

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • AUGUSTI 2018

Liahona

**Mobilenheter under
sakramentsmötet?
s. 26**

**Nästa förrättning
du behöver, s. 18**

**"Guds avsikter kan inte
omintetgöras", s. 34**

"VI BLIR BERÄTTIGADE TILL
JESU KRISTI
RENANDE KRAFT
NÄR VI VÄRDIGT TAR
DEL AV SAKRAMENTET."

ÄLDSTE DALE G. RENLUND OCH
SYSTER RUTH L. RENLUND

Från "Sakramentet – en underbara gåva", sidan 18.

18

ARTIKLAR

10 De andliga grunderna till kyrkans ekonomiska oberoende

Gérald Caussé

I sina riktlinjer för ekonomi och investering praktiserar kyrkan de principer som den lär ut till medlemmarna.

PÅ OMSLAGET

Foto Leslie Nilsson.

18 Sakramentet – en underbar gåva

Dale G. Renlund och Ruth L. Renlund

När vi värdigt tar del av sakramentet kan vi förnya dopets välsignelser om och om igen.

26 Tillbedjan i en digital tidsålder

Adam C. Olson

Elektroniska enheter kan antingen förhöja eller begränsa vår tillbedjan under sakramentsmötet.

30 Undervisa med teknik: Engagera ungdomar i en digital värld

Brian K. Ashton

I stället för att förbjuda användning av teknik i klassrummet kan vi lära ungdomarna hur den används på ett bra sätt.

34 De heliga: Berättelsen om kyrkan – kapitel 6: Guds gåva och kraft

Joseph får förmågan att översätta igen, den här gången med hjälp av Oliver Cowdery.

AVDELNINGAR

4 Porträtt av tro: Darren och Stacey Rea – Sydney, Australien

6 Stödverksamhetens principer: Att bygga meningsfulla relationer

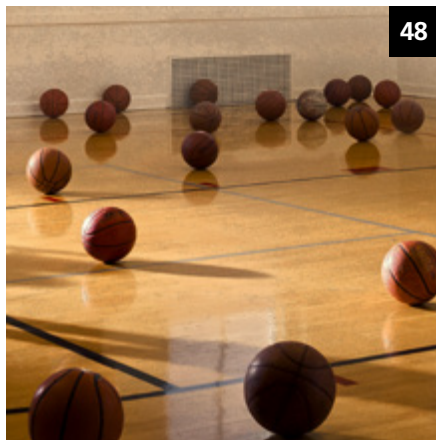
16 Våra hem, våra familjer: Min strävan att bli en intelligent och ädel mor

Lilian Pagaduan-Villamor

40 Sista dagars heliga berättar

80 Tills vi möts igen: Fortsätt kämpa

Marvin J. Ashton

44 Hur Eric lärde sig att lita på Gud

Richard M. Romney

Trots svårigheter och smärta fann en ung vuxen från Ghana tro på Gud, vilket förberedde honom för att ta emot evangeliet.

48 Tänk om jag missar!

Sarah Keenan

Om vi låter rädslan för att misslyckas hindra oss från att försöka, går vi miste om dyrbara tillfällen att växa.

Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret. Ledtråd: Vilka löften kan du hitta i Mormons bok?

50 Innan du kallas att verka som missionär

Ryan Carr

Få del av heltidsmissionärernas perspektiv när de beskriver sina upplevelser och ger förslag på hur du kan förbereda dig för en mission.

56 Fem saker som Läran och förbunden lär dig om att vara missionär

Charlotte Larcabal

De här skriftställena förklarar principer om missionsarbete som vi alla kan tillämpa när vi strävar efter att sprida evangeliet.

58 Sex anledningar till varför vi verkligen behöver kyrkan!

Eric B. Murdock och Joshua J. Perkey

Här är några anledningar till varför kyrkans organisation är viktig i Guds plan för oss.

62 Frågor och svar

Vilka aktiviteter ska jag ägna mig åt på min fritid för att den ska bli mer meningsfull?

64 Affisch: Uppenbarelse för våra liv

65 Sista ordet: Sex sätt att alltid minnas Frälsaren

By Elder Gerrit W. Gong

66 Jag kan alltid be

Kan du besvara de här frågorna om bön?

68 Låt ditt ljus lysa: Ett strålande vittnesbörd

Fastän jag var rädd bar jag mitt vittnesbörd inför andra elever.

70 Löftet om att inte bråka

Myrna M. Hoyt

Timmy kom ihåg en berättelse från Mormons bok och visste hur han och hans kusin kunde sluta bråka.

72 Tro, hopp och nåd – del 1: En röst som gav frid

Megan Armknecht

Det var skrämmande att bo i Nederländerna under kriget, men Grace visste att hennes familj skulle klara sig.

74 Apostlar vittnar om Kristus

Ronald A. Rasband

75 Fotboll och söndagar

Jörg Klebingat

Jag älskade fotboll, men när jag hade funnit kyrkan älskade jag Gud mer.

76 Berättelser ur skrifterna: David och Goliat

Kim Webb Reid

79 Färgläggningssidan: Jag kan vara ett gott exempel

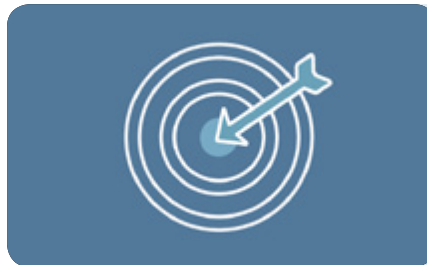
Mer information på internet

Läs artiklar och skicka in dina egna på
liahona.lds.org

Hitta inspirerande budskap att dela med
dig av (på engelska, portugisiska och
spanska) på **facebook.com/liahona**

Skicka feedback till
liahona@ldschurch.org

Prenumerera på **store.lds.org**
Eller besök ett distributionscenter,
fråga en församlingsledare, eller ring
001-800-537-5971 (USA och Kanada)

IKONER GETTY IMAGES

ÄMNEN I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Bön, 41, 43, 44, 66, 72

Den Helige Anden, 18,
30, 34, 43, 50, 56

Ekonomi, 10

Familjen, 4, 16, 40, 72,
79, 80

Frid, 72

Funktionshinder, 44

Förbund, 18, 58

Jesus Kristus, 18, 65, 74

Joseph Smith, 34

Kyrkans historia, 34, 58

Kyrkans ledare, 43

Kyrkans möten, 26, 30, 58

Missionsarbete, 42,
50, 56

Missionärsförberedelse,
50, 56, 75

Moderskap, 16

Mormons bok, 18, 34,
42, 70

Motgångar, 41, 44, 80

Omvändelse, 34, 43, 44

Personligt värde, 62

Rädsla, 48, 65, 72, 76

Sabbatsdagen, 18, 75

Sakramentet, 18, 65

Teknik, 26, 30

Tionde, 10

Tjänande, 6, 40

Tro, 4, 44, 55, 65,
72, 76

Uppenbarelse, 34, 56,
58, 64

Utbildning, 16

Uthållighet, 80

Vittnesbörd, 6, 34, 68

Vår himmelske Fader, 18,
41, 44, 58

Vänlighet, 70

Darren och Stacey sålde allting för att jaga hans drömjobb; att animera för en filmstudio i London, England. Men när de fick veta att de väntade barn efter att ha försökt i flera år, insåg de att de inte hade råd att bo där på enbart hans inkomst.

CHRISTINA SMITH, FOTOGRAF

Darren och Stacey Rea

Sydney, Australien

Stacey: Vi började prata om att flytta tillbaka till Australien. I Brisbane fanns det inga filmstudior. Darren skulle i princip behöva ge upp sin yrkesbana.

Darren: Det kändes som om jag hade nått botten. Min fru var gravid, men jag hade inget jobb och vi hade inte råd med en egen bostad.

Stacey: Vid ett tillfälle knäböjde vi och bad i tvättstugan hemma hos mina föräldrar.

Darren: Sedan hörde vi att en ny studio hade öppnats i Brisbane. Jag fick lite entreprenadarbete inom animering.

Stacey: Vi har lärt oss att oavsett vad vi går igenom är tro på vår himmelske Fader och Jesus Kristus det viktigaste vi kan ha.

Stödverksamhetens principer

ATT BYGGA MENINGSFULLA RELATIONER

*Vår förmåga att visa omsorg om andra
ökar när vi har en meningsfull relation till dem.*

Uppmaningen att betjäna andra ger oss möjlighet att bygga omtänksamma relationer till dem – det slags relationer som gör dem trygga att be om eller ta emot vår hjälp. När vi har gjort ansträngningen att utveckla en sådan relation kan Gud förändra liv på båda sidor av relationen.

”Jag tror faktiskt inte att betydande förändringar kan ske utan betydande relationer”, har Sharon Eubank, första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap, sagt. Och för att våra handlingar ska göra skillnad i andras liv, sa hon, måste de vara ”rotade i en uppriktig

önskan att hela och lyssna och samarbeta och respektera”.¹

Meningsfulla relationer är inte en taktik. De byggs på medkänsla, uppriktig ansträngning och ”uppriktig kärlek” (L&F 121:41).²

Hur man bygger och stärker relationer

”Vi bygger [relationer] med en person i taget”, har äldste Dieter F. Uchtdorf i de tolv apostlarnas kvorum sagt.³ När vi strävar efter att bygga meningsfulla relationer till dem vi tjänar kan den Helige Anden vägleda oss. Följande förslag grundar sig på ett mönster som äldste Uchtdorf framlade.⁴

Tillbringa tid tillsammans.

En relation tar tid att utveckla. Håll utkik efter tillfällen att behålla kontakten. Studier visar att det är viktigt att låta andra veta att du bryr dig om dem för att hålla relationerna hälsosamma.⁶ Besök ofta dem som du är kallad att tjäna. Prata med dem i kyrkan. Använd de medel du har som känns vettiga – till exempel e-post, Facebook, Instagram, Twitter, Skype, telefonsamtal, eller skicka ett kort. Äldste Richard G. Scott (1928–2015) i de tolv apostlarnas kворum talade om kraften i enkla och kreativa uttryck för kärlek och stöd: "Det [hände] ofta att jag öppnade skrift-erna ... och hittade en lapp med ord av tillgivenhet och stöd som [min fru] Jeanene hade stoppat in mellan sid-orna. ... De här värdefulla små lapp-arna ... är fortfarande en ovärderlig

skatt av tröst och inspiration."⁷

Kom också ihåg att man är två om en relation. Du kan erbjuda kärlek och vänskap, men relationen utvecklas inte om inte erbjudandet tas emot och besvaras. Om den andra personen verkar oemottaglig, så tvinga inte på relationen. Ge honom eller henne tid att se dina uppriktiga ansträngningar, och om det behövs kan du rådgöra med dina ledare om huruvida en men-ingsfull relation fortfarande är möjlig.

Lär dig om dem.

President Ezra Taft Benson (1899–1994) sa: "Ni kan inte tjäna dem väl som ni inte känner väl." Han föreslog att man skulle lära sig familjemedlemmarnas namn och vara medveten om viktiga händelser, till exempel födelsedagar, välsignelser, dop och vigslar. Det skapar tillfällen att skriva kort eller ringa upp och lyckönska en familjemedlem som har nått ett speciellt mål eller gjort en prestation.⁵

Stödverksamhetens principer är avsedd att lära oss att ta hand om varandra och inte att ges som ett budskap. När vi lär känna dem vi tjänar manar den Helige Anden oss så att vi vet vilket budskap de kan behöva utöver vår omsorg och medkänsla.

Kommunicera med omsorg.

Att bygga meningsfulla relationer kräver att vi går bortom det ytliga. Ytlig kommunikation är full av kallprat om tidscheman, vädret och andra triviala saker, men innebär inte att man delar känslor, det man tror på, mål och bekymmer, vilket ju behövs om man ska få en mer meningsfull kontakt. Vår himmelske Fader har gett oss mönstret för mer meningsfull kommunikation i det att han delger sina känslor och planer till sin Son (se Joh. 5:20) och till oss genom sina profeter (se Amos 37:7). Genom att berätta om dagliga händelser och livets

utmaningar för varandra enligt Andens ledning, uppskattar vi varandra samtidigt som vi hittar gemensamma intressen och delade upplevelser.

Att lyssna har en avgörande roll när du vill visa att du bryr dig.⁸ När du lyssnar uppmärksamst ökar dina möjligheter att hjälpa andra att komma till Kristus eftersom du får förståelse för och insikt om deras behov och de kan känna sig älskade, förstådda och trygga.

Uppskatta både skillnader och likheter

”Vissa ... tro[r] att kyrkan vill stöpa alla medlemmar i samma form – att var och en bör ha samma utseende, känslor och tankar och uppföra sig som alla andra”, har äldste Uchtdorf sagt. ”Detta skulle motsäga Guds genialitet, som skapade varje man att vara olik sin bror. ...

Kyrkan blomstrar när vi drar nytta av denna mångfald och uppmuntrar varandra att utveckla och använda våra talanger till att lyfta och stärka våra medlärjungar.”⁹

Att älska andra så som Gud älskar oss kräver att vi försöker se andra så som Gud ser dem. President Thomas S. Monson (1927–2018) sa: ”Vi måste utveckla förmågan att se [andra], inte sådana de är just nu utan sådana som de kan bli.”¹⁰ Vi kan be om hjälp att kunna se andra så som Gud ser dem. När vi behandlar andra enligt deras potential att växa, är det sannolikt att de lever upp till den.¹¹

Tjäna dem.

Var lyhörd för behoven hos dem du betjänar och var villig att ge av din tid och dina talanger, antingen för att det behövs eller bara för att du bryr dig. Du kan vara där och ge tröst, stöd och den hjälp som behövs vid nödfall, sjukdom eller akuta situationer. Men i alltför många relationer är vi reaktiva. Gud gav oss handlingsfrihet så att vi kan verka och inte bara påverkas (se 2 Ne. 2:14). Aposteln Johannes lärde oss att vi älskar Gud eftersom han älskade oss först (se 1 Joh. 4:19), och på samma sätt kan hjärtan uppmjukas och kärleken och förtroendet öka när andra känner vår uppriktiga kärlek genom vårt tjänande.¹² Det här skapar en uppåtgående spiral av vänliga handlingar som kan bygga relationer. ■

SLUTNOTER

1. Sharon Eubank, i "Humanitarian Acts Must Be Rooted in Relationship, Sharon Eubank Says", mormonnewsroom.org.
2. Se "Stödverksamhetens principer: Visa medkänsla med andra", *Liahona*, juli 2018, s. 6–9.
3. Dieter F. Uchtdorf, "Det som betyder mest", *Liahona*, nov. 2010, s. 22.
4. Se Dieter F. Uchtdorf, "Det som betyder mest", s. 22.
5. Se Ezra Taft Benson, "Till kyrkans hemlärare", *Nordstjärnan*, juli 1987, s. 46, 47.
6. Se Charles A. Wilkinson och Lauren H. Grill, "Expressing Affection: A Vocabulary of Loving Messages", i *Making Connections: Readings in Relational Communication*, red. av Kathleen M. Galvin, 5 uppl. (2011), s. 164–173.
7. Richard G. Scott, "Äktenskapets eviga välsignelser", *Liahona*, maj 2011, s. 95–96.
8. Se "Stödverksamhetens principer: Fem saker som bra lyssnare gör", *Liahona*, juni 2018, s. 6–9.
9. President Dieter F. Uchtdorf, "Fyra titlar", *Liahona*, maj 2013, s. 59.
10. Thomas S. Monson, "Se andra sådana som de kan bli", *Liahona*, nov. 2012, s. 69.
11. Se Terence R. Mitchell och Denise Daniels, "Motivation", i *Handbook of Psychology*, vol. 12, red. av Walter C. Borman m.fl. (2003), s. 229.
12. Se Edward J. Lawler, Rebecca Ford och Michael D. Large, "Unilateral Initiatives as a Conflict Resolution Strategy", *Social Psychology Quarterly*, vol. 62, nr 3 (sept. 1999), s. 240–256.

TJÄNA SÅ SOM FRÄLSAREN TJÄNADE

Jesus Kristus byggde meningsfulla relationer till sina lärjungar (se Joh. 11:5). Han kände dem (se Joh. 1:47–48). Han tillbringade tid med dem (se Luk. 24:13–31). Hans kommunikation var mer än ytlig (se Joh. 15:15). Han uppskattade deras olikheter (se Matt. 9:10) och såg deras potential (se Joh. 17:23). Han tjänade alla, även om han var Herre över allt, och sa att han inte kom för att bli betjänad utan för att tjäna (se Mark. 10:42–45).

Vad tänker du göra för att bygga starkare relationer till dem du blivit kallad att tjäna?

**Biskop Gerald
Caussé**
presiderande
biskop

DE ANDLIGA GRUNDERNA TILL kyrkans ekonomiska oberoende

Nyligen fick jag möjlighet att besöka Kirtland i Ohio. På den här historiska platsen, där många av återställelsens storslagna händelser ägde rum, inbjuds besökare att begrunda tron hos och arvet från de tappra män och kvinnor som lade grunden till detta stora verk i de sista dagarna. Tiden i Kirtland kännetecknades av en exempellös tillväxt och andlig utgjutelse, men de flesta av de första heliga var ytterst fattiga och levde under svåra förhållanden. De hade offrat allt – ofta välmående bondgårdar och väletablerade yrken – för att följa Jesus Kristus och hans profet Joseph Smith.

När jag promenerade på denna heliga mark kunde jag inte låta bli att reflektera över den dramatiska kontrasten mellan den dåvarande fattigdomen i Kirtland och kyrkans och många av dess flergenerationsmedlemmars nuvarande relativa välstånd. Herren har välsignat kyrkan och de sista dagars heliga på ett förunderligt sätt!

Det här överflödet av timliga välsignelser bygger på Guds ofta upprepade löfte att ”i den mån som ni håller mina bud skall ni få framgång i landet”.¹

Det här löftet har en central roll i Mormons boks berättelser och lärdomar. Det förekommer i 18 olika verser, och i sju av dess 15 böcker. Löftet om framgång som nämns i de här skriftställena är i huvudsak av andlig karaktär, men innehåller också för Guds folk förmågan att åtnjuta ekonomisk framgång och bli timligt oberoende.

Mest slående är att timlig framgång grundar sig i trofast efterlevnad av några

*Som kyrkans ledare känner vi ständigt
vårt stora ansvar att använda det heliga
tiondet och de heliga offergåvorna på ett
sätt som behagar Herren.*

vägledande principer som uppenbarades av Herren genom hans profeter och som har blivit en del av sista dagars heligas dagliga liv och kultur. Principerna omfattar bland annat tiondelagen, fastelagen och behovet av utbildning, arbete och oberoende. Kyrkans medlemmar har också fått rådet att leva inom sina tillgångar, att undvika onödiga skulder och att förbereda sig för framtiden genom att skapa timliga reserver, bland annat av mat och ekonomiska resurser.

Medan de här timliga principerna har lärts ut till medlemmarna har kyrkans ledare också tillämpat dem i större skala för hela kyrkan. Kyrkans riktlinjer för ekonomi och investering följer helt enkelt den lära och de principer som den undervisar medlemmarna om. Jag ska nu ta upp fyra av de här principerna.

Första principen: Tiondelagen

I en uppenbarelse som Joseph Smith tog emot den 8 juli 1838 sa Herren att ”de som på detta sätt har betalt tionde, årligen [ska] ge en tiondedel av all sin inkomst”. Det förklarades också att just den här anvisningen skulle ”för evigt vara en gällande lag”² för alla heliga.

Tiondelagen togs emot den dagen som en befallning från Herren och som återinförandet av en gudomlig lag som hade iakttagits i forna tider av Israels folk. Den var ett tecken på förbundet som Herren ingått med sitt folk: att om de förblev trofasta mot det så skulle han välsigna dem både andligt och timligt. I dag är tiondelagen fortfarande en grundläggande princip som sista dagars heliga följer, oavsett var de bor, deras sociala ställning eller deras materiella omständigheter. Den är också grunden till kyrkans ekonomiska stabilitet.

Sedan jag kallades till presiderande biskopsrådet har jag aldrig slutat förundras över kyrkans medlemmars tro och lojalitet i fråga om att följa den här lagen. Utan tiondet skulle kyrkan inte kunna genomföra sitt gudomliga uppdrag. I ett minnesvärt generalkonferenstal sa president Gordon B. Hinckley (1910–2008): ”Jag är djupt tacksam för tiondelagen. För mig är den ett ständigt återkommande mirakel. Den fungerar på grund av människors tro. Den är

Medlemmar som bor nära kyrkoägda lantgårdar har möjlighet att utan ersättning skörda frukt och grönsaker. Produkter från kyrkans lantgårdar skickas till konserveringsfabriker och biskopens förrådshus för att hjälpa behövande medlemmar.

Herrens sätt att finansiera arbetet i hans rike.”³

Samma dag 1838 tog Joseph emot en annan uppenbarelse där Herren klargjorde hur tiondet skulle användas och förvaltas. Han förkunnade: ”Det skall handhas av ett råd som består av min kyrkas första presidentskap och av biskopen och hans råd och av mitt högråd samt genom min egen röst till dem, säger Herren.”⁴ ”Biskopen och hans råd” och ”mitt högråd” som nämns i den här uppenbarelsen kallas i dag för presiderande biskopsrådet respektive de tolv apostlarnas kvorum.

I vår tid fortsätter vi att noga tillämpa de här instruktionerna i kapitel 120 i Läran och förbunden. Varje första fredag i december träffas första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum och presiderande biskopsrådet för att bedöma och godkänna fördelningen av kyrkans heliga medel utifrån de beräknade tiondemedlen och offergåvorna för det kommande året. Ett sådant rådsmöte tillser att besluten fattas i en anda av samråd, uppenbarelse och enhällighet.

Som kyrkans ledare känner vi ständigt vårt stora ansvar att använda det heliga tiondet och de heliga offergåvorna på ett sätt som är lämpligt och som behagar Herren.

Som äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kvorum uttryckte så väl: "Vi är intensivt medvetna om heligheten i den fattiga ankans kopparmynt." ⁵ President Hinckley tillade:

"De pengar kyrkan får av trofasta medlemmar är helgade. Detta är Herrens börs. ... De medel som vi är ansvariga för innebär ett heligt förtroendeuppdrag som ska handhas med absolut ärlighet och redbarhet, och med stor försiktighet såsom folkets helgade bidrag.

Vi känner ett oerhört ansvar gentemot er som ger dessa bidrag. Vi känner ett än större ansvar gentemot Herren, vars pengar detta är." ⁶

Vi är inte en finansiell institution eller ett affärsföretag. Vi är Jesu Kristi kyrka, och den här kyrkan har inget annat syfte än det som Herren själv har gett den: nämligen att inbjuda alla att "komma till Kristus och bli fullkomnade i honom" ⁷ genom att "hjälpa medlemmar att leva efter Jesu Kristi evangelium, samla Israel genom missionsarbete, ta hand om fattiga och behövande och möjliggöra de dödas frälsning genom att bygga tempel och utföra ställföreträdande förrättningar". ⁸

Enligt kyrkans riktlinjer godkänns och fördelas de heliga tiondemedlen för att stödja kyrkans andliga och religiösa uppdrag. De spenderas inom sex huvudsakliga områden: 1) för att tillhandahålla och underhålla gudstjänstlokaler för över 30 000 församlingar runtom i världen; 2) för att

förvalta kyrkans program inom välfärd och humanitär hjälp, bland annat över 2 700 projekt 2017; 3) för att tillhandahålla utbildningsprogram, till exempel kyrkans skolor och universitet samt seminarie- och institutprogram; 4) för att stödja vår världsomfattande missionsverksamhet, inklusive 420 missionärer och de resurser som omkring 70 000 missionärer behöver; 5) för att bygga och driva nästan 160 tempel världen över, och alla de som kommer att byggas, samt att förvalta de expanderande programmen för släktforskning och bevaring av uppteckningar och 6) för att bekosta kyrkans allmänna förvaltning.

Jag är tacksam för tiondelagen. Den är en källa till välsignelser, både andliga och timliga, för kyrkan och för var och en av dess medlemmar.

Andra principen: Oberoende

Handlingsfriheten är en av Guds största gåvor. Den är av yttersta vikt för vår jordiska utveckling och eviga frälsning. Genom att bli oberoende både timligt och andligt utvecklas Guds barn i sin förmåga att göra egna val och på så sätt uppfylla ändamålet med sin skapelse.

Därför är det inte någon överraskning att profeterna i vår tidsutdelning allt mer uppmanar kyrkans medlemmar att sträva efter oberoende. President Hinckleys ord är särskilt talande:

"Jag uppmanar er ... att se över er ekonomi. Jag uppmanar er att vara försiktiga med utgifter, att behärska er i era inköp för att i görligaste mån undvika skulder. Betala av era skulder så snart ni kan och befria er från slaveriet.

Detta är en del av det timliga evangelium vi tror på. Må Herren välsigna er ... så att ni sätter era hus i ordning. Om ni har betalt era skulder, om ni har en reserv, hur liten den än är, kan stormarna vina kring ert huvud, ni har ändå tak över huvudet för hustru och barn, och frid i hjärtat." ⁹

President Russell M. Nelson betonade också oberoendets välsignelser när han sa: "När de heliga arbetar målmedvetet får de en ny insikt om vilka de är och om sitt eviga värde. Rättfärdighet, oberoende, sparsamhet, flit och självförtroende blir personliga mål. Dessa egenskaper förändrar människors liv." ¹⁰

I juli 2016 donerade LDS Charities 280 rullstolar och handdrivna trehjuliga cyklar i Karimnagar, Indien. Sedan 2001 har LDS Charities delat ut över 500 000 rullstolar i 133 länder.

Liksom förständig budgetering hemma gör att enskilda medlemmar och familjer kan förbli oberoende, är välbetänt förvaltning av ekonomin nyckeln till kyrkans förmåga att agera oberoende. Det här stämmer överens med den gudomliga befallning som gavs genom Joseph Smith att "kyrkan genom [Herrens] försyn ... kan stå oberoende över alla andra skapelser under den celestia världens".¹¹

Denna försyn är särskilt tydlig i vår tid. Vi gläds åt det faktum att kyrkan har uppnått fullständigt ekonomiskt oberoende och kan fullfölja sitt uppdrag utan några slags skulder. Som president Hinckley sa: "Om vi inte kan klara detta drar vi ner på verksamheten. ... Vi lånar inte."¹²

Riktlinjerna för ekonomisk förvaltning har fastställts av kyrkans ledare och tillämpas noggrant i sammanställningen av den årliga budgeten och fördelningen av utgifter. De här riktlinjerna inbegriper två enkla och tydliga principer:

- För det första ska de totala utgifterna inte överstiga de beräknade inkomsterna.
- För det andra ska budgeten för driftskostnader inte öka från år till år i högre tempo än den förväntade ökningen av tiondebidrag.

Tredje principen: Att leva förutseende

Kyrkans medlemmar är medvetna om det faktum att de lever i en tid av svårigheter som orsakas både av mänskliga handlingar och naturens raseri. Profetiorna om de sista dagarna är otvetydiga och det är mycket klokt att förbereda sig för framtiden – oavsett om det är på grund av eventuell hungersnöd, katastrofer, ekonomisk depression eller andra oförutsedda svåra omständigheter. Kyrkans ledare har ofta rått medlemmarna att leva förutseende genom att bygga ett hemförråd med extra vatten, basmatvaror, mediciner, kläder och andra förnödenheter som kan behövas i en nödsituation. Medlemmarna har också fått rådet att "undan för undan bygga upp en ekonomisk reserv genom att regelbundet spara en del av sin inkomst".¹³

Samma princip om timlig förberedelse har också tillämpats på kyrkan i stort. Som exempel har silor och förrådshus fyllda med grundläggande förnödenheter byggts i hela Nordamerika. Kyrkan följer också metodiskt bruket att

Medlemmar får hjälp med att bevara släktfotografier i sitt lokala släktforskningscenter. Tiondedonationer hjälper till att bekosta kyrkans världsomfattande släktforskningsinsatser.

spara en del av sina resurser varje år som förberedelser för eventuella framtida behov.

Pengarna som sparas läggs sedan till kyrkans investeringsreserver. De investeras i aktier och obligationer; i skattepliktiga företag som kyrkan äger majoriteten av (av vilka några går tillbaka till kyrkans tidiga historia i Utah); kommersiella företag, industrier, bostäder och jordbruksintressen. Kyrkans reserver förvaltas av en professionell grupp anställda och utomstående konsulter. Riskerna är utspridda i enlighet med klokt förvaltarenskap och nutida investeringsprinciper.

I liknelsen om talenterna tillrättavisade Herren som bad om en redovisning av sina tjänare den som inte hade investerat pengarna som anförtroddes honom utan i stället gömt pengarna i jorden. Han sa att tjänaren var "usel och lat"¹⁴ för att han inte hade investerat pengarna så att han fick en skälig avkastning. I enlighet med den här andliga

principen lämnas kyrkans ekonomiska reserver inte att vila i oproduktiva bankkonton utan investeras där de kan ge avkastning.

De här investerade medlen kan användas i svåra tider för att det pågående arbetet med kyrkans missioner, program och verksamheter ska kunna fortgå obehindrat och för att avhjälpa ekonomiska nödbehov. Medlen behövs också för att tillhandahålla ytterligare ekonomiska resurser till stöd för kyrkans uppdrag att förbereda inför Herrens andra ankomst. De hjälper till att främja kyrkans tillväxt allteftersom profetian uppfylls att Jesu Kristi evangelium ska undervisas och kyrkan etableras i jordens alla nationer. Vi förväntar oss att en stor del av den här tillväxten äger rum i världens folkrika utvecklingsländer. Det krävs en oavbruten ökning av ekonomiska medel för att bygga tusentals möteshus, ytterligare tempel och för att tillhandahålla andra nödvändiga resurser som välsignar medlemmarna var de än är. Kort sagt används alla de här medlen inte till något annat än att stödja kyrkans gudomligt tilldelade uppdrag.

Fjärde principen: På Herrens eget sätt

Paulus sa till de heliga i Korint att deras tro "inte [skulle] bygga på människors visdom utan på Guds kraft".¹⁵ Jag kom att i högre grad inse hur viktig den här principen är när jag kallades att verka i kyrkans presiderande biskopsråd.

Som biskopsråd rådgör vi och begrundar olika frågor och drar då nytta av vår personliga bakgrund och av våra upplevelser och kunskapsområden. Men i slutändan fattas våra beslut i en anda av bön och av att alltid söka uppenbarelse om vad som är Herrens vilja. Vi överväger sådant som makroekonomiska indikatorer och finansiella analyser, men vårt yttersta mål är att uppfylla våra ansvar på ett sätt som förverkligar Herrens avsikter och kyrkans heliga uppdrag att inbjuda alla att komma till Kristus. Det målet kan bara uppnås och förverkligas genom inspiration och kraften i hans prästadöme. Med direktivet att göra saker och ting på Herrens eget sätt, fyller det här ämbetet mig med ödmjukhet varje dag.

Avslutande ord

En del beskriver ibland dagens kyrka som en mäktig och välmående institution. Det må vara sant, men kyrkans styrka kan inte enbart mätas av antalet byggnader eller skönheten i dess byggnader eller av dess ekonomiska resurser och fastighetsinnehav. Som president Hinckley en gång sa: "När allt kommer omkring består kyrkans enda verkliga rikedom av tron hos medlemmarna."¹⁶ Nyckeln till att förstå kyrkan "är att inte se den som ett världsomfattande bolag utan som miljontals trofasta medlemmar i tusentals församlingar världen över som följer Kristus och tar hand om varandra och sina grannar."¹⁷

Med andra ord handlar kyrkan helt och hållet om människor. Den handlar om enskilda medlemmar som binds samman av gemensamma trosuppfattningar och förbund. De är dess styrka och dess framtid. Jag är djupt tacksam för uppenbarelserna som Herren gav under återställsens första dagar om tiondelagen, om oberoende, om att leva förutseende och om att sörja för de heliga på Herrens eget sätt. Jag vittnar om att de här principerna är källan till stora andliga och timliga välsignelser för kyrkans medlemmar, deras familjer och kyrkan i sin helhet. De här principerna fortsätter att vägleda våra steg och stödja kyrkans uppdrag ända till Frälsarens återkomst. ■

Anpassat från ett tal under 2018 års kyrkohistoriska symposium "Financing Faith: The Intersection of Business and Religion", vid Brigham Young University den 2 mars 2018.

SLUTNOTER

1. Se till exempel 2 Ne. 1:20.
2. L&F 119:4.
3. Gordon B. Hinckley, "Om missioner, tempel och förvalterskap", *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 57.
4. L&F 120:1.
5. David A. Bednar, "Himlens fönster", *Liahona*, nov. 2013, s. 20.
6. Gordon B. Hinckley, "Sanna sista dagars heliga", *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 88.
7. Se Moro. 10:32.
8. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 2.2.
9. Se Gordon B. Hinckley, "Till pojkar och män", *Liahona*, jan. 1999, s. 66.
10. Russell M. Nelson, "På Herrens eget sätt", *Nordstjärnan*, Nummer 6 1986, s. 25.
11. L&F 78:14.
12. Gordon B. Hinckley, "Till pojkar och män", s. 66.
13. *Handbok 2*, 6.1.1
14. Se Matt. 25:14–30.
15. 1 Kor. 2:5.
16. Gordon B. Hinckley, "Kyrkans tillstånd", *Nordstjärnan*, juli 1991, s. 56.
17. "Kyrkan och dess ekonomiska oberoende", 22 juli 2012, mormonnewsroom.org.

MIN STRÄVAN ATT BLI EN INTELLIGENT OCH ÄDEL MOR

Lilian Pagaduan-Villamor

Jag hade svårt att finna någon mening med mitt moderskap. Sedan förändrades mitt perspektiv av en gammal dagboksanteckning.

Jag har alltid velat bidra stort till vetenskapen. Under mina studier vid Brigham Young University–Hawaii upptäckte jag molekylärbiologins och bioteknikens värld tack vare dr Douglas Oba, en mycket stöttande lärare. Jag fick också möjlighet att arbeta vid det molekylära laboratoriet vid Brigham Young University i Provo, som sommarpraktikant.

När jag åkte hem till Filippinerna fick jag ett jobb vid ett laboratorium för DNA-analys vid University of the Philippines. Höjdpunkterna av mitt yrkesliv var att arbeta med olika samhällsprojekt, vara med på utbildningar och konferenser och uppmärksammas av lokala och internationella vetenskapliga institutioner för mina vetenskapliga publikationer. Jag påbörjade också avancerade studier. Mitt nya yrkesliv var tillfredsställande.

När jag hade arbetat i två år gifte jag mig i templet med en barndomsvän. En tid senare fick vi vårt första barn och för första gången

blev det jobbigt. Jag visste inte hur jag skulle hitta en balans mellan att ta hand om barnet, tillbringa tid med min man, klara av de avancerade kurserna, bolla projekt och uppsatser på jobbet och ägna tid åt ämbeten i kyrkan. Jag pratade med min man om mitt dilemma, och han föreslog milt att jag skulle ta ett steg tillbaka från mitt yrke. Jag såg en del visdom i hans råd, men jag var inte redo att ge upp mitt yrkesliv än.

När jag blev gravid med vårt andra barn fick jag värkar i förtid som krävde att jag låg till sängs. Jag insåg till slut att jag inte kunde göra allt samtidigt. Jag förstod att jag behövde göra det val som skulle vara bäst för mig och min familj. Efter att ha begrundat och bett mycket bestämde jag mig för att lämna det vetenskapliga arbetet och i stället ägna hela min tid åt mina barn.

Jag hade haft planer på att bli mamma i hela mitt liv, men jag insåg aldrig vilken stor uppoffring det skulle bli. Jag gjorde mitt bästa för att ha en

positiv inställning, men jag var ofta ledsen för att jag hade avbrutit min karriär och mina studier. Jag bad till min himmelske Fader om den andliga styrkan att helhjärtat fullfölja min roll som mamma. Min man lyssnade tålmodigt på mina bekymmer. Han uppmanade mig att skriva ner mina tankar och känslor i min dagbok, något som jag inte hade kunnat göra en tid på grund av mitt upptagna schema.

En dag när barnen sov bestämde jag mig för att titta i mina gamla dagböcker. När jag gick igenom dem slogs jag av hur regelbundet jag hade skrivit om min stora önskan att bli mamma när jag var ungdom och ung ensamstående vuxen. Det var särskilt en mening som berörde mig: "Jag ska sträva efter att göra mitt bästa när det gäller akademisk och andlig utbildning så att jag kan vara en intelligent och ädel mor till mina barn."

Den insikten var vad jag behövde mest! Jag kände Anden vittna för mig att jag hade gjort rätt val för min familj. Jag insåg att min utbildning och

INSPIRERADE VAL

"När du vet Herrens vilja kan du fortsätta i tro och fullfölja

ditt syfte. En syster kanske känner sig inspirerad att fortsätta utbilda sig och studera medicin, så att hon kan vara till stor hjälp för sina patienter och göra framsteg inom medicinsk forskning. För en annan syster kanske inspirationen får henne att ge upp ett stipendium vid ett ansett universitet och i stället bilda familj mycket tidigare än vad som har blivit vanligt i den här generationen, och därigenom ha stort och evigt inflytande på sina barn nu.

Är det möjligt att två lika trofasta kvinnor kan få så olika svar på samma grundläggande frågor? Absolut! Det som är rätt för en kvinna behöver inte vara rätt för en annan. Det är därför det är så viktigt att vi inte ifrågasätter varandras val eller inspirationen bakom dem."

President M. Russell Ballard, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, "Women of Dedication, Faith, Determination, and Action" (tal under en kvinnokonferens vid Brigham Young University, 1 maj 2015), s. 4, womensconference.byu.edu.

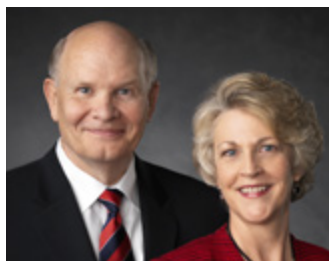
min arbetserfarenhet inte bara var till nytta för mig utan också för mina barn. Det stärkte mitt vittnesbörd om och eviga perspektiv på moderskap.

Jag var hemmamamma i fem år. Så småningom avslutade jag mina avancerade studier och började arbeta igen när barnen var lite äldre. Jag lär mig hela tiden att balansera

min begränsade tid som jag ägnar åt mina plikter på arbetet, hemma och i kyrkan, men jag vet att allt ordnar sig med Herrens hjälp. Jag fortsätter att få nyttig erfarenhet i "livets laboratorium" och finner glädje och mening i moderskapet. ■

Författaren bor i Metro Manila, Filippinerna.

**Äldste Dale G.
Renlund och syster
Ruth L. Renlund**

Äldste Renlund är medlem
i de tolv apostlarnas
kvorum

Sakramentet — en underbar gåva

*Be om att ni ska bli förnyade när ni tar del
av sakramentet och minns Frälsaren.*

I april 2017 hade vi möjlighet att hjälpa till under öppet hus för Paris tempel i Frankrike innan det invigdes den 21 maj 2017. På tempelområdet finns den vackra statyn *Kristus*. Den är en kopia av det ursprungliga mästerverket från 1838 av den danske skulptören Bertel Thorvaldsen. Statyn står i fokus i området och förkunnar vår tro på Jesus Kristus för alla som kommer. Dess majestät, storlek och inramning är intagande. Besökare dras till den här porträtteringen av den uppståndne Herren och vill ofta stå här och bli fotograferade.

Statyn kallas ofta för *Christus Consolator*. En consolator är någon som tröstar.¹ Det innebär att vi tröstar andra som upplever sorg eller besvikelse, lindrar besvär, sympatiserar med, hyser medlidande med eller visar barmhärtighet mot andra.² För oss förmedlar *Kristus*-statyn de här gudomliga egenskaperna som Frälsaren har.

Originalen av *Christus Consolator* finns i *Vor Frue Kirke* i Köpenhamn. *Kristus*-statyn står i en alkov försedd med pelare och är omgiven av statyer av de tolv apostlarna. Ovanför och nedanför statyn finns inskriptioner av välkända verser från Bibeln.

Christus Consolator i Vor Frue Kirke i Köpenhamn.

På en panel ovanför de båda pelarna står följande ord på danska: "DENNE ER MIN SØN DEN ELSKELIGE HØRER HAM." På svenska: "Han är min älskade Son. Lyssna till honom!"

De här orden sa Gud, vår himmelske Fader, när Jesus förvandlades på ett berg inför Petrus, Jakob och Johannes. Den fullständiga versen lyder: "Då kom ett moln och sänkte sig över dem, och ur molnet hördes en röst: 'Han är min älskade Son. Lyssna till honom!'" (Mark. 9:7).

På piedestalen som *Christus Consolator* står på finns följande ord på danska: "KOMMER TIL MIG." På svenska: "Kom till mig." Av allt som Frälsaren sa finns det inget som är mer bönfallande eller viktigare för oss än "kom till mig".

Den fullständiga versen lyder: "Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila" (Matt. 11:28).

Vid det här originalet av *Christus Consolator* har vi både Faderns inbjudan att lyssna till hans enfödde Son och

Sonens inbjudan att komma till honom. I fullkomlig enighet inbjuder de alla att lyssna och att komma.

Det här är vår väg tillbaka till vårt himmelska hem. "Vi tror att hela människosläktet kan frälsas genom Kristi försoning och genom lydnad mot evangeliets lagar och förordningar" (TA 1:3). Det är bara genom att ta emot det återställda evangeliet som varje person helt och fullt kan komma till Kristus. En person tar "emot det återställda evangeliet genom att tro på Jesus Kristus och hans försoning, omvända sig, döpas, ta emot den Helige Andens gåva och att hålla ut intill slutet."³

Kristi lära

Det här är Faderns och Sonens samstämmiga budskap. De vill att alla vår himmelske Faders barn ska följa Kristi lära. Och bara för att det inte ska uppstå någon förvirring så är "Kristi lära" detsamma som Kristi evangelium.

	<i>2 Nephi 31</i>	<i>3 Nephi 9</i>	<i>3 Nephi 11</i>	<i>3 Nephi 27</i>	<i>Totalt</i>
<i>Tro</i>	<i>1</i>	<i>2</i>	<i>4</i>	<i>1</i>	<i>8</i>
<i>Omvändelse</i>	<i>5</i>	<i>4</i>	<i>4</i>	<i>3</i>	<i>16</i>
<i>Dop</i>	<i>10</i>	<i>0</i>	<i>13</i>	<i>3</i>	<i>26</i>
<i>Den Helige Anden</i>	<i>8</i>	<i>2</i>	<i>6</i>	<i>1</i>	<i>17</i>
<i>Hålla ut</i>	<i>3</i>	<i>0</i>	<i>0</i>	<i>3</i>	<i>6</i>
<i>Fader</i>	<i>14</i>	<i>5</i>	<i>20</i>	<i>25</i>	<i>64</i>

För att betona Faderns och Sonens enighet i fråga om deras budskap om Kristi lära ska vi titta på följande uppställning.

Vi vet att kapitlen som anges här (2 Nephi 31; 3 Nephi 9; 3 Nephi 11 och 3 Nephi 27) innehåller Kristi lära. I de här kapitlen nämns ofta begreppen tro, omvändelse, dop, den Helige Anden, och att hålla ut intill änden. Vi har beräknat hur många gånger varje ord finns med. Som du kan se nämns variationer av tro 8 gånger, omvändelse 16 gånger, dop 26 gånger, den Helige Anden 17 gånger och att hålla ut intill änden 6 gånger.

Det som kan vara överraskande är att vi också hittar ordet Fader flera gånger i de här kapitlen. Faktum är att han nämns 64 gånger, fler gånger än dop nämns.⁴ Därav förstår vi att Kristi lära är både Faderns och Sonens lära.

Låt oss ta en närmare titt på olika ställen där Fadern nämns:

”Och Fadern sade: Omvänd er, omvänd er och låt döpa er i min älskade Sons namn.

Och likaså kom Sonens röst till mig och sade: Till den som döps i mitt namn skall Fadern ge den Helige Anden, liksom till mig. Följ därför mig och gör det som ni har sett mig göra. ...

Och jag [Nephi] hörde en röst från Fadern säga: Ja, min Älskades ord är sanna och trovärdiga. Den som håller ut intill änden han skall bli frälst” (2 Ne. 31:11–12, 15).

Fadern, Sonen och den Helige Anden vittnar om att det här är det enda sättet.

Som en upprepning av Matteus ord säger Fadern och Sonen att vi ska komma till Kristus och ta på oss hans ok, för bördorna vi bär kan mildras och vi kan finna ro. Vi bär alla på bördor. Vi kan vara tyngda av synd, sorg, missbruk, sjukdom, skuld eller skam. Om vi ser till Kristus i våra svårigheter blir vi helade och får hopp och tröst.

Kristi lära – tro, omvändelse, dop och den Helige Andens gåva – ska inte ses som en engångsupplevelse. Vår teologi lär oss att vi blir fullkomnade genom att ständigt ha ”fullkomlig förtröstan” på Kristi lära och förtjänster (2 Ne. 31:19). Det innebär att vi upprepar stegen i Kristi lära under hela vårt liv. Varje steg bygger på det föregående och det är meningen att vi ska ta dem om och om igen.

När vi utövar vår tro blir den starkare. När vi hela tiden försöker omvända oss blir vi bättre. Vi kan genom våra egna ansträngningar göra framsteg från att ha enstaka upplevelser med den Helige Anden till att ha honom som ständigt sällskap. Dessutom kan vi på vår resa genom livet lära oss om Jesu Kristi egenskaper och utveckla dem själva.⁵ Allteftersom vi blir mer och mer lika honom förändras våra hjärtan och vi kan hålla ut intill änden (se till exempel 2 Ne. 31:2–21; 3 Ne. 11:23–31; 27:13–21; Moro. 4:3; 5:2; 6:6; L&F 20:77, 79; 59:8–9).

Det är lätt att se hur alla steg i Kristi lära kan upprepas och byggas vidare på under hela livet. Men hur är det med dopet? Vi döps ju trots allt bara en gång för oss själva.

Herrens måltids sakrament

För att besvara den frågan ska vi titta på ett teologiskt mästerverk, skrivet av äldste James E. Talmage (1862–1933) i de tolv apostlarnas kvorum, med titeln *Trosartiklarna*. Boken publicerades 1899 och har besvarat frågor om kyrkan och dess grundläggande lärosatser för efterkommande generationer som har läst och studerat den.

I innehållsförteckningen ser vi att varje kapitel, förutom inledningen, har anknytning till en av de tretton trosartiklarna.⁶ Vissa trosartiklar tas upp i fler än ett kapitel, men varje kapitel har anknytning till en trosartikel.

Intressant nog kommer kapitel 9, med titeln "Herrens måltids sakrament", precis efter kapitlet om den Helige Anden.⁷ Äldste Talmage associerar det med fjärde trosartikeln.

I början av kapitel 9 skrev äldste Talmage: "I samband med våra studier av de evangeliska grundsatser och förrättningar som framställs i den fjärde trosartikeln gör Herrens måltids sakrament berättigat anspråk på vår uppmärksamhet, eftersom iakttagandet av denna förrättning erfordras av alla som genom tro, omvändelse samt dop i vatten och av den Helige Anden har blivit medlemmar i Kristi kyrka."⁸

Med de orden i åtanke kan vi förstå varför äldste Talmage associerade sakramentet med fjärde trosartikeln. Sakramentet är nästa förrättning som alla behöver efter att ha konfirmerats som medlem i kyrkan.

Sakramentet är nästa förrättning som en man behöver efter att ha tagit emot melkisedekska prästadömet.

Sakramentet är nästa förrättning som alla behöver efter att ha fått sin begåvning i templet.

Sakramentet är nästa förrättning som ett par behöver efter att ha beseglats.

Sakramentet är nästa förrättning vi behöver. Sakramentet är nyckeln till att ha tro på Jesus Kristus, omvända oss från synd och känna den Helige Andens inflytande. Det är den mekanism varigenom vi förnyar dopets förbund och välsignelser.

I *Handbok 2* står det: "Kyrkans medlemmar har fått befallning att ofta komma tillsammans för att ta sakramentet och alltid minnas Frälsaren och för att förnya dopets förbund och välsignelser."⁹ Du kanske undrar: "Vilka välsignelser?" Förvisso är den Helige Andens ständiga gåva en av dopets välsignelser. Men förnyas också dopets renande inverkan, en av dess underbaraste välsignelser?

Begrunda följande ord av president Dallin H. Oaks, förste rådgivare i första presidentskapet: "Vi är befallda att omvända oss från våra synder och komma till Herren med ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande och ta del av sakramentet. ... När vi tar brödet intygar vi att vi är villiga att ta på oss Jesu Kristi namn och alltid minnas honom och hålla hans bud. När vi håller detta förbund så förnyar Herren de renande följderna av vårt dop. Vi görs rena och kan alltid ha hans ande hos oss."¹⁰

Vi ska dock vara medvetna om följande: "Sakramentet instiftades inte som något medel varigenom syndernas förlåtelse ... tillförsäkras."¹¹ Med andra ord kan vi inte medvetet synda på lördagskvällen och förvänta oss att bli mirakulöst förlåtna genom att äta en bit bröd och dricka lite vatten på söndagen. Omvändelse är en mer omfattande process som kräver ångerkänslor och att man överger synden. Omvändelse som "planerats" i förväg är motbjudande för Frälsaren.

Vi blir berättigade till Jesu Kristi renande kraft när vi värdigt tar del av sakramentet.¹² Det är så vi håller oss "obefläckade av världen" (se L&F 59:9). Herrens måltids sakrament följer lämpligen på dopet i den ständiga tillämpningen av Kristi lära i de sista dagars heligas framåtskridande mot fullkomning.

Vi ska följa den här ordningen, där sakramentet blir den förrättning som kommer efter dopet och mottagandet av den Helige Anden. Förberedelse för sakramentet inbegriper att man är förutseende och uppmärksam. Du kan inte förvänta dig att sakramentet ska bli en andlig upplevelse om du stressar omkring, skriver sms eller låter dig distraheras på andra sätt.

Så kom tidigt till kyrkan. Se till att dina tankar är fokuserade på Frälsaren, hans försoning, hans kärlek och hans medlidande när sakramentspsalmen börjar. Be om att du ska bli förnyad när du tar del av sakramentet och minns honom.

En lärdom från Rwanda

1994 begicks ett fasansfullt folkmord i Rwanda. Mellan 600 000 och 900 000 människor dödades på 60 till 90 dagar.

Så småningom bildade kyrkan en gren i huvudstaden Kigali. Det gick bra för grenen – utan heltidsmissionärer. 2011 verkade vi i området Afrika Sydöst när vi tråkigt nog fick veta att registreringen som kyrka i landet Rwanda var ogiltig, vilket innebar att vår verksamhet som kyrka var olaglig. Vi fick också veta att vårt möteshus, en ombyggd villa på två våningar, inte var godkänd som en lokal att ha kyrkomöten i. Efter samråd med vår första kontakt i de tolv kvorum fattade områdespresidentskapet det smärtsamma beslutet att stänga grenen. Våra medlemmar fick inte längre träffas och ha möten tillsammans i kyrkan.

Advokater i Kigali, Salt Lake City och Johannesburg i Sydafrika började frenetiskt arbeta på att lösa problemen. Och hela tiden fortsatte medlemmarna fråga när de kunde ha möten tillsammans igen. Månaderna gick utan några lösningar eller framsteg.

Efter omkring 10 månader flög vi till Kigali för att besöka medlemmarna och försöka uppmuntra dem. Innan vi gjorde det bad vi att frågan skulle läggas på templets bönelista under mötet som första presidentskapet och de tolv kvorum hade där varje vecka.

Tisdagen före vår planerade resa från Johannesburg till Kigali fick vi veta att regeringen överraskande nog hade godkänt en tillfällig registrering av kyrkan i Kigali. Sedan på torsdagen samma vecka godkände stadsplaneringsnämnden ett undantag från detaljplanen. Medlemmarna i Kigali fick återigen träffas i vår byggnad utan att överträda lagen.

Det här var ett underverk! Medlemmarna fick snabbt veta att grenen skulle ha sina möten på söndagen. Vi kom dit på fredagen och uppmanade dem att komma till kyrkan. På söndagen kom alla medlemmarna – *allihop*

– och många av deras vänner till kyrkan. De kom dit tidigt, ivriga att få vara tillsammans igen. När sakramentet välsignades och delades ut upplevde vi alla en anmärkningsvärt förnyande, uppfriskande och renande ande.

Under mötet drog vi oss till minnes och undrade varför vi inte hade känt samma ande varje vecka när vi tog del av sakramentet. Vi tittade oss omkring på medlemmarna och insåg att de hade kommit dit hungrande och törstande efter sakramentet. Deras tro, hängivenhet och tålamod välsignade oss alla. Vi lovade att när vi än tog del av sakramentet igen, skulle vi komma ihåg den här upplevelsen med medlemmarna i Kigali. Vi bestämde oss för att också vi skulle hungra efter välsignelserna som kommer av att ta del av sakramentet.

Ni minns att när Frälsaren hade instiftat sakramentet bland nephiterna så sa han till dem att sakramentet var nyckeln till att förankra sig vid hans klippa. Han sa:

”Och jag ger er befallning att ni skall göra detta [ta del av sakramentet]. Och om ni alltid gör detta är ni välsignade, eftersom ni är byggda på min klippa.

Men de bland er som gör mer eller mindre än detta är inte byggda på min klippa utan är byggda på en grund av sand. Och när regnet faller och översvämningarna kommer och vindarna blåser och störtar sig mot dem faller de” (3 Ne. 18:12–13).

Sakramentet är en underbar gåva som vi får varje söndag och som hjälper oss i vårt framåtskridande på jorden. Genom sakramentet upplever vi ett viktigt element av Kristi lära som gör att vi kommer närmare vår Frälsare och upplever hans kärlek och förlåtelse. Vi är tacksamma för de här stunderna varje vecka som hjälper oss att fokusera på Frälsaren.

”Bara för min skull”

En vän i Sydafrika berättade hur hon kom till den insikten. När Diane var nyomvänd gick hon i en gren utanför Johannesburg. En söndag när hon satt bland de

församlade hindrade salens planlösning en diakon från att se henne när han delade ut sakramentet. Diane blev besviken men sa inget. En annan medlem märkte försummelsen och nämnde det för grenspresidenten efter mötet. När Söndagsskolan började blev Diane ombedd att komma till ett tomt klassrum.

En prästadömsbärare kom in. Han knäböjde, välsignade brödet och gav henne en bit. Hon åt det. Han knäböjde igen, välsignade vattnet och gav henne en liten mugg. Hon drack det. Därefter fick Diane två tankar i snabb följd: ”Åh, han [prästadömsbäraren] gjorde det här bara för min skull.” Och sedan: ”Åh, han [Frälsaren] gjorde det här bara för min skull.” Medan sakramentet delades ut kände Diane sin himmelske Faders kärlek till just henne.

Hennes insikt om att Frälsaren offrade sig just för hennes skull hjälpte henne att känna sig nära honom, och närde en överväldigande önskan att behålla den känslan i hjärtat – inte bara på söndagar utan varje dag. Hon insåg att även om hon satt i en församling för att ta del av sakramentet, var förbunden hon ingick på nytt varje söndag hennes egna. Sakramentet hjälpte – och fortsätter att hjälpa – Diane att känna den gudomliga kärlekens kraft, att erkänna Herrens hand i sitt liv och att komma närmare Frälsaren.¹³

Vår uppmaning är densamma som Moronis:

”Ja, kom till Kristus och bli fullkomnade i honom och avstå från all ogudaktighet. Och om ni avstår från all ogudaktighet och älskar Gud av all er förmåga, allt ert sinne och all er styrka, då är hans nåd tillräcklig för er så att ni genom hans nåd kan bli fullkomliga i Kristus, och om ni genom Guds nåd blir fullkomliga i Kristus kan ni på intet sätt förneka Guds makt.

Och vidare: Om ni genom Guds nåd blir fullkomliga i Kristus och inte förnekar hans makt, då blir ni heliggjorda i Kristus genom Guds nåd, genom utgjutelsen av Kristi blod, vilken ingår i Faderns förbund till era synders förlåtelse, så att ni kan bli heliga och obefläckade” (Moro. 10:32–33).

Det här händer när vi tillämpar Kristi lära och ser sakramentet som den förrättning som kommer efter dopet och mottagandet av den Helige Anden. På så sätt kan vi ha "fullkomlig förtröstan på hans förtjänster som är mäktig att frälsa" (2 Ne. 31:19). Vi är så tacksamma för sakramentet – hur det varje vecka undervisar och påminner oss om vad vår Frälsare gjorde för oss. Vi är så tacksamma mot honom därför att vi vet att han utförde försoningen för var och en av oss.

När Frälsaren talade till nephiterna sa han *när* regnet och översvämningarna och vindarna kommer. Han sa inte *om*. Faktum är att regn, vindar och översvämningar kommer till alla. Men han sa att sättet varigenom vi förankrar oss vid hans klippa är att vända oss till honom när vi tar del av sakramentet (se 3 Ne. 15:9; 18:1).

Tiden kommer för var och en av er när ni tvekar inför att gå till kyrkan och ta del av sakramentet. Om det inte har hänt än så kommer det att hända. Men ni ska veta att om ni följer Frälsarens vägledning och tar del av sakramentet med ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande, får ni en ström av välsignelser som håller er förankrade vid den fasta grund som Jesus Kristus är. Ditt beslut att göra det påverkar

evigheten. Du förankrar dig vid Jesus Kristus, vår tros upphovsman och fullkomnare. ■

Från "Come unto Christ", ett tal som hölls under en andakt vid Brigham Young University–Idaho den 26 september 2017.

SLUTNOTER

1. Se Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 11:e utg. (2003), "consolator".
2. Se Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, "console".
3. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2005), s. 1.
4. Inklusive benämningarna han, honom och hans.
5. Se *Predika mitt evangelium*, kapitel 6, s. 115–126.
6. Se James E. Talmage, *Trosartiklarna*, s. VII–XIII.
7. Se Talmage, *Trosartiklarna*, s. IX.
8. Se Talmage, *Trosartiklarna*, s. 166.
9. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 2.1.2.
10. Dallin H. Oaks, i "Särskilda vittnen om Kristus", *Liahona*, apr. 2001, s. 14.
11. Se Talmage, *Trosartiklarna*, s. 170.
12. Se Dallin H. Oaks, "Sakramentsmötet och sakramentet", *Liahona*, nov. 2008, s. 17–20.
13. Se Dale G. Renlund, "Så att jag kan dra alla människor till mig", *Liahona*, maj 2016, s. 41.

TILLBEDJAN I EN DIGITAL TIDSÅLDER

Adam C. Olson
Kyrkans tidningar

En söndag medan sakramentet delades ut, tog en hjälpföreningspresident jag känner fram sin mobiltelefon och läste ”Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd”. Hon inspirerades av apostlarnas vittnesbörd om Frälsaren och kände en förnyad beslutsamhet att alltid minnas honom.

Men hennes positiva känslor försvann några dagar senare när hon med posten fick ett anonymt brev från en församlingsmedlem. Avsändaren kritiserade henne för att hon hade visat ett dåligt exempel genom att använda mobilen på sakramentsmötet. Hon blev så ledsen.

Naturligtvis hade hon inte menat att förolämpa någon genom att använda sin mobil. Hon använde den sällan i möteslokalen, och bara när hon kände att det var lämpligt. Men när hon hade fått brevet började hon tvivla på sig själv.

En ny utmaning

Varje generation har sina utmaningar. En studie visar att år 2020 kommer det att finnas fler människor som har mobil (5,4 miljarder) än människor som har rinnande vatten (3,5 miljarder).¹ Lägg till surfplattor, phablet-enheter och andra uppkopplingsbara enheter

så har vi en värld som undrar: Vad är bra ”digital etikett”?

När föräldrar, ledare och lärare försöker avgöra vad som är lämpligt i fråga om digital etikett i kyrkliga sammanhang, har olika åsikter lett till motstridande sätt att hantera digitala enheter i kyrkan.

Kyrkans ledare har gett råd om nyttan och farorna med att använda teknik. Men kyrkans ledare säger inte alltid exakt vad vi ska göra eller inte göra för att leva efter evangeliet (se Mosiah 4:29–30). Medlemmarna förväntas att själva begrunda frågan och söka vägledning från den Helige Anden när de ska fatta beslut. Tråkigt nog, som i situationen ovan, intar vi ibland inte bara en ståndpunkt utan också en kritisk inställning till dem som har en annan ståndpunkt.

Inspirerad av Gud, utnyttjad av Satan

Gud har tillhandahållit teknikens välsignelser till vår förmån och för att påskynda sitt verk.² Så även om en del medlemmar använder sina digitala enheter på ett olämpligt sätt, har äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kvorum sagt att ”vi ska inte låta rädslan för att göra misstag hålla oss tillbaka från att ta emot de stora välsignelser som de här verktygen kan ge”.³ Vi behöver lära oss att använda

Tänk på följande tre principer som hjälper dig använda digitala enheter på rätt sätt i kyrkan.

dem på ett lämpligt sätt och lära våra barn att också göra det.

Mobilenheter hjälper kyrkans medlemmar med evangeliestudier, släktforskning och tempeltjänst och att sprida evangeliet. Till exempel använde 3,5 miljoner människor appen Evangeliebiblioteket i januari 2018. Deras kombinerade studietid uppgick till över tusen år.

Förutom att nämna välsignelserna har kyrkans ledare också varnat för de potentiella farorna, bland annat att man kan slösa bort tid, skada relationer och bli fångad i ett syndigt beteende.⁴ I kyrkan kan olämplig användning distrahera oss och andra från tillbedjan och lärande som är viktiga för att utveckla vår relation till Gud.

Men de här farorna gäller inte bara digitala enheter. "Några av dessa redskap – liksom alla redskap i en ovan eller odisiplinerad hand – kan vara farliga", lärde president M. Russell Ballard, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum. "Det skiljer sig inte från hur människor väljer att använda teve eller filmer eller ett bibliotek. Satan är alltid snabb att exploatera den negativa sidan av nya uppfinningar, att förstöra och degradera, och att neutralisera allt det goda de kan åstadkomma."⁵

Mobilenheter under sakramentsmötet

Hur avgör då medlemmarna vad de ska göra, med tanke på de här digitala enheternas potentiella nytta, och potentiella distraktioner? Joseph Smith visade kraften i en metod grundad på principer när han sa: "Jag lär dem rätta principer, sedan styr de sig själva."⁶

Här undersöker vi principer som kan vara till hjälp när vi ska fatta beslut om hur vi använder mobilenheter under sakramentsmötet. För information om användning av digitala enheter i klassrummet, se "Undervisa med teknik: Engagera ungdomar i en digital värld", av broder Brian K. Ashton, andre rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap, på sidan 30.

Princip 1: Mina val främjar tillbedjan.

Under sakramentsmötet ska vi "ägna den Allrahögste [vår] andakt" (L&F 59:10). President Dallin H. Oaks, förste rådgivare i första presidentskapet, har sagt att vårt fokus där ska vara att förnya våra förbund och vår tro på Herren Jesus Kristus och hans försoning.⁷ Det vi väljer att göra under sakramentsmötet bör hjälpa oss att göra det här.

Med det fokuset kan vi, om behovet uppstår, använda våra enheter till följande:

- *Förbättra vår tillbedjan.* En medlem kan använda en digital enhet under sakramentsmötet för att läsa ett skriftställe, sjunga en psalm eller göra anteckningar om andliga intryck.
- *Hjälpa någon.* En biskop kan lägga märke till en ny person eller mindre aktiv medlem som slinker in och sätter sig längst bak under sakramentsmötet. Om han känner sig manad kan han sms:a församlingens missionsledare och be honom hälsa personen välkommen och inbjuda honom eller henne till klassen Evangeliets principer efter mötet.
- *Underlätta livsnödvändig uppkoppling.* Läkare, akutvårdspersonal och andra jouranställda yrkesmän

kan delta i kyrkans möten eftersom de vet att de vid behov kan nås via sina mobilenheter.

I vår strävan att fokusera på Frälsaren är det viktigt att komma ihåg att våra enheter kan underlätta våra studier, men de kan inte lära åt oss. De kan ge oss något att begrunda, men de kan inte tänka åt oss. De kan till och med påminna oss om att be, men vi måste själva be.

Äldste Bednar har sagt att vår relation till Gud är verklig, inte virtuell.⁸ Den kan inte dubbelklickas eller laddas ner.⁹ Så när hjälpföreningspresidenten i början av den här artikeln använde sin mobil för att centrera sina tankar på Kristus, var förbundet hon förnyade inte med mobilen utan med honom. Resan som hennes enhet hjälpte henne att påbörja behövde fullbordas i hennes tankar, böner och handlingar.

Princip 2: Jag minimerar distraktioner.

Vi bör alla sträva efter en miljö som förbättrar vårt fokus på tillbedjan och lärande. Det är viktigt att minimera distraktioner. Den här principen kan tillämpas på många situationer, allt från hur vi samtalar eller hanterar stökiga barn till hur vi använder våra digitala enheter.

Det finns så många sätt att bli distraherad av en enhet som är utformad att göra så många saker. Naturligtvis blir det svårt att fokusera på sakramentsmötet om vi tittar på videor, lyssnar på musik eller spelar spel. Samma sak är det med att kontrollera e-postmeddelanden, sms, information på sociala medier, idrottsresultat samt alla aviseringsslud och -ikoner som vill uppmärksamma oss på händelser, relationer och samtal som existerar utanför mötet. Allt det här och mer kan distrahera oss och andra, även dem som sitter flera rader bort.

För dem som helt vill få bort digitala distraktioner kan det vara bra att lämna enheten hemma eller stänga av den. För dem som använder sin enhet till att förbättra sin tillbedjan men som vill undvika att distrahera andra, kan

det räckta att stänga av ljudet på enheten, ställa in den på "stör ej" eller sätta den i flygplansläge.¹⁰

Princip 3: Jag fokuserar på min egen tillbedjan.

Det kommer alltid att finnas distraktioner av det ena eller det andra slaget, och alla är inte digitala. Det kan vara ett högljutt barn, en surrande insekt eller trafiken utanför. Det är vi själva som har huvudansvaret för vad vi får ut av mötena. Så om någon glömmer att sätta mobilen i flygplansläge så behöver vi sätta oss själva i "ignorera distraktioner"-läge.

President Russell M. Nelson har sagt: "Varje medlem i kyrkan ansvarar för den andliga uppbyggelse som kan komma genom ett sakramentsmöte."¹¹

Om vi märker att andra omkring oss använder sina enheter får vi akta oss för att anta att det de gör är olämpligt bara för att de använder en digital enhet. Om det är ett barn eller någon vi har kallats att ansvara för kan det vara lämpligt att kontrollera vad de använder den till, enligt Andens vägledning. Annars ska vi försöka återgå till vår egen tillbedjan.

Lära tillsammans

I ett uttalande som omfattar de här principerna, gav president Oaks rådet: "Under sakramentsmötet – och i synnerhet under sakramentet – bör vi koncentrera oss på tillbedjan och då avstå från all annan verksamhet, särskilt från beteende som kan störa andras tillbedjan."¹²

Det finns många andra principer som kan vägleda vår användning av mobila enheter. Eftersom digitala enheter blir en alltmer normal del av vår kultur behöver vi tillsammans komma fram till vad som är lämpligt. Då varje situation är unik och teknologin fortsätter att utvecklas behöver vi ständigt bedöma vår egen användning, begrunda nya eller annorlunda perspektiv och vara villiga att förlåta andra medan vi lär tillsammans. ■

SLUTNOTER

1. Se "10th Annual Cisco Visual Networking Index (VNI) Mobile Forecast Projects 70 Percent of Global Population Will Be Mobile Users", 3 feb. 2016, newsroom.cisco.com.
2. Se David A. Bednar, "Apostle Offers Counsel about Social Media", *Ensign*, jan. 2015, s. 17; *Discourses of Brigham Young*, utv. av John A. Widtsoe [1954], s. 18–19.
3. I Sarah Jane Weaver, "Elder Bednar Tells 2016 Mission Presidents Not to Fear Technology", 6 juli 2016, news.lds.org.
4. Se "Elder Bednar Tells 2016 Mission Presidents".
5. M. Russell Ballard, "Evangeliet sprids via Internet", *Liahona*, juni 2008, s. K2.
6. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 283.
7. Se Dallin H. Oaks, "Sakramentsmötet och sakramentet", *Liahona*, nov. 2008, s. 17–20.
8. Se David A. Bednar, "Saker och ting som de verkligen är", *Liahona*, juni 2010, s. 22–31.
9. Se Scott D. Whiting, "Digital Detachment and Personal Revelation", *Ensign*, mars 2010, s. 16–21.
10. Se M. Russell Ballard, "Bli stilla och besinna att jag är Gud" (KUV:s brasafon, 4 maj 2014), lds.org/broadcasts.
11. Se Russell M. Nelson, "Gudsdyrkan på sakramentsmötet", *Liahona*, aug. 2004, s. 14.
12. Dallin H. Oaks, "Sakramentsmötet och sakramentet", s. 18.

Brian K. Ashton
andre rådgivare i
Söndagsskolans
generalpresidentskap

Undervisa med teknik: **ENGAGERA UNGDOMAR I EN DIGITAL VÄRLD**

*Hur kan teknik vara en vän i
stället för en fiende i klassrummet?*

När jag besöker församlingar och stavar runt om i kyrkan frågar ofta lärare och ledare för ungdomar: "Hur kan vi förhindra att digitala enheter blir distraherande på lektionerna?" Samtidigt börjar många av de bästa ungdomslärarna jag har iakttagit sina lektioner med orden: "Ta fram mobilen och leta upp ...". Därför vill jag ta upp en del av det som jag har lärt mig om att hjälpa ungdomar använda teknik på rättfärdiga och produktiva sätt i evangelieklassrummet.

Profetior om teknik

Profeter och apostlar har talat till oss om teknikens välsignelser och sagt att vår himmelske Fader har gett oss teknik för att föra hans verk framåt i allt snabbare takt. 1862 sa president Brigham Young (1801–1877): "Varje upptäckt inom vetenskap och konst som är riktigt sann och nyttig för människorna, har getts genom direkt uppenbarelse från Gud ... Den har getts i avsikt att bereda vägen för sanningens slutgiltiga seger, och jordens befrielse från syndens makt och Satans. Vi borde dra nytta av alla dessa stora upptäckter ... och ge våra barn fördelen av varje nyttig kunskapsgren, som förberedelse

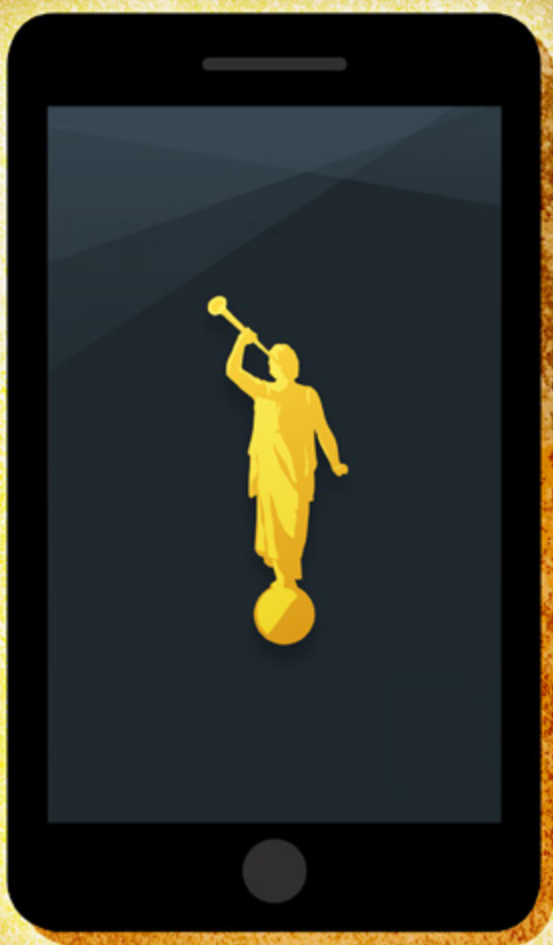
för dem att gå framåt och dugligt göra sin del i detta stora verk."¹

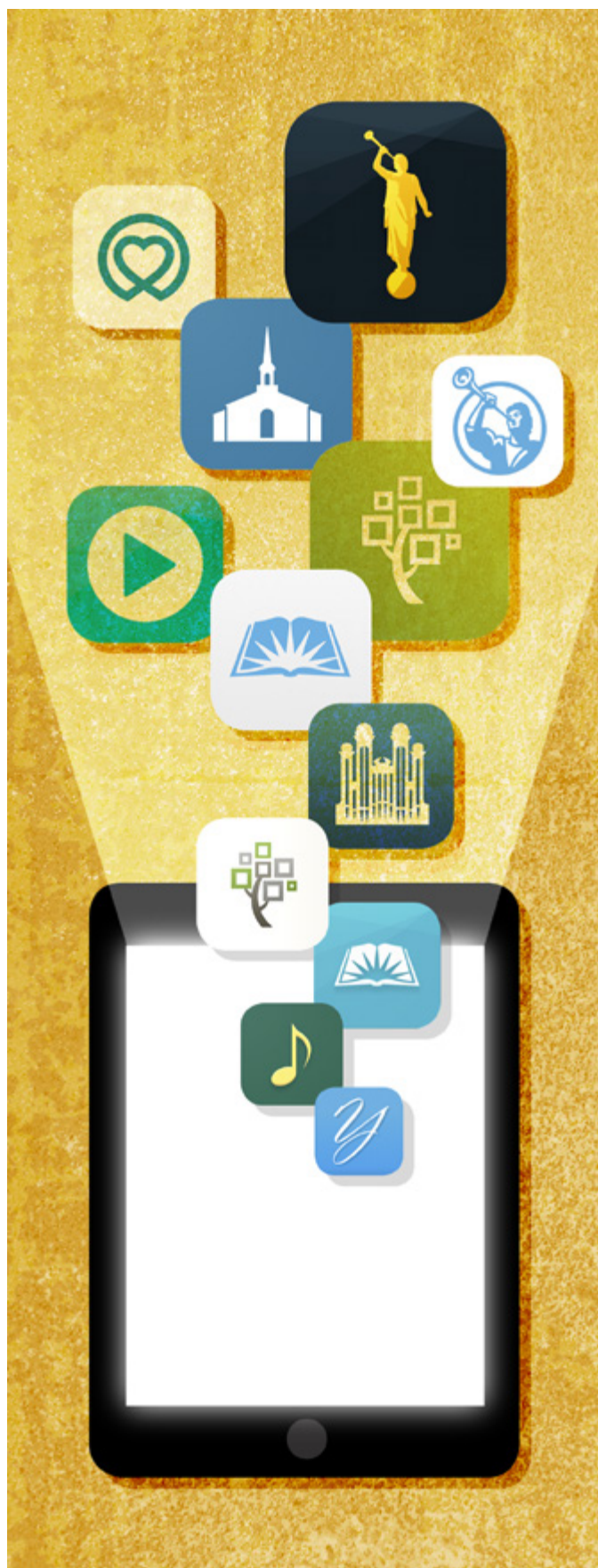
Använda digitala enheter på ett rättfärdigt sätt

I mitt eget liv har mina studier av evangeliet verkligen förbättrats när jag har använt skrifterna och andra resurser i appen Evangeliebiblioteket.

Våra ungdomar har förberetts för att studera, undervisa om och predika evangeliet med hjälp av teknik i vardagen och som heltidsmissionärer på sätt som vi bara har börjat upptäcka. Eftersom motståndaren försöker använda varje god och nyttig uppfinning för sina onda ändamål åligger det oss som föräldrar, ledare och lärare att hjälpa ungdomarna lära sig använda teknik på rättfärdiga och produktiva sätt i tidig ålder.

Den bästa platsen för det här är hemmet. (Föräldrar som söker efter bra resurser kan använda en del av kyrkans material som anges i sidopanelen.) I evangelieklassrummet får ungdomarna också viktiga möjligheter att lära sig associera sina digitala enheter till rättfärdiga aktiviteter och till att känna den Helige Anden. Här är några förslag på hur lärare och ledare kan se till att det händer.

Sätt upp principbaserade förväntningar

Sätt upp förväntningar om användning av teknik i klassrummet som är baserade på principer. En nyckelprincip kan vara: "Vårt syfte i klassen är att lära oss evangeliet genom den Helige Anden. Vårt användande av digitala enheter ska underlätta den processen i stället för att vara en distraktion." Det är mycket mer effektivt än en sådan regel som: "Vi använder inte sociala medier under lektionerna." Den regeln ger budskapet att sociala medier är av ondo, medan principen gör det möjligt att använda medier under lektionerna på lämpliga sätt, till exempel genom att nå ut till dem som inte är närvarande och låta dem veta att de är saknade, och inbjuda dem att komma nästa vecka.

Vi skadar våra ungdomar med regler som antyder att ett beteende är fel när det inte är det. Det skapar förvirring om hur teknik ska användas i andra situationer och fråntar lärarna möjligheten att undervisa om hur teknik kan användas på lämpliga sätt. Förväntningarna vi sätter upp med hjälp av ungdomarna i våra klasser bör vara i samklang med deras ålder och mognad.

Lär dig mer om tekniken

Låt inte din egen rädsla eller brist på kunskap om teknik stå i vägen för att låta ungdomarna använda digitala enheter på lämpliga sätt. En församling rapporterade att de utbildade lärarna i hur man använder digitala enheter för att studera evangeliet. De upptäckte att när lärarna blev bättre på att använda teknik, blev de också mer ivriga att använda digitala enheter för att studera evangeliet, och problemet med att digitala enheter skulle vara distraherande i klassrummet försvann i stort sett.

Gör lektionerna interaktiva

Jag har märkt att det bästa sättet att hjälpa eleverna använda teknik rättfärdigt är att göra lektionerna interaktiva och införa digitala enheter i lektionsplanen. Jag ser sällan elever använda sina mobiler på olämpliga sätt under lektioner där läraren ställer inspirerade frågor, eleverna är engagerade i lektionen och känner att läraren älskar dem, och den Helige Anden är närvarande.

Där detta händer börjar läraren ofta lektionen genom att ställa en inspirerad fråga och låter sedan ungdomarna, ofta i mindre grupper, hitta svaret på frågan i skrifterna och profeternas ord. Under hela lektionen låter läraren klassen slå upp skriftställen, studera generalkonferenstal, se videor som kyrkan har producerat och berätta vad de lär sig. Ju mer engagerade ungdomarna är i inlärningsprocessen, desto större är sannolikheten att de använder sina digitala enheter på lämpliga sätt.

Skapa balans

När vi inför teknik i våra lektioner är det viktigt att komma ihåg att det måste finnas en balans i användandet. Vi måste vara noga med att se till att tekniken inte blir lektionen eller distraherar eleverna från att känna den Helige Anden.

Dessutom finns det några elever som inte har digitala enheter, och de ska inte behöva känna sig utanför. Med undantag av kyrkans videor ska aktiviteterna som kan göras på digitala enheter i klassrummet också kunna göras med fysiska skrifter och exemplar av kyrkans tidningar.

Det finns också situationer där digitala enheter kanske inte är lämpliga. När eleverna eller läraren bär sitt vittnesbörd, till exempel, kan det vara bra om läraren kärleksfullt uppmanar eleverna att lägga ifrån sig sina mobiler och bara känna efter vad Anden undervisar dem.

Visa tålmod

Slutligen kan det ta lite tid för en del ungdomar att lära sig använda digitala enheter på lämpliga sätt under lektionerna. Kristuslika lärare i alla klassrum visar tålmod och kärlek mot dem som har det lite svårt.

Teknik: En förbättring, inte ett hot

Genom att hjälpa ungdomar använda teknik på lämpliga sätt välsignas de under hela livet, och våra lektioner kan bli bättre. Som äldste Richard G. Scott (1928–2015) i de tolv apostlarnas kvorum sa: "Tekniken, när den förstås och används till rättfärdiga ändamål, behöver inte vara något hot utan kan ge förbättrad andlig kommunikation."²

Som Söndagsskolans generalpresidentskap uppmanar vi alla lärare att använda tekniken i sina lektioner och till fullo anstränga sig att hjälpa ungdomarna lära sig att använda tekniken för rättfärdiga ändamål. Om ni ber er himmelske Fader om hjälp i era ansträngningar så besvarar han era böner. ■

SLUTNOTER

1. *Discourses of Brigham Young*, utv. av John A. Widtsoe (1954), s. 18–19.
2. Richard G. Scott, "Frid i hemmet", *Liahona*, maj 2013, s. 30.

ANVÄNDA TEKNIK PÅ LÄMPLIGA SÄTT

Broder Brian K. Ashton säger att hemmet är den bästa platsen att lära sig använda teknik rättfärdigt. Följande resurser kan hjälpa enskilda, föräldrar och familjer att bestämma hur de ska använda nuvarande teknik på lämpliga sätt:

- *Skyddsåtgärder för användning av teknik.* Riktlinjerna i det här häftet är skrivna för missionärer, men kan anpassas till hemmet. Det finns på 28 språk i Evangeliebiblioteket eller kan fås i tryck via distributionscentren eller Online Store.
- En lista över hemaftonslektioner om hur man undviker pornografi, bland annat genom att välja bra media, finns på overcomingpornography.org/resources (på 10 språk).
- Riktlinjer för familjesamtal om sociala medier finns i "Families Should Discuss How to Use Social Media in Righteous Ways" på lds.org/go/81833a (på 10 språk), eller i en artikel av äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kvorum, "Översvämma jorden genom sociala medier", i augustinumret 2015 av *Liahona*.

KAPITEL 6

Guds gåva och kraft

Det här är sjätte kapitlet i den nya berättelsen i fyra volymer om kyrkans historia med titeln De heliga: Berättelsen om Jesu Kristi kyrka i de sista dagarna. Boken kommer snart att finnas på 14 språk i bokform, under avdelningen Kyrkans historia i appen Evangeliebiblioteket och på saints.lds.org. I kapitel 5, som publicerades i julinumret, beskrevs förlusten av de första 116 översatta sidorna av Mormons bok 1828.

När Joseph hade återvänt till Harmony sommaren 1828 visade sig Moroni för honom igen och tog plåtarna ifrån honom. "Om du är tillräckligt ödmjuk och ångerfull", sa ängeln, "får du tillbaka dem den 22 september."¹

Joseph fylldes av samvetsqual.² Han visste att det hade varit fel att ignorera Guds vilja och anförtro manuskriptet åt Martin. Nu anförtrodde Gud honom inte längre vare sig plåtarna eller uttydarna. Han tyckte att han förtjänade vilket straff som helst från himlen.³

Tyngd av skuld och ånger gick han ner på knä i bön, bekände sina synder och vädjade om förlåtelse. Han funderade på vad han hade gjort för fel och på vad han kunde göra bättre om Herren lät honom översätta igen.⁴

En dag i juli när Joseph gick en liten bit från sitt hem, visade sig Moroni för honom. Ängeln räckte honom uttydarna och Joseph såg i dem ett gudomligt budskap: "Guds verk och planer och avsikter kan inte omintetgöras, inte heller kan de gå om intet."⁵

Orden var lugnande, men följdes även av förebråelser. "Hur noggranna var inte dina befallningar", sa Herren. "Du skulle inte ha fruktat människor mer än Gud." Han befälde Joseph att vara mer försiktig med heliga ting. Uppteckningen på guldplåtarna var viktigare än Martins rykte eller Josephs önskan att behaga människor. Gud hade förberett uppteckningen för att förnya sitt forntida förbund och undervisa alla människor om att förlita sig på Jesus Kristus för att få frälsning.

Herren uppmanade Joseph att komma ihåg Guds barmhärtighet. "Omvänd dig därför från det du har gjort", befälde han, "så är du ännu utvald." Han kallade Joseph igen till att vara hans profet och siare. Men Herren förmanade honom att hörsamma hans ord.

"Om du inte gör detta", förkunnade han, "skall du överlämnas åt dig själv och bli som andra människor och inte längre ha någon gåva."⁶

Den hösten reste Josephs föräldrar till Harmony. Det hade gått nästan två månader sedan Joseph hade lämnat deras hem i Manchester och de hade inte hört något från honom. De var rädda att sommarens tragedier hade knäckt honom. På bara några veckor hade han förlorat sitt första barn, nästan förlorat sin hustru och förlorat manuskriptet. De ville försäkra sig om att han och Emma mådde bra.

Knappt två kilometer från slutdestinationen blev därför Joseph sr och Lucy överlyckliga över att se Joseph stå på vägen framför dem. Han såg lugn och glad ut. Han berättade att han hade förlorat Guds förtroende, omvänt sig från sina synder och fått en uppenbarelse. Herrens tillrättavisning hade plågat honom, men liksom forntida profeter hade han skrivit ner uppenbarelsen så att andra kunde läsa den. Det var första gången som han hade skrivit ner Herrens ord till honom.

Joseph berättade också för sina föräldrar att Moroni sedan dess hade lämnat tillbaka plåtarna och uttydarna. Ängeln verkade nöjd, berättade Joseph. "Han sa att Herren älskade mig för min trofasthet och ödmjukhet."

Uppteckningen var nu i tryggt förvar i huset, gömd i en koffert. "Emma skriver för mig nu", berättade Joseph, "men

ängeln sa att Herren skulle skicka någon att skriva för mig, och jag litar på att det ska hända."⁷

Följande vår reste Martin Harris till Harmony med dåliga nyheter. Hans fru hade lämnat in ett skriftligt klagomål till domstolen och påstod att Joseph var en bedragare som låtsades att han översatte guldplåtar. Martin väntade nu på en kallelse att vittna i rätten. Antingen måste han betyga att Joseph hade lurat honom eller så skulle Lucy anklaga honom för bedrägeri också.⁸

Martin pressade Joseph för att få fler bevis på att plåtarna var verkliga. Han ville berätta allt om översättningen inför rätten, men han var orolig att folk inte skulle tro honom. Lucy hade ju faktiskt letat igenom familjen

Smiths hus utan att hitta upppteckningen. Och fastän han hade varit Josephs skrivare i två månader hade han aldrig sett plåtarna och kunde inte heller vittna om att han hade sett dem.⁹

Joseph tog frågan till Herren och fick ett svar åt sin vän. Men Herren berättade inte för Martin vad han skulle säga i rätten och han ville inte heller ge honom några fler bevis förrän Martin valde att ödmjuka sig och utöva tro. "Om de vägrar att tro mina ord, kommer de inte heller att tro dig, min tjänare Joseph", sa Herren, "även om det vore möjligt för dig att visa dem allt detta som jag har anförtrott dig."

Men Herren lovade att vara barmhärtig mot Martin om han gjorde som Joseph hade gjort den sommaren då han hade ödmjukat sig, litat på Gud och lärt sig av sina misstag. Tre trofasta vittnen skulle få se plåtarna i sinom tid, sa Herren, och Martin kunde bli ett av dem om han slutade söka andra människors gillande.¹⁰

Innan Herren avslutade sina ord gjorde han ett uttalande. "Om detta släktled inte förhärdar sina hjärtan", sa han, "skall jag upprätta min kyrka ibland dem."¹¹

Joseph reflekterade över de här orden medan Martin skrev av uppenbarelserna. Han och Emma lyssnade när Martin läste upp den för att kontrollera att den var korrekt. Medan de läste kom Emmas far in i rummet och lyssnade. När de var färdiga frågade han vems ord det var.

"Jesu Kristi ord", förklarade Joseph och Emma.

"Jag anser att det hela är inbillning", sa Isaac. "Sluta upp med det."¹²

Men Martin ignorerade Emmas far, tog sin kopia av uppenbarelserna och åkte hem med diligensen. Han hade kommit till Harmony för att få bevis på plåtarnas existens, och åkte därifrån med en uppenbarelse som vittnade om att de fanns. Han kunde inte använda den i rätten, men han återvände till Palmyra i vetskapen om att Herren var medveten om honom.

När Martin senare stod inför domaren bar han ett enkelt och kraftfullt vittnesbörd. Med ena handen lyft mot himlen vittnade han om att guldplåtarna var äkta och sa att

han frivilligt hade givit Joseph femtio dollar för att utföra Herrens verk. Då det inte fanns några bevis på att Lucys anklagelser var sanna, avskrev rätten målet.¹³

Under tiden fortsatte Joseph att översätta och be att Herren snart skulle skicka honom en annan skrivare.¹⁴

Borta i Manchester bodde vid den här tiden en ung man, vid namn Oliver Cowdery, hemma hos Josephs föräldrar. Oliver var ett år yngre än Joseph och på hösten 1828 hade han börjat undervisa i skolan som låg omkring två kilometer söder om familjen Smiths gård.

Lärare bodde ofta hos sina elevers familjer och när Oliver hörde rykten om Joseph och guldplåtarna frågade han om han kunde få bo hos familjen Smith. I början

snappade han upp ytterst få detaljer från familjen. Det stulna manuskriptet och skvallret i trakten hade gjort dem så försiktiga att de numera höll tyst.¹⁵

Men under vintern 1828–1829, när Oliver undervisade familjens Smiths barn, vann han sin värdfamiljs förtroende. Vid den här tiden hade Joseph sr kommit tillbaka från en resa till Harmony med en uppenbarelse som förkunnade att Herren skulle påbörja ett förunderligt

verk.¹⁶ Oliver hade vid det här laget visat sig vara en uppriktig sanningssökare och Josephs föräldrar öppnade sig för honom och berättade om sin sons gudomliga kall.¹⁷

Deras ord fängslade Oliver och han längtade efter att få hjälpa till med översättningen. Precis som Joseph var Oliver missnöjd med samtidens kyrkor, och han trodde på en underverkens Gud som fortfarande uppenbarade sin vilja för människan.¹⁸ Men Joseph och guldplåtarna var långt borta och Oliver visste inte hur han skulle kunna hjälpa till med verket om han stannade i Manchester.

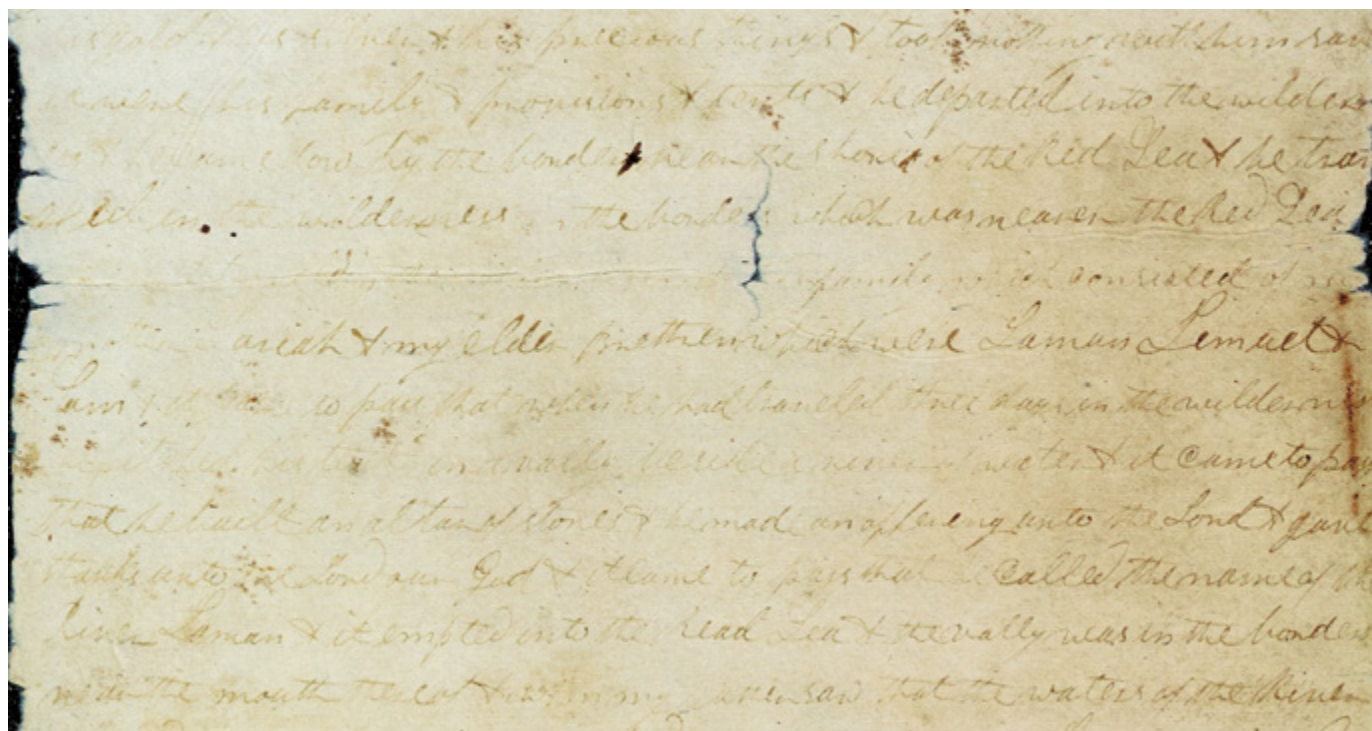
En vårdag när regnet piskade mot familjen Smiths tak, berättade Oliver att han ville resa till Harmony för att hjälpa Joseph när skolterminen var över. Lucy och Joseph sr uppmanade honom att fråga Herren om hans önskan var riktig.¹⁹

När Oliver gick till sängs bad han för sig själv för att få veta om det som han hade hört om guldplåtarna var sant.

=====

*Upppteckningen vittnade om
och om igen om Jesus Kristus,
och Oliver såg hur profeter
ledde en forntida kyrka och
hur vanliga män och kvinnor
utförde Herrens arbete.*

=====

Oliver Cowdery var skrivare för den här sidan av Mormons boks översättning.

Herren visade honom guldplåtarna, och Josephs ansträngningar att översätta dem, i en syn. En fridfull känsla kom över honom och han visste då att han skulle erbjuda sig att vara Josephs skrivare.²⁰

Oliver berättade inte för någon om bönen. Men så snart skolterminen var över började han och Josephs bror Samuel ta sig till fots till Harmony, som låg över 20 mil bort. Vägen var kall och lerig efter vårregnet och Oliver förfrös en tå innan han och Samuel kommit fram till Josephs och Emmas dörr. Trots det var han ivrig över att få träffa paret och se med egna ögon hur Herren arbetade genom den unge profeten.²¹

När Oliver väl kommit till Harmony var det som om han alltid hade varit där. Joseph pratade med honom till långt in på natten, lyssnade på hans berättelse och besvarade hans frågor. Det var uppenbart att Oliver var välutbildad och Joseph tog villigt emot hans erbjudande om att verka som skrivare.

Med Oliver där behövde Joseph först och främst ordna en plats att arbeta på. Han bad Oliver göra ett kontraktsförslag där Joseph lovade att betala sin svärfar för det lilla timmerhuset som han och Emma bodde i, liksom för ladan, bruksmarken och den närliggande källan.²² Eftersom

Emmas föräldrar brydde sig om sin dotters välbefinnande accepterade de villkoren och lovade att hjälpa till med att lugna grannarnas farhågor för Joseph.²³

Under tiden började Joseph och Oliver att översätta. De arbetade bra tillsammans, flera veckor i sträck, och ofta med Emma i samma rum då hon utförde sina dagliga sysslor.²⁴ Ibland översatte Joseph genom att titta in i uttydarna och läsa plåtarnas skrivtecken på engelska.

Ofta tyckte han att det var mer praktiskt med en enda siarsten. Han lade siarstenen i sin hatt, placerade ansiktet i hatten för att blockera ljuset, och kikade in i stenen. Ljus från stenen lyste i mörkret och uppenbarade ord som Joseph läste upp, medan Oliver snabbt skrev ner dem.²⁵

Enligt Herrens anvisning försökte Joseph inte översätta det som var förlorat. I stället fortsatte han och Oliver längre fram i uppteckningen. Herren uppenbarade att Satan hade lockat onda människor till att ta sidorna, förändra orden och använda dem för att sprida tvivel om översättningen. Men Herren försäkrade att han hade inspirerat de forntida profeterna som gjorde plåtarna till att lägga till en annan, mer fullständig redogörelse av det förlorade materialet.²⁶

”Och på så sätt skall jag bringa dem på skam som har ändrat mina ord”, sa Herren till Joseph. ”Jag skall visa dem att min visdom är större än djävulens list.”²⁷

Oliver tyckte det var spännande att vara Josephs skrivare. Dag efter dag lyssnade han medan hans vän dikterade den komplicerade historien om två stora civilisationer, nephiterna och lamaniterna. Han fick höra om rättfärdiga och orättfärdiga kungar, om människor som kom i fångenskap och som blev befriade från den, och om en forntida profet som använde siarstenar för att översätta uppteckningar som hade hittats på ett fält täckt av benknotor. Precis som Joseph var den profeten en siare och uppenbarare som var välsignad med Guds gåva och kraft.²⁸

Uppteckningen vittnade om och om igen om Jesus Kristus och Oliver såg hur profeter ledde en forntida kyrka och hur vanliga män och kvinnor utförde Guds verk.

Men Oliver hade fortfarande många frågor om Herrens

verk och han hungrade efter svar. Joseph sökte uppenbarelse för honom genom urim och tummim och Herren svarade. "Om ni därför ber mig skall ni få", sa han. "Om du frågar skall du få veta hemligheter som är stora och förunderliga."

Herren uppmanade också Oliver att komma ihåg det vittne han hade fått innan han kom till Harmony, något som Oliver hade hållit för sig själv. "Talade jag inte frid till ditt sinne om detta? Vilket större vittnesbörd kan du få än det som kommer från Gud?" frågade Herren. "Om jag har berättat för dig något som ingen människa vet, har du då inte fått ett vittnesbörd?"²⁹

Oliver var förbluffad. Han berättade genast för Joseph om sin privata bön och om det gudomliga vittne han hade fått. Ingen kunde ha vetat om det förutom Gud, sa han, och nu visste han att verket var sant.

De fortsatte arbeta och Oliver började undra om han också kunde översätta.³⁰ Han trodde på att Gud kunde verka genom verktyg såsom siarstenar och han hade själv ibland använt en slagruta för att hitta vatten och mineraler. Men han var osäker på om hans slagruta fungerade genom Guds kraft. Uppenbarelseprocessen var fortfarande ett mysterium för honom.³¹

Joseph tog återigen Olivers fråga till Herren och Herren sa till Oliver att han hade makten att få kunskap om han bad i tro. Herren bekräftade att Olivers slagruta fungerade

genom Guds kraft, precis som Arons stav i Gamla testamentet. Sedan undervisade han Oliver lite mer om uppenbarelse. "Jag skall tala till ditt förstånd och till ditt hjärta genom den Helige Anden", sa han. "Se, detta är uppenbarelsens ande."

Han sa också att Oliver kunde översätta uppteckningen precis som Joseph, om han bara förlitade sig på tron. "Kom ihåg", sa Herren, "att utan tro kan du ingenting göra."³²

Efter uppenbarelsen var Oliver ivrig att få översätta. Han följde Josephs exempel, men när orden inte kom så lätt blev han frustrerad och förvirrad.

Joseph såg hur hans vän kämpade och hade full förståelse för det. Det hade tagit honom tid att få sitt hjärta och sinne i harmoni med översättningsarbetet, men Oliver

verkade tro att han kunde bemästra det snabbt. Det räckte inte att ha en andlig gåva. Han måste öva och utveckla den med tiden för att använda den till Guds verk.

Oliver gav snart upp att försöka översätta och frågade Joseph varför han hade misslyckats.

Joseph frågade Herren. "Du antog att jag skulle ge dig den, när det enda du tänkte på var att be till mig", svarade Herren. "Du måste utforska det i ditt eget sinne. Sedan måste du fråga mig om det är rätt."

Herren sa att Oliver skulle var tålmodig. "Det är inte nödvändigt att du översätter nu", sa han. "Se, det verk som du är kallad att utföra är att skriva åt min tjänare Joseph." Han lovade att Oliver skulle få andra möjligheter att översätta senare, men för tillfället skulle han vara skrivare och Joseph siare.³³ ■

En komplett lista över citerade verk finns på engelska på saints.lds.org.

Ordet *Ämne* i slutnoterna anger att det finns ytterligare information på deheligas.lds.org.

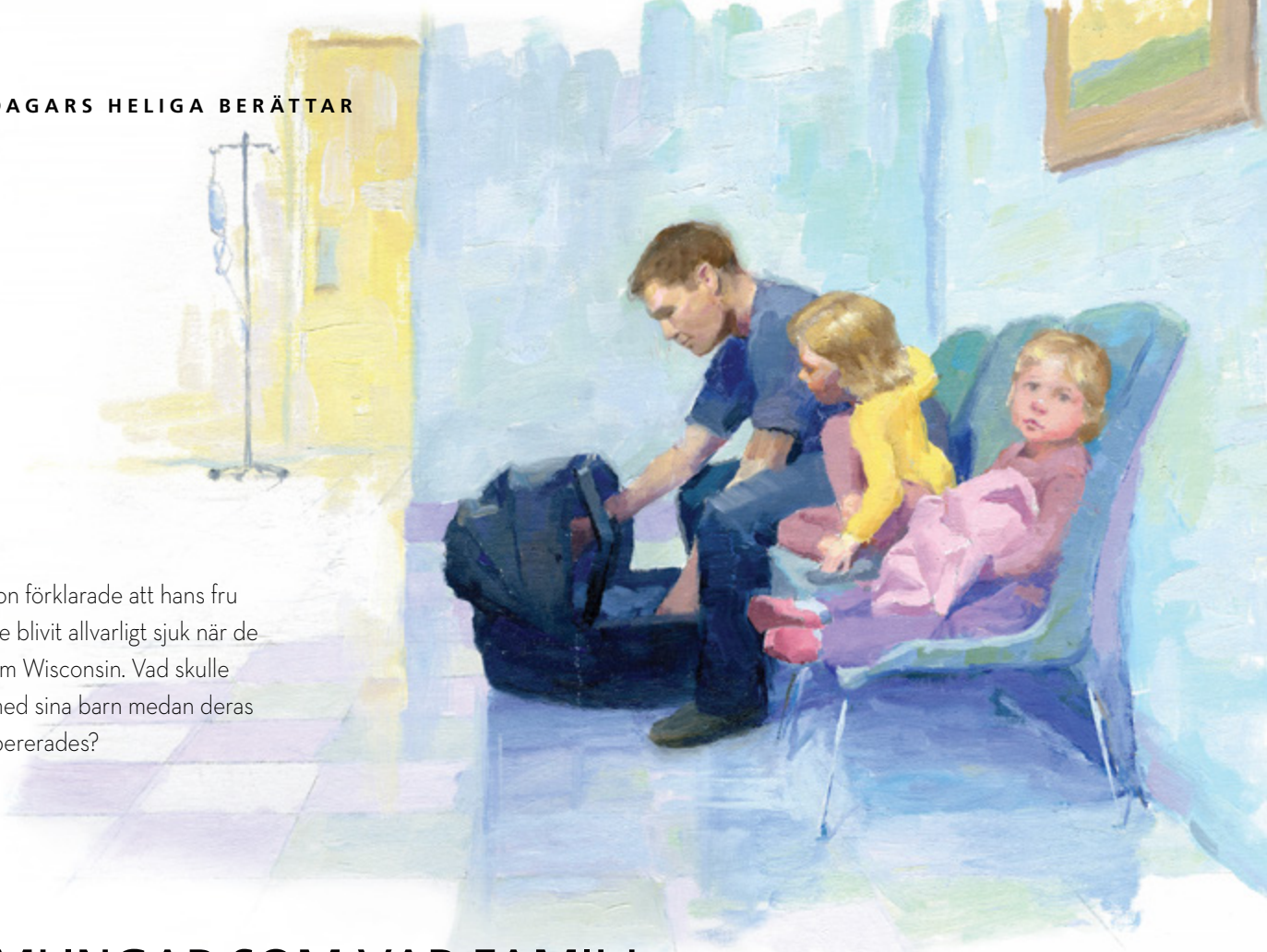
SLUTNOTER

1. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 7, [s. 9].
2. Se L&F 10:2 (Revelation, Spring 1829, på josephsmithpapers.org).
3. Se Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 7, [s. 5]–[7].
4. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 7, [s. 8]–[9].
5. L&F 3:1 (Revelation, July 1828, på josephsmithpapers.org); Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 7, [s. 8]–[9]; Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 10, i *JSP*, H1:246 (draft 2).
6. L&F 3 (Revelation, July 1828, på josephsmithpapers.org); Joseph Smith History, circa Summer 1832, [s. 6], i *JSP*, H1:16; Lucy Mack Smith,

- History, 1844–1845, bok 7, [s. 8]–[9].
7. Lucy Mack Smith, History, 1845, s. 138; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 7, [s. 8]–[11].
 8. Preface to Book of Mormon, circa Aug. 1829, i *JSP*, D1:92–94; "Testamoney of Martin Harris", 4 sep. 1870, [s. 4], Edward Stevenson Collection, kyrkans historiska bibliotek; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 8, [s. 5]; Historical Introduction to Revelation, mars 1829 [L&F 5], i *JSP*, D1:14–16.
 9. "Testamoney of Martin Harris", 4 sep. 1870, [s. 4], Edward Stevenson Collection, kyrkans historiska bibliotek; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 6, [s. 9]; bok 8, [s. 5].
 10. L&F 5 (Revelation, Mar. 1829, på josephsmithpapers.org).
 11. Revelation, Mar. 1829 [L&F 5], i *JSP*, D1:17.
 12. Isaac Hale, Affidavit, 20 mars 1834, i "Mormonism", *Susquehanna Register, and Northern Pennsylvanian*, 1 maj 1834, [s. 1].
 13. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 8, [s. 6]–[7].
 14. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 7, [s. 11].
 15. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 7, [s. 12]; "Mormonism", *Kansas City Daily Journal*, 5 juni 1881, s. 1; Morris, "Conversion of Oliver Cowdery", s. 5–8.
 16. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 7, [s. 12]; Knight, Reminiscences, s. 5; L&F 4 (Revelation, Feb. 1829, på josephsmithpapers.org); se även Darowski, "Joseph Smith's Support at Home", s. 10–14.
 17. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 7, [s. 12].
 18. Oliver Cowdery to William W. Phelps, 7 sep. 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:15.
 19. L&F 6 (Revelation, Apr. 1829–A, på josephsmithpapers.org); Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 7, [s. 12]; bok 8, [s. 1].
 20. Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 15, i *JSP*, H1:284 (draft 2); Joseph Smith History, circa Summer 1832, [s. 6], i *JSP*, H1:16; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 8, [s. 1]; se även L&F 6:22–23 (Revelation, Apr. 1829–A, på josephsmithpapers.org).
 21. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 8, [s. 3]–[4]; Joseph Smith History, circa Summer 1832, [s. 6], i *JSP*, H1:16.
 22. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 8, [s. 4]; Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 13, i *JSP*, H1:276 (draft 2); Agreement with Isaac Hale, 6 apr. 1829, i *JSP*, D1:28–34; Oliver Cowdery to William W. Phelps, 7 sep. 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:14.
 23. Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 18, i *JSP*, H1:296 (draft 2).
 24. Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 15, i *JSP*, H1:284 (draft 2); Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 8, [s. 4]; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1 okt. 1879, s. 290. **Ämne:** Daily Life of First-Generation Latter-day Saints [Första generationen sista dagars heligas dagliga liv]
 25. "Översättningen av Mormons bok", Evangelieämnen, topics.lds.org; Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 15, i *JSP*, H1:284 (draft 2); Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:14; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1 okt. 1879, s. 290; "Golden Bible", *Palmyra Freeman*, 11 aug. 1829, [s. 2]. **Ämne:** Book of Mormon Translation [Översättningen av Mormons bok].
 26. L&F 10:45 (Revelation, Spring 1829, på josephsmithpapers.org); 1 Ne. 9:5; Morm. ord 1; L&F 3 (Revelation, July 1828, på josephsmithpapers.org).
 27. L&F 10:42–43 (Revelation, Spring 1829, på josephsmithpapers.org). **Ämne:** Lost Manuscript of the Book of Mormon [Mormons boks förlorade manuskript]
 28. Oliver Cowdery to William W. Phelps, 7 sep. 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:14; Mosiah 8:16–18; se även Omni 1:20; Mosiah 8:8–13; 28:11–15, 20; Alma 37:21, 23; och Eth. 3:24–28.
 29. L&F 6:5, 11, 22–24 (Revelation, Apr. 1829–A, på josephsmithpapers.org).
 30. L&F 6:10–13 (Revelation, Apr. 1829–A, på josephsmithpapers.org); L&F 8:4–8 (Revelation, Apr. 1829–B, på josephsmithpapers.org); Historical Introduction to Revelation, Apr. 1829–B [L&F 8], på *JSP*, D1:44–45; Revelation Book 1, s. 13, i *JSP*, [Manuscript Revelation Books] MRB:15.
 31. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 8, [s. 1]; Paul och Parks, *History of Wells, Vermont*, s. 81; Historical Introduction to Revelation, 1829–B [L&F 8], i *JSP*, D1:44–45; se även Baugh, *Days Never to Be Forgotten*; Bushman, *Rough Stone Rolling*, s. 73; och Morris, "Oliver Cowdery's Vermont Years and the Origins of Mormonism", s. 106–129. **Ämne:** Divining Rods [Slaggrutor]
 32. L&F 6 (Revelation, Apr. 1829–A, på josephsmithpapers.org); L&F 8 (Revelation, Apr. 1829–B, på josephsmithpapers.org); Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 13–14, i *JSP*, H1:276–278 (draft 2); se även Book of Commandments 7:3; och L&F 8:6–7.
 33. L&F 9 (Revelation, Apr. 1829–D, på josephsmithpapers.org); Oliver Cowdery to William W. Phelps, 7 sep. 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:14.

Min son förklarade att hans fru hade blivit allvarligt sjuk när de reste genom Wisconsin. Vad skulle han göra med sina barn medan deras mamma opererades?

FRÄMLINGAR SOM VAR FAMILJ

Sent en kväll ringde min son Garrett från Eau Claire, Wisconsin. Han och hans fru Shelly och deras barn var på väg från Alabama, där Garrett hade fått militärutbildning, till Minot Air Force Base i North Dakota. Han förklarade att när de reste genom Wisconsin hade Shelly blivit allvarligt sjuk. De hade hittat ett sjukhus och Shelly skulle genomgå en blindtarmsoperation morgonen därpå.

Jag ordnade så att jag kunde flyga och träffa dem, men jag skulle inte komma dit förrän nästa dag. Min son var bekymrad över vad han skulle göra med barnen – en femåring, en ettåring och en tre veckor gammal baby – medan deras mamma opererades. Han kände ingen i området,

men han bestämde sig för att ringa biskopen i Minot fastän de aldrig hade träffats. Biskopen i Minot sa att han skulle kontakta biskopen i Eau Claire.

Morgonen därpå träffade biskopen i Eau Claire och hjälpföreningspresidenten Garrett på hans hotell. De sa att de gärna skulle ta hand om barnen medan Shelly opererades. Shelly berättade senare att hon var helt tillfreds med att låta två främlingar – som var deras familj i evangeliet – ta hand om hennes barn. När jag kom till Eau Claire höll Shelly på att återhämta sig, och mina barnbarn var tillbaka hos henne och Garrett. Vi var tack-samma för hjälpen vi hade fått i nödens stund.

Några veckor senare tittade jag på oktoberkonferensen 2016 när president M. Russell Ballard, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, sa: "Vart skulle du gå för att finna en detaljerad, inspirerad kyrklig organisation, där du undervisas och stöds av män och kvinnor som är djupt engagerade i att tjäna Herren genom att tjäna dig och din familj?" ("Till vem skulle vi gå?" *Liahona*, nov. 2016, s. 91.)

Jag kunde inte låta bli att tänka på vad som hade hänt i Eau Claire. Det är en välsignelse att inte bara vara en medlem i kyrkan utan också en medlem i en evangeliefamilj där vi kan tjäna och välsigna varandra oavsett var vi är. ■

Jeff Messerly, Utah, USA

MIN HIMMELSKE FADER HÖRDE MIN BÖN

Min man och jag bodde fortfarande i vårt hemland Argentina när vi började bilda familj. Vi var återvända missionärer och insåg att det var en välsignelse att vara vigda i Herres tempel. Vi var ivriga att följa vägen tillbaka till vår himmelske Fader tillsammans.

Vi visste att frälsningsplanen inbegrep prövningar, men vi litade på att vi skulle övervinna allt genom tro och bön. Men vi förväntade oss inte att vi skulle få motgångar utan ände. Prövning efter prövning verkade regna över oss.

En eftermiddag när jag var ensam kände jag mig mycket ledsen och grät otröstligt på grund av våra prövningar. Jag visste inte vad jag skulle göra. Varje gång jag försökte sluta gråta kände jag mig bara ännu mer missmodig och bedrövad.

Sedan kom jag att tänka på de män och kvinnor som hade berättat för mig hur värdefull bönen hade varit för dem i svåra stunder. Jag hade ett vittnesbörd om bön, men mitt sinne och min ande plågades så mycket att jag inte trodde att jag kunde finna några ord.

I tårar knäböjde jag vid sängen och bad min himmelske Fader om tröst och frid av hela mitt hjärta. Jag bad inte om en lösning eller ens att prövningen skulle försvinna. Jag bad bara om frid.

Medan jag bad hörde jag att det knackade på ytterdörren. Jag öppnade, fortfarande med tårar i ögonen, och såg en syster från

Hjälpföreningen. Hon sa att hon arbetade i området och hade kommit förbi på sin motorcykel. Allt jag kunde göra var att krama henne. Hon sa: "Jag vet inte varför, men jag kände att jag behövde komma förbi och träffa dig."

Vi satt vid mitt köksbord och hon hjälpte mig att lugna ner mig. När jag hade pratat med henne i några minuter började jag äntligen känna att

jag inte var ensam och att min himmelske Fader hade hört min bön.

Det är en välsignelse att kunna prata med min himmelske Fader genom bön. Han lyssnade på mig i nödens stund och sände ett av sina barn för att hjälpa mig. Jag är tacksam för att den här systemen hörde inspirationen från Anden och följde den. ■

Raquel E. Pedraza de Brosio, Utah, USA

Jag hade ett vittnesbörd om bön, men mitt sinne och min ande plågades så mycket att jag inte trodde att jag kunde finna några ord.

EN GAMMAL MORMONS BOK

För flera år sedan fick jag ett röstmeddelande till min telefon: "Är det här den Dan Hobbs som bodde i Idaho Falls och verkade som missionär i Washington 1974? Det här är Tom Janaky. Jag tror att du undervisade min mamma och pappa."

Jag blev överraskad. Jag hade verkat i Texas, inte i Washington, men jag kände igen namnet. Jag kom genast att tänka på boken som låg på byrån – en utgåva från 1948 av Mormons bok. Jag slog upp den och på första sidan fanns ett handskrivet meddelande: "Må Gud vara med dig. Gud välsigne dig! Frank och Virginia Janaky, 1974." Plötsligt förflyttades jag 35 år tillbaka i sinnet.

Jag var 21 och närmade mig slutet av min mission i Houston, Texas. Min kamrat och jag hade knackat dörr utan större framgång när vi kom till en dörr som öppnades av en man som glatt bad oss komma in. Han sa att han hette Frank Janaky och presenterade sin fru Virginia för oss. Vi pratade med dem en kort stund.

Under påföljande besök undervisade vi dem om evangeliet. De var inte intresserade av att döpas, men de var alltid vänliga. Under en lektion lade

jag märke till ett gammalt exemplar av Mormons bok på en bokhylla. Jag minns inte hur de hade fått den i sin ägo, men jag minns att jag berättade hur mycket jag tyckte om den.

En kort tid innan jag återvände hem besökte min kamrat och jag paret för att ta farväl. Innan vi gick därifrån skrev Frank sin namnteckning i det gamla exemplaret av Mormons bok och gav det till mig som avskedsgåva. Han frågade om jag ville skriva mitt namn och min adress i hans familjebibel. Det var sista gången jag såg paret Janaky, men jag har alltid satt värde på deras gåva.

Jag ringde upp Tom på kvällen. Han frågade ännu en gång om jag hade varit missionär i Washington 1974. Jag sa att jag hade varit i Texas som missionär och frågade om hans föräldrar hette Frank och Virginia.

Han sa att hans föräldrar hade flyttat från Texas till Washington. Han

Under en lektion lade jag märke till ett gammalt exemplar av Mormons bok på en bokhylla. Innan vi gick därifrån skrev Frank sin namnteckning i den och gav den till mig som avskedsgåva.

hade antagit att missionärerna som besökte hans föräldrar var i Washington. Han sa att han hade sett mitt namn och min adress i familjebibeln.

"Jag ringde dig för att berätta att min bror och jag båda har blivit döpta, delvis på grund av att missionärerna var så vänliga mot våra föräldrar", sa han. "De tyckte om alla missionärerna som kontaktade dem under årens lopp."

Tom berättade då att båda hade gått bort.

"Men nu utför vi deras tempelarbete", sa han.

Med tårar i ögonen tackade jag Tom för att han hade ringt.

I årtal hade jag känt att min mission inte var särskilt lyckad. Ibland undrade jag om jag hade berört någon alls som missionär. Toms telefonsamtal var en del av Herrens barmhärtiga kärlek. Jag är tacksam för min mission och för den lilla roll jag spelade för att föra evangeliet till familjen Janaky. ■
Dan Hobbs, Idaho, USA

EN NYBLIVEN MAMMAS BÖNER

Jag är mamma för första gången till en liten dyrbar pojke, och ibland känner jag att mitt liv till största delen består av blöjbyten och matning.

Medan jag vande mig vid mamma-rollen fann jag att jag bortsåg från mina andliga behov. I stället för att läsa skrifterna brukade jag smyga in en välbehövlig tupplur eller ännu en omgång tvätt. Mina böner blev bara hastiga vädjanden till min himmelske Fader om att min pojke skulle somna och *fortsätta* sova, eller om hjälp med att bara klara mig igenom dagen.

När min pojke var omkring fyra månader, insåg jag hur andligt utarmad jag hade blivit. Min önskan att stärka mitt vittnesbörd började avta. Jag hade ingen lust att sitta av tre timmar i kyrkan, och andra ansvar hemma och i kyrkan kändes som sådant som jag varken hade tid eller energi till. Jag ville känna evangeliets ljus igen, men jag var slutkörd och visste inte var jag skulle börja. En kväll bad jag innerligt om hjälp.

Dagen därpå släpade jag mig till kyrkan. Medan jag lyssnade på lektionen på Hjälpföreningen såg jag en affisch som visade Hjälpföreningens syfte. Jag hade sett affischen varje söndag, men jag hade aldrig tidigare tagit till mig budskapet. Där stod det att Hjälpföreningens syfte är att

hjälpa systrarna "att stärka tro och rättfärdighet, stärka familjen och hemmet och söka upp och hjälpa behövande."

Jag läste den igen. Den här gången fokuserade jag på "stärka tro och rättfärdighet". Det stod klart att innan jag kunde utföra mina ämbeten i kyrkan och tjäna andra väl, behövde jag se om min egen andliga hälsa. Jag började med att avsätta tid varje dag till skriftläsning. Jag arbetade också på att tänka efter mer när jag bad.

Jag fann att jag bortsåg från mina andliga behov. I stället för att läsa skrifterna brukade jag smyga in en välbehövlig tupplur eller ännu en omgång tvätt.

När jag började ge näring åt min egen tro och personliga rättfärdighet och söka vägledning från min himmelske Fader, kände jag hur min kärlek till Jesu Kristi återställda evangelium vaknade igen. Att tjäna i mina ämbeten, besöka mina systrar i Hjälpföreningen och ta del av sakramentet varje vecka blev meningsfullt igen. Och de saker som jag en gång varken hade tid eller energi till blev nu till tröst och styrka för mig och min familj. ■

Krystal Baker Chipman, Utah, USA

Eric, en ung vuxen från Ghana, vet att man alltid kan lita på vår himmelske Fader, även om livet känns meningslöst.

Hur Eric lärde sig att **lita på Gud**

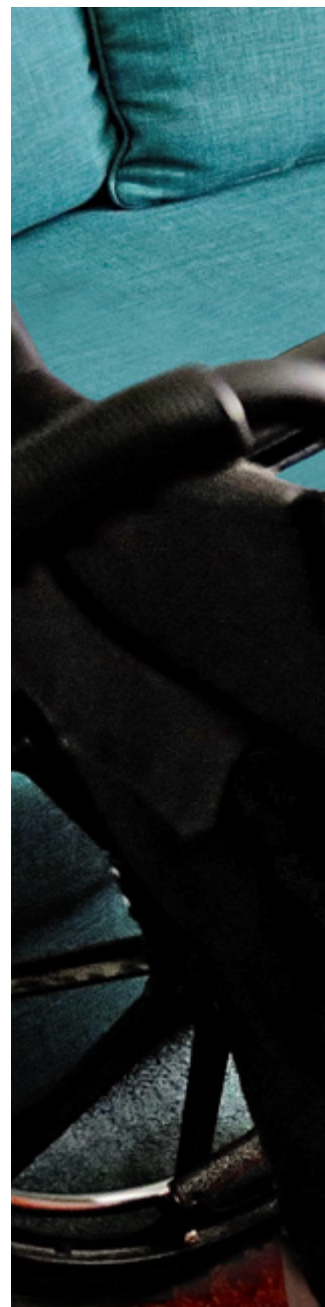
Richard M. Romney

Kyrkans tidningar

När 21-årige Eric Ayala från Techiman i Ghana som 3-åring var med sin mamma på en gatumarknad, tappade en bil kontrollen och körde på dem.

Eric är nu förlamad och har stött på utmaning efter utmaning när han växt upp utan att kunna använda benen. Han fick så småningom benskenor som gjorde att han kunde stå, men han växte snart ur dem och hade inte råd att köpa nya. Han fick en liten rullstol, men växte ur den också. Hans ben förtvinade och skakade ibland av spasmer, och hans fötter blev deformerade.

I Ghana anses personer med funktionshinder vara en börda. Erics familj hade inte mycket pengar, och de räckte inte till medicinska behandlingar. När Eric var omkring 10 år fick han trycksår som orsakats av brist på rörelse och att han hade suttit på trä och betong. Såren blev infekterade och varade sig, och de luktade hemskt.

Följden blev att Eric fick bo utomhus, på en bänk i ett öppet skjul. Hans mamma Lucy och hans systrar gav honom mat, tvättade hans kläder och hjälpte honom att tvätta sig. Eric blev ofta genomblöt av regn och darrade av köld på nätterna. Han började älska morgonsolen eftersom den förde med sig värme. Han var för fattig för att gå i skolan och kunde inte arbeta, så han tillbringade flera år i det där skjulet.

Ibland tog han sig ut i grannskapet i sin rullstol.

Tron börjar växa

I stället för att bli bitter "började jag älska och tro på Gud", säger Eric. "Ingen berättade för mig om honom, men jag kunde se hans skapelser, och jag kunde se det goda och det onda hos andra. Ibland är det svårt att tro på honom när livet är svårt. Men då kunde jag

se något gott i mitt liv och säga: 'Du ser, Gud är här, och det är underbart.'

Eric hade inte fått lära sig hur man ber, men han började be till Gud. Han fick svar. När han var sjuk fick han oväntat möjlighet att träffa en läkare. När han bad om lindring för sina sår, försvann de. När han hade växt ur sin lilla rullstol, gav en vänlig främling en större till honom. "Gud har gjort mycket som är gott i mitt liv", säger han.

Sedan hände något som kändes som ett underverk. Eric blev antagen till skolan som 14-åring. Hans mamma som arbetade med att laga mat åt andra hade sparat ihop tillräckligt med pengar så att hon kunde köpa en skoluniform åt honom och betala för böcker och skolavgifter. I skolan "kunde jag inte gå ut och träna med de andra", förklarar han, "så jag var inne och studerade hela tiden." Han överraskade sin rektor med att få toppbetyg i matematik, läsning och skrivning.

En nunna från sjukhuset donerade en ny trehjulig cykel som Eric kunde "trampa" med händerna, så att det blev lättare för honom att ta sig till skolan. Men när Eric cyklade fram och tillbaka sprack trycksåren upp igen. Infektionen kom tillbaka, tillsammans med den ruttna stanken när såren började läcka. Eleverna klagade över flugorna som hela tiden surrade runt Eric. Han var 17 år när

rektorn sa att han skulle stanna hemma och bli frisk. Annars kunde han inte komma tillbaka till skolan.

Eric's pappa hade ett litet lantbruk ute på landet. Han hade tagit med sig familjen för att arbeta på lantbruket, men Eric blev ensam kvar hemma i sitt skjul. Under tiden blev hans sår allt större och infektionen drabbade skelettet, ett livshotande tillstånd som kallas osteomyelit.

Pratar med en Obruni

När Eric var 18 år såg han sin vän Emmanuel Ofosu-hene prata engelska med en *obruni* (vit man). Denne *obruni* var mormonmissionär och hette äldste Old. "Jag pratade twi, men Emmanuel tolkade åt mig: 'Jag är så sjuk att jag tror jag kommer att dö. Kan du hjälpa mig veta vad jag ska göra för att komma till himlen?'"

Äldste Old och hans afrikanska kamrat satte sig hos mig och undervisade mig. Av någon anledning började de med Visionsordet. Jag visste att de sa sanningen, för jag visste redan att kaffe och tobak inte var bra." De gav också Eric en broschyr om Jesu Kristi återställda evangelium och bjöd in honom till kyrkan.

"När jag kom dit såg jag att den här kyrkan var annorlunda", säger han. "Det kändes vördnadsfullt där." Fastän det tog Eric en timme att ta sig till kyrkan i rullstolen så älskade han

mötena. "Jag ville vara där framme med de andra", säger han. "Men jag höll mig längst bak eftersom jag visste att jag luktade illa."

Eric sa till missionärerna: "Det jag lär mig är sant." Han sa också att han ville bli döpt, men läkarna hade varnat honom för att blöta ner såren. "Jag litar på att Gud ger oss svar", säger han. Han gick i kyrkan i omkring ett år, men blev sedan för sjuk och svag för att ta sig dit själv.

Så småningom togs Eric till sjukhuset igen. I Ghana måste patienterna själva ordna med vatten, mat, sängkläder, medicin och bandage. Om de inte har några pengar så får de inte någon behandling. Eric's mamma och systrar gjorde vad de kunde. Eric fick mat och medicinsk behandling oregelbundet, så han blev allt svagare.

Ett oväntat besök

Sedan fick Eric ett par oväntade besökare. Missionärerna, syster Peprah och syster Nafuna, hade sett hans foto i kyrkan och kom för att träffa honom på sjukhuset och ge honom mat. Det hade gått ett år sedan han hade varit i kyrkan, men han sa att han fortfarande ville bli döpt.

Några dagar senare fick Eric besök av sin syster som såg att Eric var mycket dålig. Hon sprang hem och berättade det för deras mamma. Fastän deras mamma hade fått

permanenta bensador i olyckan med Eric, gick hon till sjukhuset. Varje steg gjorde ont. "Du måste komma hem", sa hon till Eric. "Om du ska dö så vill jag åtminstone ha dig nära."

Morgonen därpå kom systermissionärerna hem till dem. "Du var inte på sjukhuset", sa syster Peprah. "Så vi kom hit." De hade med sig äldste och syster Wood, ett äldre missionärspar från Nya Zeeland. De tog reda på vilka behov som fanns och lovade att komma tillbaka.

Några dagar senare tog Erics pappa med sig familjen till lantbruket igen – utom Eric som återigen blev ensam och utan mat och vatten. När äldste och syster Wood återvände och upptäckte att Eric var ensam och hungrig så gav de honom mat och vatten. De kom tillbaka nästa dag och såg att det rann vätska nerför hans ben och upptäckte ett stort öppet sår på hans lår. De tog genast med sig Eric till sjukhuset.

Paret Woods fick reda på att en medicinsk humanitär grupp från USA skulle komma till Ghana. Gruppen skulle operera Eric utan kostnad. Kirurgen behandlade såret på Erics ben. Men när han såg hur allvarliga Erics sår var och likaså att han hade osteomyelit, insåg han att han inte kunde ge honom alla nödvändiga behandlingar i Ghana. Enligt hans rekommendation påbörjade den humanitära organisationen en process som så småningom gjorde att Eric kunde få ytterligare behandlingar i USA så att hans sår kunde läka permanent. Dessutom fanns det ett härbärge i Winneba i Ghana

som drevs av medlemmar i kyrkan. De lät Eric bo där när han kom tillbaka så att han kunde gå i skolan och slutföra sin utbildning.

Herren beredde en väg

Äldste Wood som var ingenjör till yrket byggde om Erics trehjuliga cykel. Han gjorde något liknande med rullstolen. Han rådgjorde också med president Cosgrave i Ghanamissionen Kumasi som var läkare. De kände att Eric kunde döpas om de vidtog noggranna åtgärder.

"Äldste Wood virade plast runt min kropp och tejpad runt plasten", förklarar Eric. "Sedan bar han ner mig i en bassäng fylld med vatten som hade desinficerats. Jag döptes den 26 juni 2016." Eric hade litat på Herren, och Herren hade berett en väg. ■

Tänk om jag missar!

Min rädsla för att misslyckas hindrade mig från att utveckla talanger och söka tillfällen att växa.

Sarah Keenan

Kyrkans tidningar

När jag var sex år tog pappa med sig mig och min syster för att spela basket. Det var första gången jag spelade i en riktig gymnastiksal. Bollen kändes tung i mina små händer och basketkorgen kändes oöverkomligt hög, fastän den satt så lågt som möjligt.

"Oroa dig inte, kasta bollen", sa pappa.

Jag vände mig mot pappa. "Men tänk om jag missar!" sa jag.

Mer än två årtionden senare minns jag inte om jag missade eller inte. Men jag minns rädslan jag kände: Tänk om jag missar! Tänk om jag misslyckas trots mina bästa ansträngningar. Vad gör jag om jag misslyckas?

Rädslan för att misslyckas

Samma rädsla för att misslyckas har plågat mig hela livet. Under en lång tid var jag naturligt duktig på tillräckligt många saker för att kunna dölja rädslan. Men den visade sig ändå på olika sätt. Jag provade inte på någon sport förrän jag visste att jag var bra på den. Jag undvek

skolämnen som inte stämde överens med mina styrkor. När jag provade på nya aktiviteter som jag inte var bra på med en gång var min lösning att snabbt sluta och gå vidare till något annat som jag var bättre på.

Sedan gick jag ut som missionär. För första gången tvingades jag ut i en miljö där mina svagheter var smärtsamt uppenbara och jag inte så lätt kunde backa ur. Jag hade svårt att inleda samtal med andra. Det var jobbigt att undervisa på ett nytt språk. Jag möttes av avvisanden flera gånger om dagen. Jag misslyckades hela tiden – kastade och missade – och det fanns dagar när jag övervägde att följa mitt vanliga mönster för misslyckande: ge upp och åka hem.

Problem med översättning

Under den här tiden fick jag välbehövlig inspiration och korrigering av berättelsen om när Oliver Cowdery försökte översätta plåtarna. Efter att ha agerat skrivare åt Joseph Smith i några veckor började Oliver undra om inte han också kunde översätta plåtarna.

Joseph frågade Herren och fick svaret att Oliver skulle få översätta. Men Herren gav också Oliver några uppmaningar, och två av dem löd "var tålmodig" och "frukta inte" (se L&F 6:19, 34).

Det var inte så lätt att översätta som Oliver trodde. När orden inte kom så lätt blev han frustrerad och gav snart upp.

Missade möjligheter

När jag läste berättelsen insåg jag att Olivers problem liknade mitt. Han förväntade sig att snabbt få förmågan att översätta, och när det blev tydligt att han inte skulle lyckas med en gång – att han skulle misslyckas många gånger medan han arbetade på att utveckla gåvan – gick han tillbaka till att skriva, något som han kände sig bekväm med. Herrens uppmaningar visade sig vara riktiga:

Oliver var varken tålmodig med sig själv eller med Gud, och han "fruktade". Så Gud tog ifrån honom möjligheten (se L&F 9:3).

Jag insåg hur ofta min rädsla för att misslyckas hade stoppat mig. Jag hade varit så rädd för att "missa" att jag inte ens hade försökt kasta, eller så hade jag gett upp efter några försök. När jag försökte undvika misslyckande gick jag miste om möjligheter till framtida framgångar. Jag hade inte varit tålmodig med mig själv eller med Gud, och jag hade varit rädd.

Berättelsen om Oliver Cowdery gav mig också hopp. Fastän Herren hade sagt till Oliver att han inte skulle översätta då, lovade han också: "Jag [har] andra uppteckningar som jag skall ge dig förmåga att hjälpa till att översätta" (L&F 9:2). Olivers möjlighet att översätta hade inte gått förlorad, den hade

bara senarelagts. På liknande sätt hade möjligheterna som jag missat inte gått förlorade. Herren skulle ge mig fler, om jag var villig att vara tålmodig och inte låta rädsla hindra mig från att försöka.

Inget att vara rädd för

Jag bestämde mig för att arbeta på min rädsla för att misslyckas. Fastän jag fortfarande kände mig nervös för att prata med främlingar eller undervisa på ett främmande språk blev jag bättre på båda. De här färdigheterna har hjälpt mig också efter min mission.

Det finns fortfarande tillfällen när jag tvekar att pröva på något nytt eller göra något som jag inte är särskilt bra på. Men jag har lärt mig att bli mer tålmodig. Jag har lärt mig att fortsätta "kasta bollen" och inte vara rädd för att missa. ■

INNAN DU

KALLAS ATT VERKA

SOM MISSIONÄR

Hur är det att verka som missionär?

Ryan Carr

Kyrkans tidningar

Har du funderat över att verka som missionär? Om så är fallet har du förmodligen undrat hur det är. Här är din chans att fråga några heltidsmissionärer (de är inte riktiga, men svaren är typiska):

DU: "Hej äldster. Hur är en typisk dag för er?"

HELTIDSMISSIONÄRER: "Vi går upp tidigt – halv sju. Sedan studerar vi evangeliet och vårt missionsspråk i några timmar. Vi går igenom våra mål för veckan och planerar vår dag. Vi tar också fram reservplaner om de vi har bestämt tid med inte kan träffa oss. Sedan går vi ut och arbetar hela dagen. Vi söker personer att undervisa, samordnar arbete med medlemmar och träffar personer som vi undervisar.

DU: "Har ni längtat hem någon gång?"

HELTIDSMISSIONÄRER: "Ja, speciellt i början av missionen. Men vi kan mejla våra familjer och läsa mejl från dem en gång i veckan. Vi har insett att det bästa sättet att komma över hemlängtan är att fokusera på vårt arbete."

DU: "Hur känns det att prata med främlingar?"

HELTIDSMISSIONÄRER: "Vi var jättenervösa för det när vi kom hit, men

man vänjer sig vid det eftersom man gör det varje dag. Vi vet att inte alla vi träffar vill höra vårt budskap, men några är intresserade så vi behöver vara villiga att prata med folk hela tiden. Det blir faktiskt kul att träffa folk och lära känna dem."

DU: "Är det svårt att undervisa om evangeliet?"

HELTIDSMISSIONÄRER: "Ja, det krävs en del övning för att kunna göra det bra, men vi fick bra utbildning på missionärsskolan. Vi försöker hålla lektionerna på ett sätt som passar behoven och besvarar frågorna som personerna vi undervisar har. Vi studerar evangeliet varje dag så att vi kan bli bra på det. Viktigast av allt är att vi blir vägledda av Anden. Det hjälper att vi har blivit avskilda som missionärer."

DU: "Innebär en mission hårt arbete?"

HELTIDSMISSIONÄRER: "Ja, vi arbetar omkring 70 timmar i veckan, men det är så givande. Visst blir vi

besvikna när undersökare inte utvecklas som vi hade hoppats, men i stort sett är det en välsignelse att vara redskap i Herrens händer för att hjälpa andra utvecklas andligt. Vi försöker undervisa genom den Helige Andens kraft eftersom vi vet att det bara är Anden som kan hjälpa människor att få ett vittnesbörd och omvända sig.”

DU: ”Vad gör jag om jag inte är säker på att jag har ett vittnesbörd?”

HELTIDSMISSIONÄRER: ”Det är okej. Fortsätt be och läsa skrifterna! Gå till kyrkans möten och seminariet. Besök templet om du kan. Lita på Herren och hans lärdomar. Ju fler möjligheter du har att känna Anden, desto starkare blir ditt vittnesbörd. Öva på att

berätta om vad du tror på en hemaf-ton. Läs Mormons bok. Det hjälper dig att kunna undervisa om evangeliet.”

DU: ”Hur förberedde ni er för att gå ut som missionär?”

HELTIDSMISSIONÄRER: ”Vi studerade skrifterna, särskilt Mormons bok. Vi skaffade jobb och sparade pengar. Men vi önskar att vi hade läst *Predika mitt evangelium* och gått på fler lektioner i missionärsförberedelsekursen. Vi önskar också att vi hade lärt oss att laga mat!”

DU: ”Tror ni att jag någonsin kan bli missionär?”

HELTIDSMISSIONÄRER: ”Absolut! Det finns omkring 70 000 missionärer

över hela världen. Och allt börjar med en önskan: ’Om ni därför har en önskan att tjäna Gud, är ni kallade till verket’ (L&F 4:3). Men det krävs också en del förberedelser. Du behöver inte bara förbereda dig andligt utan också ekonomiskt, fysiskt och socialt.”

DU: ”Vad mer kan hjälpa mig att förbereda mig?”

HELTIDSMISSIONÄRER: ”Gör det till ett mål att följa evangeliet och hålla buden så bra du kan. Det stärker ditt vittnesbörd och hjälper dig vara värdig Anden. När du är missionär vill du vittna för andra *av egen erfarenhet* att evangeliet är sant. Så ta dig tid nu och lär dig om evangeliets principer och följ de principerna.”

HELTIDSMISSIONÄRER: ”Vi rekommenderar också att du läser frågorna på följande sidor. Din biskop eller grenspresident kommer att ställa de frågorna när du fyller i dina missionsblanketter. Om du vet vilka frågorna är nu, är du bättre förberedd. Prata om dem med dina föräldrar och med kyrkans ledare. Det är många frågor, men bli inte överväldigad – du ska ju inte anmäla dig till missionärsskolan i morgon! Ta den tid du behöver för att förbereda dig så att du är värdig, ivrig och redo att tjäna när första dagen av din mission kommer.” ■

OM DU VÄLJER ATT VERKA som missionär vill du och dina ledare i kyrkan att den här heliga tiden av tjänande blir glädjefylld och inspirerande. Med det målet i åtanke är det viktigt att du är redo, värdig och kan verka. För att hjälpa till med förberedelserna finns här frågorna som din biskop eller grenspresident ställer för att bedöma om du är redo. Du kan ta upp dem när som helst med honom och med dina föräldrar eller ledare i kyrkan.

VÄRDIGHET OCH VITTNESBÖRD

1. Tror du på och har du ett vittnesbörd om Gud den evige Fadern, hans Son Jesus Kristus och den Helige Anden?

VITTNESBÖRD: "Pröva mina ord och utöva en smula tro, ja, även om ni inte kan göra mera än önska att tro, så låt denna önskan verka i er till dess ni tror så mycket att ni kan ge plats i hjärtat för en del av mina ord" (Alma 32:27).

2. Har du ett vittnesbörd om att Jesus Kristus är Guds enfödde Son, världens Frälsare och Återlösare? Vill du bära ditt vittnesbörd om det för mig? Hur har Jesu Kristi försoning påverkat ditt liv?

3. Vad innebär omvändelse för dig? Känner du att du har omvänt dig helt från överträdelser i det förflutna?

OMVÄNDELSE: "Härigenom kan ni veta om en människa omvänder sig från sina synder: Se, hon bekänner dem och överger dem" (L&F 58:42-43).

4. Vill du bära ditt vittnesbörd för mig om att Jesu Kristi evangelium och kyrka har återställts genom profeten Joseph Smith och att president Russell M. Nelson är en Guds profet?

5. Har du ett vittnesbörd om att Mormons bok är sann?

6. Att vara heltidsmissionär kräver efterlevnad av evangeliets värderingar. Hur förstår du följande normer?

a. Kyskhetslagen

När det gäller kyskhetslagen, har du alltid levt efter det som har diskuterats? Om inte, hur länge sedan skedde överträdelsen/överträdelserna? Vad har du gjort för att omvända dig?

KYSKHETSLAGEN: "Kyskhetslagen är sexuell renhet, 'vilket är behagligt för Gud' (Jakob 2:7). För att vara kysk måste du vara moraliskt ren i tanke, ord och handling. Du får inte ha några sexuella relationer innan du är lagligt gift" (se Stå fast i din tro: Liten uppslagsbok om evangeliet [2004], s. 92).

b. Undvika pornografi

UNDVIKA PORNOGRAFI: President Dallin H. Oaks i första presidentskapet har förklarat att exponering för pornografi kan gå från oavsiktligt tittande till tvångsmässig användning eller beroende. Om man vet på vilken nivå man är engagerad så är det lättare att hitta rätt lösning. Lär dig mer i "Återhämtning från pornografins fälla", *Liahona*, okt. 2015, s. 50-55 och på overcomingpornography.org.

c. Tiondelagen

d. Visdomsordet, inklusive användandet av droger eller missbruk av receptbelagd medicin

e. Att helga sabbatsdagen

f. Vara ärlig i allt du säger och gör

Har du levt efter alla dessa värderingar? Lever du efter dem nu? Kommer du att leva efter dem som heltidsmissionär?

KAPACITET OCH LÄMPLIGHET

7. Pågår rättsliga åtgärder mot dig?

8. Har du någonsin begått ett allvarligt brott, oavsett om du blev anhållen eller inte, om du dömts eller om noteringen i registret tagits bort?

9. Har du någonsin på något sätt utnyttjat ett barn sexuellt, oavsett om du blev åtalad eller inte, om du dömdes eller om noteringen i registret togs bort?

10. Har du någonsin begått några andra allvarliga överträdelser eller missgärningar som borde klaras upp före din mission?

11. Stöder du, har du samröre med eller sympatiserar du med någon grupp eller person som lär eller utövar lärdomar som strider mot det som godkänts av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga?

12. Har du några obetalda skulder? Hur kommer dessa skulder att betalas före din mission eller hanteras under din mission?

13. Har du i nuläget eller har du tidigare haft några fysiska, mentala eller känslomässiga besvär som gör det svårt för dig att bibehålla ett normalt missionärsschema, vilket kräver att du arbetar 12-15 timmar per dag, inklusive 2-4 timmars studier per dag, går till fots eller cyklar i upp till 8-10 timmar per dag, och så vidare?

14. Har du någonsin fått diagnosen dyslexi eller andra lässvårigheter, eller behandlats för detta? Om du har det, känner du dig bekväm med att läsa skrifterna och andra texter högt? Tror du att du kan memorera lämpliga skriftställen och annan information med hjälp av din kamrat? På vilket sätt kompenserar du för denna svårighet i nuläget?

15. Har du någonsin fått diagnosen talsvårighet, eller behandlats för detta? Om du har det, känner du dig bekväm med att tala inför andra? Känner du att du har tillräckliga hjälpmedel för att du ska kunna lära, undervisa och kommunicera?

16. Har du någonsin medicinerats eller på annat sätt behandlats för något av följande tillstånd: attention deficit disorder (ADD), attention deficit hyperactivity disorder (ADHD), ångest, depression, obsessive compulsive disorder [tvångssyndrom] (OCD) eller autismspektrumstörning (inklusive Aspergers)? Om ja, förklara.

17. Om du behandlats för ett av dessa tillstånd och upphörde med behandlingen, gjorde du det på läkares ordination? Om inte, varför slutade du? Hur bra har du fungerat utan behandling eller medicin? När fick du senast medicinsk behandling för dessa problem? ■

Det finns videor och andra resurser om missionsförberedelser på lds.org/go/81850.

Många värdighets- och hälsoproblem som skulle hindra dig från att genomföra en mission kan övervinnas. Sök den hjälp du behöver. Om du ändå har bestående hälsoproblem när du är redo att verka, berätta då om dem för din biskop eller grenspresident. Det gör att kyrkan kan överväga din situation innan du får ett missionsuppdrag. Se till exempel syster Fletchers berättelse efter de här frågorna.

KUNDE JAG VERKA DÄR?

Erika Fletcher

Ända sedan jag lade det första myntet i min missionssparbössa har jag vetat att jag ville bli missionär. Jag hade sparat pengar i tolv år när tillkännagivandet kom om att systrar kan verka som missionär vid 19 års ålder. Jag visste inte riktigt om det var rätt tid för mig, men Herren besvarade mina böner och jag kände mig inspirerad att fylla i mina missionspapper.

Jag ville att missionskallelsen skulle vara rätt för mig och jag visste att enda sättet att känna mig tillfreds var om jag var ärlig mot mina ledare i kyrkan angående min hälsa. Jag har epilepsi, ett tillstånd som orsakar oberäkneliga anfall. Lyckligtvis kan jag kontrollera sjukdomen med medicin. Ändå var det möjligt att medicineringen kunde sätta gränser för var jag kunde verka.

Döm då om min förvåning när jag kallades att verka i Dominikanska republikens missionen Santo Domingo Öst! Men det uppstod ett problem: Jag upptäckte att medicinen inte gick att få tag på i Dominikanska republiken. Jag var förvirrad. Varför skulle Herren inspirera ledare i kyrkan att skicka mig till en plats där min medicin inte fanns?

Min familj och jag bad tillsammans om ett svar. Jag kände starkt att Herren verkligen ville att jag skulle verka i Dominikanska republiken, så vi handlade därefter. Min läkare skrev ut ett recept som skulle räcka i arton månader, men vår försäkring skulle bara betala för medicin som räckte i ett år, så fick vi betala för de sex sista månaderna. Vi handlade i tro och hittade så småningom ett alternativ som vi hade råd med.

När jag avskildes välsignade stavs-presidenten mig med att sjukdomen inte skulle påverka mig under missionen – ett löfte som jag kan vittna om uppfylldes. Fastän jag pressades till det yttersta fysiskt sett, visste jag att jag, genom Jesu Kristi försoning, kunde övervinna utmaningarna jag hade före och under min mission. ■

Trots sin epilepsi kunde syster Fletcher (till vänster) verka som missionär (här tillsammans med sin kamrat och med missionspresidenten och hans fru).

5 SAKER SOM LÄRAN OCH FÖRBUNDEN

Charlotte Larcabal
Kyrkans tidningar

Om du förbereder dig för en mission eller bara vill veta hur du kan prata med dina vänner om din tro så finns det en manual som är så bra att den kan kallas ännu en missionärshandbok.

Det är Läran och förbunden. Där finns det nyligen uppenbarade och vackra lärosatser om eviga familjer, vad som händer när vi dör och hur Jesu Kristi kyrka ska vara organiserad. Men vi hittar också – på flera ställen – befallningar om att sprida evangeliet. Faktum är att med alla löften och uppmaningar som ges till missionärer kan man se boken inte bara som helig skrift utan också som en handbok om hur man sprider evangeliet.

Här är till exempel fem underbara sanningar som du kan lära dig om missionsarbete bara genom att läsa Läran och förbunden.

1

Du behöver inte bekymra dig över vart du kommer.

L&F 80:3: "Gå därför ut och predika mitt evangelium, antingen norrut eller söderut, österut eller västerut, det har ingen betydelse, för ni kan inte gå fel."

"Jag tror inte att uttrycket 'ni kan inte gå fel', som det används av Herren i det här skriftstället, antyder att Herren inte bryr sig om var hans tjänare verkar. Faktum är att han bryr sig, mycket. ... [Han] inspirerar, bistår och vägleder ... sina bemyndigade tjänare. När missionärer strävar efter att vara alltmer värdiga och dugliga redskap i hans händer och göra sitt bästa för att trofast utföra sina plikter, då kan de med hans hjälp 'inte gå fel' – var de än verkar."¹

– Äldste David A. Bednar

2

Om du "samlar" på skrifterna så vet du vad du ska säga.

L&F 84:85: "Samla ständigt livets ord i era sinnen, och det skall i samma stund bli givet er den del som skall tilldelas var och en."

"När du bevarar skrifternas och de sista dagarnas profeters ord i ditt hjärta genom studier och tro, blir din önskan att berätta om evangeliet allt större. Du är lovad Andens hjälp när det gäller att veta vad du ska säga när du undervisar."²

– Predika mitt evangelium

lära dig om att vara missionär

3

Människor som söker efter evangeliet finns överallt.

L&F 123:12: "Ty det finns ännu många på jorden ... som är förblindade av människors utstuderade list varmed de ligger på lur för att bedra, och som endast hålls borta från sanningen för att de inte vet var de skall finna den."

"Runt omkring er finns det varje dag vänner och grannar 'som endast hålls borta från sanningen för att de inte vet var de skall finna den'. Följ Andens vägledning och dela en tanke, en uppmaning, ett sms eller en tweet med dina vänner för att leda dem till det återställda evangeliets sanningar."³

- Äldste David A. Bednar

4

Be väl för att undervisa väl.

L&F 42:14: "Och Anden skall ges till er genom trons bön, och om ni inte får del av Anden skall ni inte undervisa."

"Missionärerna [bör] gå ner på knä och vädja till Herren om att lossa deras tunga och tala genom dem till välsignelse för dem de undervisar. Om de gör detta, kommer ett nytt ljus in i deras liv. De får en större entusiasm för arbetet. De kommer verkligen att veta att de är Herrens tjänare och talar å hans vägnar. De får ett annat gensvar hos dem de undervisar."⁴

- President Gordon B. Hinckley (1910-2008)

5

Den Helige Anden vittnar för dem du undervisar.

L&F 100:7-8: "Dock ger jag er en befallning att vadhelst ni förkunnar i mitt namn skall ni förkunna med allvar i hjärtat, med ödmjukhetens anda i allt. Och jag ger er detta löfte att i den mån ni gör detta skall den Helige Anden utgjutas för att bära vittne om allt vad ni säger."

"Den Helige Anden kan verka genom Kristi ljus. En lärare som undervisar om evangeliets sanningar sår inte ett främmande, eller ens något nytt frö hos en vuxen eller ett barn. I stället upprättar missionären eller läraren den kontakt med Kristi Ande som redan finns där. Och då låter evangeliet bekant för dem."⁵

- President Boyd K. Packer (1924-2015)

Sätt upp ett mål

Det här är bara början. När du studerar Läran och förbunden i år, sätt då upp ett mål att lära dig så mycket du kan om missionsarbete. Gör sedan allt du kan för att börja praktisera en del av det du lär dig. Kom ihåg: "Om ni har en önskan att tjäna Gud, är ni kallade till verket. Ty se, fältet har redan vitnat till skörd" (L&F 4:3-4). ■

SLUTNOTER

1. David A. Bednar, "Kallad till verket", *Liahona*, maj 2017, s. 68.
2. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2005), s. 19.
3. David A. Bednar, "Kallad till verket", s. 70.
4. Se president Gordon B. Hinckley, "Missionärsverksamhet", *Det första världsomfattande ledarutbildningsmötet*, 11 januari 2003, s. 20.
5. Boyd K. Packer, "The Light of Christ: What Everyone Called to Preach the Gospel, Teach the Gospel, or Live the Gospel Should Know" (ett tal hållet under ett seminarium för nya missionspresidenten, 22 juni 2004), s. 2, kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City.

6

ANLEDNINGAR till varför vi — verkligen — behöver **KYRKAN!**

Eric B. Murdock och Joshua J. Perkey

Kyrkans tidningar

Har du någon gång hört någon fråga varför vi har en kyrka? Eller varför vi behöver en? Varför kan de inte bara vara andliga på egen hand – vandra i bergen eller åka till stranden eller till någon annan plats och känna sig nära Gud – och tycka att det räcker så?

Naturligtvis är det så att man kan vara nära Gud var man än är. (Det är faktiskt en mycket bra ide!) Men vår himmelske Fader har *så mycket mer* i beredskap åt dig än lite allmän andlighet. Han vill att du ska bli den bästa du kan bli. Faktum är att han vill att du ska arva allt som han har och uppnå evigt liv. Och han har en plan och en organisation som hjälper dig att göra det. Planen är frälsningsplanen, och Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är organisationen – ”den enda sanna och levande kyrkan på hela jordens yta” (se L&F 1:30).

Här är sex anledningar till varför vi verkligen behöver kyrkan.

1. För att vi ska lära oss om och vara delaktiga i Jesu Kristi evangelium

En av välsignelserna med att vara medlem i kyrkan är att vi kan lära oss om evangeliets fullhet (se L&F 1:17–23). Om vi har en uppriktig önskan att lära, och om vi är ödmjuka, har en bön i hjärtat, är flitiga och lydiga, kan vi få ett vittnesbörd och hopp i uppståndelsen och i Jesu Kristi försoning.

Genom kyrkans ledare och kyrkans material lär vi oss också om andra viktiga lärosatser, bland annat evangeliets återställelse, nutida profeter och gudomens sanna natur. Genom att följa sanna lärosatser får vi uppleva frid och glädje.

2. För att vi ska kunna ta emot viktiga förrättningar och förbund

Herrens verk och härlighet är att "åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan" (Mose 1:39). Men ibland kan vi glömma att hans verk kräver att vi gör något också! Vi blir värdiga det eviga livets välsignelser genom att leva efter evangeliets förrättningar och förbund. President Russell M. Nelson har sagt: "Vi kan inte *önska* oss in i Guds närvaro. Vi måste lyda de lagar enligt vilka dessa välsignelser är utlovade [se L&F 130:20–21]."¹

Förrättningarna vi deltar i och förbunden vi ingår är nödvändiga för att vi ska kunna återvända till vår himmelske Faders närhet och bo hos honom. Prästadömet krävs för de här förrättningarna och förbunden. Det finns bara i Guds sanna kyrka. Utan de förbunden skulle vi vara förlorade.

Vi har kyrkan för att bli upplysta och få sanningen förkunnad för oss. Den har gett mig den kunskap jag behöver – kunskapen om frälsningsplanen.

Nicholas M., Ohio, USA

3. För att hjälpa varandra längs vägen

Äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Ett av Herrens huvudsyften med att ha en kyrka är att skapa en gemenskap av heliga som stöttar varandra på 'den trånga och smala stigen som leder till evigt liv' [2 Ne. 31:18]."²

I kyrkan kan vi utveckla kärleksfulla relationer till andra. Vi kan hjälpa varandra igenom svåra tider när vi leder, stöder och går bredvid varandra (se "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194; Ef. 2:19). Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Vi är alla Guds barn och vi måste undervisa varandra. Vi måste hjälpa varandra hitta rätt väg."³ Kyrkan är den perfekta platsen att göra det på!

I kyrkan kan vi ta emot förrättningar, ingå förbund och få våra familjer beseglade för evigt. Det är vår himmelske Faders organisation på jorden med prästadörets kraft och myndighet. Den lär oss om evangeliets sanning och att vi ska komma till Kristus, och förbereder oss för upphöjelse.

Shantelle M., Australien

Vi har kyrkan för att skapa en miljö där medlemmarna kan samlas och hjälpa varandra lära och växa. Kyrkan finns för att hjälpa medlemmarna bli mer kristuslika genom att uppmärksamma alla att uppmärksamma andra och lätta på bördorna för dem vi älskar och bryr oss om. Den skapar också en trygg plats där man kan utöva sin tro.

Jeremy P., Illinois, USA

Tack vare kyrkan kan jag ha
en evig familj med mina
föräldrar, systrar och en
dag min egen familj.

Wilford P., São Paulo, Brasilien

Kyrkan hjälper oss att sprida
kärlek och evangeliet över
jorden och ge ljus till en värld
i moraliskt mörker.

Kenzi B., Washington, USA

Tack vare kyrkan kan vi gå
på vägen mot odödlighet och
evigt liv, där vi kan leva med
vår himmelske Fader och
våra familjer för evigt.

Emma W., New Hampshire, USA

4. För att hjälpa familjer nå evigt liv

En annan viktig anledning till att vi har kyrkan är för att hjälpa familjer bli värdiga evigt liv. Beseglingsförrättningen i templet gör att familjer kan vara tillsammans för evigt. För att det ska hända måste vi leva värdigt så att vi kan få de välsignelserna. Kyrkan hjälper familjer att hjälpa varandra göra det.

Som äldste Christofferson har sagt: "Poängen med evangeliets lära och prästadörets förrättningar som utförs av kyrkan är att familjer ska kunna få evigt liv."⁴ Därför hjälper kyrkan oss att leva upp till de förbunden – och den hjälper oss stödja varandra längs vägen.

5. För att välsigna människor över hela världen

Äldste Christofferson har sagt att när vi arbetar tillsammans i kyrkan, kan vår himmelske Fader "åstadkomma sådant som inte kan åstadkommas av enskilda eller små grupper".⁵

Visste du att varje år under de senaste 30 åren har kyrkan donerat 40 miljoner dollar i form av välfärdshjälp och humanitär hjälp och tjänandeprojekt? De generösa donationerna och volontärhjälpen som kyrkans medlemmar bidrar med åstadkommer sådant som inte kan göras på något annat sätt.

Genom vårt utomordentliga missionärsprogram delar missionärer evangeliets ljus med människor över hela världen. Nästan 105 000 missionärer (både unga vuxna och äldre personer) tjänar. Wow! Det är fler än befolkningen i vissa städer!

Och tack vare medlemmarnas generösa donationer har kyrkan resurserna att bygga tempel över hela världen. I april 2018 fanns det 182 tempel som var verksamma, under uppbyggnad eller som blivit tillkännagivna.

Kyrkan hjälper oss att behålla rätt organisation och de rätta lärosatserna, och att skapa ett stödsystem för medlemmarna. Genom att organisera en kyrka ser Herren till att de rätta principerna lärs ut. Kyrkan ger medlemmarna uppenbarelse, normer och riktlinjer som hjälper oss leva som Kristus vill att vi ska leva.

Rachel F., Arizona, USA

6. För att bygga upp Guds rike på jorden

En av de viktigaste anledningarna till att Gud organiserade kyrkan är för att det är Guds rike här på jorden (se L&F 65). Herren gav prästadömetts nycklar till Joseph Smith och till alla profeter och apostlar efter honom. Äldste Christofferson har sagt: "Med de här nycklarnas myndighet bevarar prästadömetts ämbetsmän i kyrkan renheten i Frälsarens lära och hans frälsande förrättningar."⁶

Genom kyrkans ledare kan Herren handha sitt verk och betjäna sina barn. Utan det ledarskapet skulle alla slags falska idéer och läror hota att leda oss till mörka, förbjudna stigar. Med andra ord behöver vi det beskydd som bemyndigat kallade och ordinerade profeter och apostlar kan ge för att vi ska veta hur vi uppnår evigt liv. Det händer bara i Herrens kyrka. ■

Genom kyrkan kan vissa saker göras som enskilda personer inte kan göra på egen hand.

Emma W., Utah, USA

Kyrkan hjälper oss eftersom vår himmelske Fader visste att vi skulle leva i en orolig tid. Han visste att vi behövde en profet här på jorden som vägleder oss. Han känner oss.

Matthew P., New Hampshire, USA

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, "Det är idag vi måste förbereda oss", generalkonferensen i april 2005.
2. D. Todd Christofferson, "Varför kyrkan", generalkonferensen i oktober 2015.
3. Jeffrey R. Holland, "Undervisning och inläring i kyrkan", *Liahona*, juni 2007, s. 58.
4. D. Todd Christofferson, "Varför kyrkan?"
5. D. Todd Christofferson, "Varför kyrkan?"
6. D. Todd Christofferson, "Varför kyrkan?"

Vilka aktiviteter ska jag ägna mig åt på min fritid för att den ska bli mer meningsfull?

"Alma talade om prioriteringar när han lärde att 'detta liv [är] ett prövotillstånd, en tid att bereda sig för att möta Gud' (Alma 12:24). Hur man bäst använder tidens rika arvedel för att bereda sig för att möta Gud kan kräva viss vägledning, men vi bör utan tvekan sätta Herren och vår familj överst på listan."

Äldste Ian S. Ardern i de sjuttios kvorum, "En tid för förberedelse", generalkonferensen i oktober 2011.

Arbeta mot en färdig produkt

Gör något som har betydelse. Ibland slösar jag bort min tid på att göra meningslösa saker, som att surfa på internet i två timmar, och jag ångrar mig efteråt. Du kan utveckla en ny talang, arbeta på Personlig tillväxt eller Min plikt mot Gud, hjälpa ett syskon eller en vän med skolarbetet, ägna dig åt trädgårdsodling, skriva en berättelse eller bli mer organiserad – möjligheterna är oändliga. En regel jag följer är att använda min fritid på ett sätt som alltid gör att jag arbetar mot en färdig produkt.

Kimberly A., 19 år, Alaska, USA

Bli den du vill bli

I mitt vardagsrum finns ett citat som lyder:

"Fråga dig själv om det du gör i dag för dig

närmare den du vill vara i morgon." Fundera på vilket slags person du vill bli och vilka mål du har. Välj att göra sådant som hjälper dig att nå målen. Gör sådant som gör att du kan ha Anden hos dig och som stämmer överens med normerna i *Vägledning för de unga*.

Amy P., 16 år, Kentucky, USA

Sjung eller lyssna på psalmer

Det jag tycker bäst om att göra på fritiden är att sjunga psalmer. Jag gjorde det till ett mål att lära mig så många av kyrkans psalmer utantill som jag kunde. Jag brukar ladda ner några psalmer jag vill lära mig så att jag kan lyssna på dem när jag har en ledig stund.

Justice O., 16 år, Orlu, Nigeria

Sätt upp mål

Först behöver du fundera över vilket slags person du vill vara om några år. Sedan kan du bestämma vad du ska göra nu med din fritid för att uppnå det målet. I slutet av dagen tänker jag på vilka mål jag har och gör upp ett schema över vad jag ska göra nästa dag med min fritid.

Elder Agostinelli, 20 år, Chilemissionen Santiago

Studera Mormons bok

Jag gör min fritid mer meningsfull och värdefull genom att studera Mormons bok. Den är slutstenen i vår religion, och, med profeten Joseph Smiths ord, vi kan komma "närmare Gud genom att följa dess lärosatser än genom någon annan bok" (inledningen till Mormons bok).

Lynne T., 18 år, Accra, Ghana

Studera läran

Ett bra sätt att använda din fritid är att studera Herrens lära. Ur ett evigt perspektiv har du mycket större nytta av att läsa skrifterna, artiklar i kyrkans tidningar och annat upplyftande material än att göra annat.

Josh C., 13 år, Tennessee, USA

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte att vara officiella tillkännagivanden om kyrkans lära.

Om Gud vet om alla beslut vi kommer att fatta, vad är det då för mening med vår handlingsfrihet?

Den här frågan har bekymrat människor i århundraden. Vårt svar är baserat på två grundläggande, uppenbarade sanningar:

Gud vet allt. Guds förmåga att se framåt är inte tidsbunden (se L&F 38:2). Dessutom har han en evighet av personlig erfarenhet med oss innan vi kom till jorden, så han känner till var och ens benägenheter och karaktär bättre än vi gör.

Vi har handlingsfrihet. Vi är intelligenta varelser, barn till Gud som älskar oss och har upprättat en plan som gör

att vi kan bli som han – om vi väljer att lyda honom (se L&F 93:27–32; Abr. 3:21–25). Handlingsfrihet betyder att vi kan handla av oss själva i stället för att låta oss påverkas (se 2 Ne. 2:14, 16, 27).

Det faktum att Gud är medveten om vår karaktär och har en förkunskap om våra val *tvingar* oss inte att göra de valen. Både på grund av att han känner oss och att vi har vår handlingsfrihet uppmanar han och försöker förmå oss – men tvingar oss inte – att göra gott och tro på Jesus Kristus (se Moro. 7:16–17).

Vad anser du?

"Hur kan jag komma bättre överens med min familj?"

Skicka ditt svar och, om du så önskar, ett foto med hög upplösning, före den 15 september 2018, till liahona@lds.org (klicka på "Submit an Article or Feedback").

Svaren kan komma att förkortas eller förtydligas.

**Vill GUD
VERKLIGEN
TALA MED
DIG?
JA!**

PRESIDENT RUSSELL M. NELSON
FRÅN "UPPENBARELSE FÖR KYRKAN, UPPENBARELSE FÖR VÅRA LIV",
GENERALKONFERENSEN I APRIL 2018

Sex sätt att alltid minnas Frälsaren

Äldste Gerrit W. Gong

i de tolv apostlarnas kvorum

Varje vecka när vi tar del av sakramentet lovar vi att alltid minnas Frälsaren. Jag har använt några av de över 400 skriftställen som handlar om att *minnas*, för att ge er sex förslag på hur vi alltid kan minnas honom.

För det första kan vi alltid minnas honom genom att lita på hans förbund, löften och försäkrar.

För det andra kan vi alltid minnas honom genom att tacksamt erkänna hans hand i varje fas i livet.

För det tredje kan vi alltid minnas honom genom att lita på Herren när han försäkrar oss: "Den som har omvänt sig från sina synder, han är förlåten och jag, Herren, kommer inte längre ihåg dem" (L&F 58:42).

För det fjärde inbjuder han oss att minnas att han alltid välkomnar oss hem.

För det femte kan vi alltid minnas honom på sabbaten genom sakramentet. Vid slutet av sin jordiska verksamhet och i början av sin verksamhet som uppståndna – båda gångerna

– tog vår Frälsare bröd och vin och bad oss minnas hans kropp och blod.

I sakramentets förrättning betygar vi för Gud Fadern att vi är villiga att ta på oss hans Sons namn och alltid minnas honom samt hålla de bud som han har givit oss, så att vi alltid kan ha hans Ande hos oss (se Moro. 4:3; 5:2; L&F 22:77, 79).

Slutligen: För det sjätte uppmanar vår Frälsare oss att alltid minnas honom, så som han alltid minns oss.

Vår Frälsare förkunnade:

"Även om [någon annan] skulle glömma, så glömmet jag inte dig.

Se, jag har skrivit dig på mina händer" (Jes. 49:15–16, se även 1 Ne. 21:15–16.)

Han vittnar: "Jag är den som lyftes upp. Jag är Jesus som korsfästes. Jag är Guds Son" (L&F 45:52).

Jag bär mitt enkla vittnesbörd och ber att vi alltid ska minnas honom – alltid och i allting och överallt där vi må befinna oss (se Mosiah 18:9). ■

Från ett tal under generalkonferensen i april 2016.

Föddes i
**Redwood City,
Kalifornien.**

Inröstades i
**de tolv apostlarnas
kvorum**
den 31 mars 2018.

Har 4 barn och
3 barnbarn.

Var på en tränares
uppmaning med
på uttagningen till
skolans
**lag i
amerikansk
fotboll**
och han älskade
det!

Gift
sig med
Susan Lindsay i
**Salt Lake-
templet**
i januari 1980.

Arbetade som assistent vid USA:s
utrikesdepartement i Washington D.C.
1986.

Tjänade som missionär i
Taiwanmissionen Taipei.

Jag kan alltid be

Frågor om bön

Kryssa i alla svar du håller med om. Lägg till egna svar.
Berätta sedan det du vet om bön för någon annan.

1. Varför vill din himmelske Fader att du ska be?

☐ Därför att jag är hans barn och han vill höra från mig

☐ Därför att han vill hjälpa mig

2. När ber du?

☐ Varje kväll och morgon

☐ När jag är rädd

☐ När jag behöver göra ett val

3. Var ber du?

☐ I mitt rum

☐ Ute under stjärnorna

4. Vad ber du om?

☐ Ett problem jag har

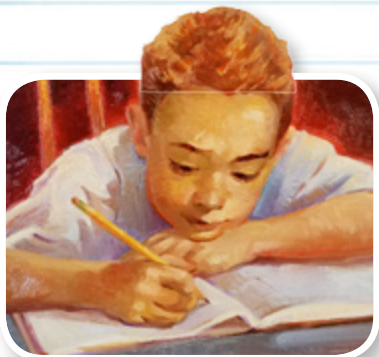
☐ Vad som hände under dagen

5. Hur hör du din himmelske Faders svar?

☐ När jag läser skrifterna

☐ När jag känner mig lugn

MIN BÖNEDAGBOK

- Skriv ner det som du oroar dig för eller behöver hjälp med.
- Prata med din himmelske Fader om det i bön.
- Lyssna tyst efter den Helige Anden när du har bett.
- Fortsätt titta och lyssna efter svar under resten av veckan.
- Skriv ner svaren du får.

PÅMINNELSE om att be

"Det första, det mittersta och det sista vi har att göra är att be."

- President Henry B. Eyring

.....

PÅMINNELSE om att be

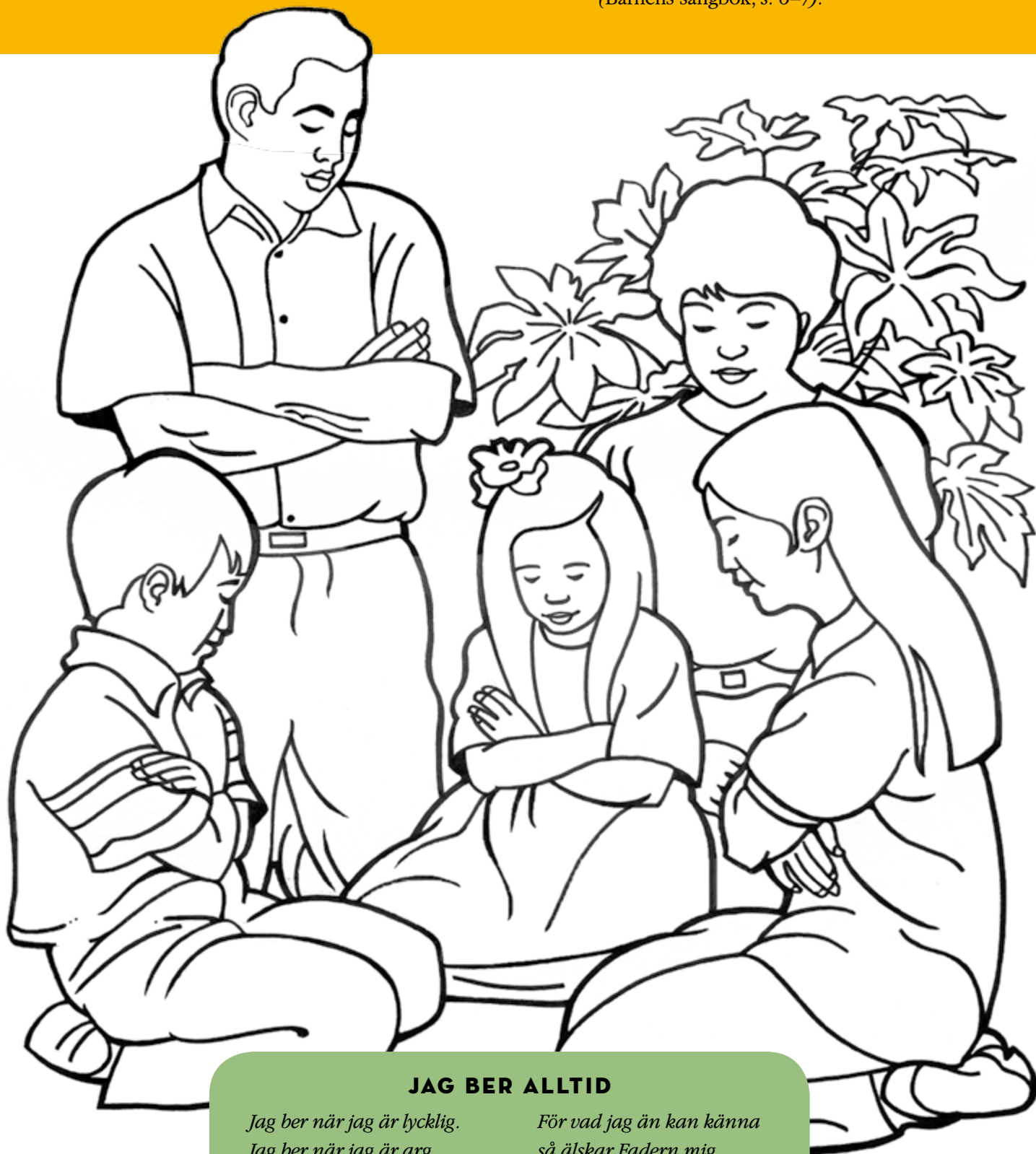

"Vi kan lära känna Herren och förtrösta på honom genom bön."

- Sister Bonnie H. Cordon

.....

*"Be, han är där. Tala, han lyssnar.
Du är hans barn, hans kärlek dig omger"*
(Barnens sångbok, s. 6-7).

JAG BER ALLTID

*Jag ber när jag är lycklig.
Jag ber när jag är arg.
Jag ber när jag är ledsen
och hungrig som en varg.*

*För vad jag än kan känna
så älskar Fadern mig.
Ja, oavsett hur dagen var
så ber jag, Gud, till dig.*

Teresa Weaver

Hej!
Jag heter
Steffani!

Jag försöker låta mitt ljus lysa
genom att bära mitt vittnesbörd.

En vacker ö

Jag bor på Sri Lanka. Det är en vacker önation nära Indiens sydspets. Vi har regnskogar, blått hav och forntida historiska ruiner. Jag älskar mitt land!

මොර්මොන්ගේ
පොත

සේසුස් සුයිසුස් චිතන්සේසේ
තවත් ලිවිසුමකි

Vänner från många platser

I min skola finns det barn från många länder. Det finns kristna, muslimer, hinduer och buddister. Vi är alla snälla och vänliga mot varandra.

Ett strålande vittnesbörd

1. En skrämmande inbjudan

En dag hade de kristna eleverna en samling. Vi uppmanades att bära våra vittnesbörd. Det blev alldeles tyst i rummet. Ingen gick upp på scenen. Alla var för rädda! Jag är väldigt blyg, så jag kände samma sak.

2. "Gå fram, gå fram."

Då kom en varm känsla över mig och jag kände att den Helige Anden sa: "Gå fram, gå fram." Jag bad snabbt en bön inom mig. Jag gick fram till scenen med fjärilar fladdrande i magen.

3. Jag bar mitt vittnesbörd

Jag sa till mina klasskamrater att vår himmelske Fader älskar oss och vill att vi ska prata med honom ofta. Jag berättade om mina upplevelser med bön. Jag sa att jag vet att min himmelske Fader alltid lyssnar på mig och vill hjälpa mig. Jag var glad att jag var modig nog att bära mitt vittnesbörd. Det kändes som om jag hade varit ett strålande ljus i ett mörkt rum.

4. Gå och gör det

Mitt favoritskriftställe är i Mormons bok, när Nephi säger att han ska gå och göra det som Herren har befallt. Jag hoppas att jag alltid kan ha modet att göra det som min himmelske Fader vill att jag ska göra.

SKICKA OSS EN STJÄRNA!

Jesus bad oss att låta vårt ljus lysa för människorna (se Matt. 5:16). Hur låter du ditt ljus lysa? Mejla ett foto av din stjärna med din berättelse, ett foto av dig och tillåtelse från dina föräldrar till liahona@ldschurch.org.

Löftet om att INTE BRÅKA

Myrna M. Hoyt

Baserad på en sann berättelse

"De [tog] sina svärd och alla ... vapen ... och begravde dem djupt i jorden" (Alma 24:17).

I dag var det en toppendag! Timmys kusin Madi skulle komma. Och hon skulle vara där i en hel vecka! Han kunde knappt bärga sig innan han fick visa henne sina leksaker och de kunde leka tillsammans.

När Madi kom började äventyren med en gång. Under de två första dagarna lekte de med leksaks-dinosaurier och låtsades att de var pirater. Det var jätteroligt! Men tredje dagen gick det inte så bra. Timmy och Madi kunde inte komma överens om *någonting*.

"Vi går ut och gör om trädkojan till ett rymdskepp!" sa Timmy.

"Jag vill inte. Vi är inne och ritar i stället", sa Madi.

"Det är tråkigt att vara inne!"

"Nej, det är det inte! Vi leker alltid det som *du* vill.

Varför ska alltid du välja vad vi ska göra?"

Timmy och Madi fortsatte att bråka. Det var inte roligt längre. Timmy tyckte inte om hur det kändes när de bråkade. Då kom han på något.

"Du Madi", sa Timmy. Vi kan väl vara som anti-nephi-lehiterna."

"Vilka?"

"Anti-nephi-lehiterna. De var ett folk i Mormons bok som grävde ner sina svärd. De hade krigat mycket och var ledsna för det, så de omvände sig. De lovade sin

himmelske Fader att de aldrig skulle kriga mer. Sedan grävde de ner sina vapen i jorden för att visa att de skulle hålla sitt löfte.”

Plötsligt fick Timmy en idé. ”Vi gör leksakssvärd och gräver ner dem och lovar att vi inte ska bråka.”

”Okej”, sa Madi.

Timmy och Madi tog legobitar från Timmys rum och gjorde olika slags svärd av dem. Några var långa. Några

var korta. Och några hade många olika färger. När Timmy och Madi var klara bar de vapnen till den stora mattan i hallen.

”Vi låtsas att mattan är ett stort hål”, sa Timmy.

De satte sig ner vid sidan av mattan. Sedan lade de svärderna på mattan, ett efter ett, och låtsades gräva ner dem.

”Jag lovar att jag inte ska bråka mer”, sa Timmy och lade det sista svärdet på högen.

”Jag också!” sa Madi. ”Nu går vi och leker! Vad vill du göra?”

”Vi kan väl rita”, sa Timmy med ett leende.

Madi log tillbaka. ”Sedan kan vi leka rymdskepp ute.”

Timmy och Madi höll sitt löfte under resten av veckan. Och det var mycket roligare att leka när de hade slutat bråka. ■

Författaren bor i Utah, USA.

Grace Vlam är en nioårig flicka som bor i Nederländerna 1940 under andra världskriget. Nazityskland har just börjat attackera Nederländerna.

BOOM! BOOM!

Klockan var tre på morgonen och staden höll på att bombas. Ena minuten hade Grace sovit i sin säng, och i nästa sa pappa till alla att ta skydd. Nu satt Grace ihopkrupen under köksbordet med sin pappa, mamma och

sina yngre bröder Heber och Alvin. Hon kunde höra bullret av explosioner och glas som splittrades ute. Det lät så högt!

"Vad kommer att hända med oss?" frågade Grace pappa.

Pappa smekte hennes hår. "Jag vet inte", sa han. "Men vi ber en bön."

Familjen Vlam höll om varandra.

"Käre himmelske Fader", bad pappa, "vi ber dig beskydda vår familj."

En röst som gav frid

Megan Armknecht

Baserad på en sann berättelse

*"Vad som än händer
tar Gud hand om vår
familj", sa mamma.*

Efter ett tag blev det tystare. Det hördes inga fler explosioner. De hade klarat sig!

Mamma tog Graces hand och log mot henne. "Kommer du ihåg när vi beseglades i templet?"

Grace nickade. När de flyttade från Indonesien till Nederländerna hade de möjlighet att åka till Utah och beseglas i Salt Lake-templet.

"Vad som än händer tar Gud hand om vår familj", sa mamma.

Nästa dag hörde Grace flyglarm när hon var ute på stadens torg. Hon tittade upp och såg flygplan rakt

ovanför henne, med svarta små saker som föll ner från dem. Hon stod där och stirrade med vidöppen mun.

En man ropade åt henne: "Spring! Det där är bomber!"

Grace rusade hem. Hjärtat bankade när hon äntligen kom in genom ytterdörren.

Nazisterna – som var regeringsledare i Tyskland – tog officiellt över Nederländerna några dagar senare. Ibland fängslade de personer som hade varit militärofficerare. Eftersom pappa hade varit officer i nederländska militären bevakades han noga av nazisterna.

"Men det kommer inte att hända pappa", tänkte Grace. "Vi är medlemmar i kyrkan, och pappa är ledare i missionspresidentskapet. Gud beskyddar honom."

Efter bombningarna var familjen Vlam tvungen att lämna sin stad. En dag i den nya skolan hörde Grace hur andra elever viskade.

"Några blev tillfångatagna i dag!"

"Kommer de någonsin tillbaka?"

Grace blev rädd. Var pappa okej? Hon sprang hem så fort hon kunde. När hon störtade in genom dörren såg hon mamma i hallen.

"Är det sant?" frågade Grace. "Är pappa borta?"

Mamma sa inget, men Grace förstod på mammas sorgsna ögon att pappa hade blivit bortförd. Han var krigsfånge. Grace lutade sig mot väggen. Hon var till och med för rädd för att gråta.

Vad gör vi nu? tänkte hon.

I det ögonblicket hörde Grace en röst som sa: "Du får se din pappa igen." Rösten var lugn och tydlig. Grace visste att det var den Helige Andens röst. Den fick henne att känna sig lite bättre till mods.

Hon visste inte exakt vad som skulle hända, men hon visste att hennes himmelske Fader skulle ta hand om henne och hennes familj.

Fortsättning följer ... ■

Författaren bor i New Jersey, USA.

"Jag vet att Jesus Kristus lever. Jag älskar honom och vet av hela mitt hjärta att han älskar var och en av oss."

Äldste Ronald A. Rasband

i de tolv apostlarnas kворum

"Stå med kyrkans ledare", Liahona, maj 2016, s. 49.

Äldste

Jörg Klebingat

i de sjuttios kvorum

Fotboll och söndagar

I Tyskland är fotboll den mest populära sporten. Min pappa anmälde mig till en fotbollsklubb när jag var fem. Vi tränade tre eller fyra gånger i veckan. Matcherna hölls oftast på lördagar och söndagar. När jag inte spelade fotboll för klubblaget, spelade jag fotboll med mina vänner. Vi spelade fotboll nästan varje dag tills solen gick ner.

När jag var femton började jag spela för ett lag i en större stad. Det blev mer allvar med fotbollen. Vi tränade oftare. Vi reste till fler platser. Vi spelade mot fler lag. Fotbollen var mitt liv.

Sedan, när jag var nästan 18, var jag på en konsert. Jag såg en kille i min ålder. Han verkade speciell. Han varken drack, rökte eller svor. Jag ville veta varför. Jag fick veta att han var medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Hans exempel fick mig att vilja lära mig mer. Senare blev jag medlem i kyrkan.

När jag var döpt lärde jag mig två saker. Det första var att jag inte skulle spela fotboll på sabbatsdagen. Jag skulle gå i kyrkan. Det andra var att min himmelske Fader förväntade sig att jag gick ut som missionär. Men jag var ganska bra på fotboll. Jag hade en vän som jag hade spelat fotboll med när jag växte upp. Vi fick båda erbjudande om att spela i ett professionellt lag. Min vän tackade ja till erbjudandet. Jag valde att lämna fotbollen bakom mig och i stället gå ut som missionär. Det var inget svårt val för jag visste att kyrkan var sann.

Men mitt val var svårt för min familj och mina vänner. De förstod inte vad jag höll på med. Mina föräldrar skickade tidningsurklipp av min vän som spelade fotboll. Det var inte lätt för mig. Men jag ångrade aldrig att jag verkade som missionär.

Min himmelske Fader har välsignat mig varje dag tack vare att jag valde missionen. Han har välsignat mig med frid. Jag fick de goda känslor som kommer när man gör rätt val. ■

David och Goliat

Kim Webb Reid

David var en pojke som tog hand om får. Hans äldre bröder var soldater som försökte skydda folket. En dag sände Davids pappa iväg honom för att ge mat till sina bröder.

När David kom fram såg han en jättestor soldat som hette Goliat. Goliat sa att om någon kunde slå ner honom så skulle kriget vara över. Men ingen var modig nog att slåss mot honom.

David sa att *han* skulle slåss mot Goliat. Kungen sa till David att han inte fick det. David var bara en pojke, och Goliat var stark och stor! Men David visste att Gud skulle hjälpa honom. Till slut sa kungen: "Gå, och må Herren vara med dig."

David hade ingen rustning på sig, som Goliat hade. Han tog upp en sten och satte den i sin slunga. Han slungade stenen mot Goliats panna. Goliat föll! David vann! Han hade räddat sitt folk.

Ibland får jag stora, skrämmande problem.
När jag ber till Gud om hjälp, hjälper han mig att vara stark. ■

Från 1 Samuelsboken 17.

Jag kan vara ett gott exempel

Äldste Marvin J. Ashton (1915–1994)
i de tolv apostlarnas
kvorum

FORTSÄTT KÄMPA

Det krävs ansträngningar för att vinna det eviga livets lopp – ständigt arbete, ständig strävan och att uthärda väl med Guds hjälp.

När jag tänker på Frälsarens uppmaning att vi med glädje ska utföra allt som står i vår makt [se L&F 123:17], tänker jag på fadern till den förlorade sonen. Fadern var förtvivlad över sin vilsegångne sons uppförande och över att mista honom. Ändå hör vi inte talas om att han klagade: "Vad gjorde jag för fel?" "Vad hade jag gjort för att förtjäna detta?" Eller "vari har jag felat?"

Han tycks i stället utan bitterhet ha uthärdat sin sons felaktiga leverne och välkomnade honom tillbaka med kärlek. "För min son var död men har fått liv igen, han var förlorad men är återfunnen" (Luk. 15:24).

Vi behöver särskilt lära oss uthållighet när familjemedlemmar gör oss besvikna. Så länge vi utövar kärlek, tålmod och förståelse, även när vi inte tycks skymta någon framgång, har vi inte misslyckats. Vi måste

fortsätta anstränga oss. ...

Det krävs ansträngningar för att vinna det eviga livets lopp – ständigt arbete, ständig strävan och att uthärda väl med Guds hjälp. ...

Vi [kommer] alla att möta smärta och hinder. Vi kan få uppleva förtvivlan, sorg, död, synder, svaghet, olyckor, fysisk sjukdom, smärta, psykisk plåga, orättmätig kritik, ensamhet eller att bli avvisad. Vårt sätt att hantera dessa utmaningar avgör om de blir stötestenar eller byggstenar. För dem som är modiga leder dessa utmaningar till framgång och utveckling. ...

Ibland fick vi som barn höra att allt skulle bli bra. Men livet är inte sådant. Vem du än är får du problem. Tragedi och besvikelse är de oväntade inkräkterna i livets plan. ...

Sann storhet framgår klarast av hur en människa reagerar på de händelser i livet som förefaller fullständigt orättvisa, orimliga och oförtjänta. ...

Jesus är Kristus. Ett tecken på hans storhet – hans förmåga att uthärda – lyser som en ledstjärna för oss. Under sitt jordeliv uthärdade han väl när han genomled själskval och förkastelse i dess svåraste former. Jag vittnar om att Gud hjälper oss att uthärda när vi anstränger oss att leva enligt hans lärdomar, söker hans ledning och håller hans bud. ■

Från "Om du har uthärdat väl", Nordstjärnan, Rapport från den 154:e halvårskonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga 1984, s. 16–18.

**DEN FÖRLORADE SONEN,
AV JUSTIN WHEATLEY**

"Då kom han till besinning och sade: Hur många arbetare hos min far har inte mat i överflöd, och här svälter jag ihjäl!
Jag vill stå upp och gå hem till min far och säga till honom: Far, jag har syndat mot himlen och inför dig.
Jag är inte längre värd att kallas din son. Låt mig få bli som en av dina arbetare.
Och han stod upp och gick till sin far" (Luk. 15:17–20).

UNGA VUXNA

**ERIC LÄRDE SIG ATT
LITA PÅ GUD**

*Fastän Eric lever med allvarliga
funktionshinder i Ghana kan
han ändå se det goda i sitt liv.*

44

UNGDOMSLÄRARE

**ENGAGERA UNGDOMAR
MED HJÄLP AV TEKNIK**

30

FRAMTIDA MISSIONÄRER

**ANVÄND DE HÄR
FRÅGORNA SOM
FÖRBEREDELSE**

50

BARN

**FYLL I SVAR PÅ
FRÅGOR OM BÖN**

66

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

BUDSKAP FRÅN OMRÅDETS LEDARE

Då skall jag göra så att det svaga blir starkt för dem

Äldste Wolfgang Pilz

Områdessjuttio

Runt staden där jag växte upp fanns det vackra skogar som än i dag stämmer överens med bilden av den romantiska tyska skogen. De här skogarna var ursprunget till mystiska berättelser från forna tider. Vid ett ensligt vattenhål som kallas Siegfrieds källa ska en händelse ha ägt rum som fortfarande återges i centrala och norra Europas mytologiska värld.

Vår hjälte heter Siegfried, känd som Sigurd i Norden.

Den här unge mannen beskrivs som modig, stark och äventyrlig. Hans rykte stärktes ytterligare när han besegrade en drake med sitt svärd. Därefter badade han i det slaktade monstrets blod för att bli osårbar. Oturligt nog föll då ett löv från en lind ner på hans rygg så att en liten fläck på kroppen lämnades bar.

Den fläcken visade sig senare bli hans undergång. Siegfried blev in dragen i en intrig mellan två drottningar och blev så småningom dödad i ett överfall. Under jakten dödades han av ett spjut som kastats av en förrädare som kände till den sårbara fläcken, just när han böjde sig ner för att dricka från källan.

Siegfrieds djärvhet grundades i hans känsla av att vara osårbar, men han hade en svag fläck som hans fiende kände till och utnyttjade.

Också vi känner oss trygga och osårbara i vårt övermod. Men om vi inte ser våra svagheter och inte gör dem starka kan också vi bli överväldigade.

Jag uppmanar dig att följa Moronis råd när han råder oss att ta våra svagheter till Herren.

”Och om människorna kommer till mig skall jag visa dem deras svaghet ... ty om de ödmjucar sig inför mig och har tro på mig, då skall jag göra så att det svaga blir starkt för dem.”¹

Individualism, en osympatisk egenskap, vår tendens att brusa upp, att lätt bli arga, att tro och prata illa om andra, att glädjas åt andras olycka, att döma orättvist eller fördomsfullt – allt det här gör oss sårbara och angripbara. Vi bär ofta med oss egenskaper som grundades i barndomen och som vi aldrig har jobbat på. Ibland är de följder av upplevelser i barndomen eller tonåren som vi själva inte var orsaken till. Oavsett anledningen är det bra om vi tar de här svagheter till Herren. Han kan hela oss. Han förväntar sig att vi lägger ett offer på altaret – inte ett sådant offer som man förr gav, utan ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande.

Kung Davids ord visar att folk fordom redan visste att det inte räckte med brännoffer: ”Det offer Gud vill ha är en förkrossad ande [och] ett förkrossat och bedrövat hjärta.”²

Äldste Wolfgang Pilz

Den uppståndne Herren upprepade den här uppmaningen i den nya världen precis efter att han hade tillkännagivit att brännoffer skulle avskaffas: ”Och som offer till mig skall ni frambära ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande. Och den som kommer till mig med förkrossat hjärta och botfärdig ande skall jag döpa med eld och med den Helige Anden.”³

Under de dagar när den här artikeln publiceras hålls det FSY-konferenser över hela Europa. De här konferenserna är inte enbart roliga tilldragelser utan är också avsedda att lära våra ungdomar hur de förbereder sig för att få gudomlig vägledning. För att ungdomarna ska kunna ta med det de lärt sig hem, lär de våra ungdomar att följa vissa normer under konferensen som speglas i deras uppförande och även i deras utseende. De upptäcker var deras personliga svaga fläckar finns så att de effektivt kan skydda sig från motståndarens pilar. Sedan återvänder de hem med en önskan att ta på sig hela Guds vapenrustning så att ingen fläck på deras andliga kropp lämnas oskyddad i framtiden.

Låt oss glädjas åt styrkan hos ”Sions ungdomar” som står orubbliga mitt i vår tids turbulenta strömmar. ■

FOTNOTER

1. Eth. 12:27.
2. Ps. 51:19
3. 3 Ne. 9:20

Apostel talade till oss på svenska för första gången

Sophia Olsson

Den 29 april hade vi möjligheten och förmånen att lyssna till en av Herrens apostlar. Äldste Dale Gunnar Renlund, med rötter och förflutet i Sverige, kom för att undervisa oss. Kyrkan i Gubbängen fylldes snabbt med cirka 650 medlemmar från när och fjärran som ville lyssna och lära. Mötet direktsändes även till samtliga församlingar och grenar i Sverige.

Det var ett unikt och historiskt tillfälle, så man kunde känna en viss förväntan och uppspelthet bland de närvarande.

”Jag ser mycket fram emot att få lyssna till en Herrens apostel, och att det dessutom blir på svenska känns väldigt spännande”, sa Kristina Magnusson från Jönköpings församling. Även Daniel Österlund från Handens församling tyckte att det var speciellt: ”Det här är en historisk händelse och jag är väldigt glad att få vara med.”

Det var en skojfrisk, rörd och nostalgisk äldste Renlund som mötte oss. Han uttryckte upprepade gånger att det kändes som att han hade kommit hem. På imponerande svenska berättade äldste Renlund om när han tillbringade drygt två år av sin barndom i Sverige med sin svenska mor och finlandssvenske far och senare tjänade som heltidsmissionär för kyrkan i den svenska missionen. Dagen till ära bar han en blå och gul-randig slips.

Han och hans fru hade länge hoppats få tillfälle att besöka Sverige, men han var väldigt tydlig med att han besökte oss i egenskap av en Herrens apostel och inte på grund av sina svenska rötter.

Äldste Renlund vittnade kraftfullt om Kristus: ”Jag bär vittne om Kristus enastående medkänsla och omsorg om alla jordens barn.”

Ett återkommande tema i hans undervisning var tvivel och tro samt deras samband. Han uttryckte om och om igen vikten av att söka sanning i stället för att bekräfta eller

söka upp tvivel. ”Tvivel är inte en föregångare till tro. Det är inga problem att ha frågor, att välja att vara en ständig tvivlare är dock ett problem”.

Göteborg kommer alltid att vara en speciell stad för äldste Renlund. Han berättade att det var där han lärde känna Jesus Kristus. Det var där han för första gången läste Mormons bok. Det var där han välsignade sakramentet för första gången. Det var där han lärde sig be och kommunicera med sin Fader i himlen. Alla dessa upplevelser skedde på svenska och därför är Göteborg en speciell plats, och det svenska språket har en betydelsefull roll i hans vittnesbörd. Efter att ha delat dessa upplevelser bad han oss tänka efter och komma ihåg för egen del var någonstans och hur vi lärde känna Frälsaren. Vi uppmanades att tänka på de här upplevelsorna ofta och länge, ha dem nära oss konstant för att komma ihåg vad Herren redan givit oss.

Det har många gånger under åren talats om den andra skörden i Sverige

Äldste och syster Renlund sjunger tillsammans med församlingen ➡

Elvin Masus hälsar på äldste Renlund tillsammans med pappa Christian och Daniel Midelf ➡

FOTO OMRÅDESKONTRET

och även äldste Renlund nämnde den: ”Det finns orsak till optimism för kyrkan i Sverige. Det finns många medlemmar med stor tro, erfarenhet och djup lojalitet. Den andra skörden är inte beroende av kyrkans ledare, den beror på de svenska medlemmarnas trofasthet och villighet att hjälpa och tjäna, deras villighet att be om missionsupplevelser”. Äldste Dale Renlund betonade att den andra skörden också omfattar de många medlemmar som inte kommer längre eller som lämnat kyrkan. Att betjäna dem är en del av missionsarbetet.

Avslutningsvis gav han oss en apostolisk välsignelse att vi ska komma ihåg det som Frälsaren har gjort för oss. Svåra familjesituationer kommer att lösas, det som är jobbigt kommer att vända. Vi kommer att kunna se Guds hand i våra liv.

Efter mötets slut ställde sig äldste och syster Renlund vid utgången och tog alla som ville i hand. I korridorerna hördes upprymda medlemmar som

delade känslor och tankar kring det som de precis hade undervisats om.

Marcus och Heidi Brändh från Vendelsö församling ansåg sig ha varit med om något stort: "Helt fantastiskt att få vara med om en apostel som talar till oss på svenska, det trodde vi inte att vi skulle få uppleva faktiskt. Det var så härligt att höra honom berätta om sina föräldrar och sin

uppväxt, man kan relatera till både det svenska och finländska arvet. Det känns gott i hjärtat. Vi går härifrån med många goda känslor."

Gabriella Häger Hahne från Gubbängens församling kunde knappt sätta ord på sina känslor. "Jag vet inte vad jag kan säga förutom att det var helt fantastiskt, verkligen balsam för själen!" ■

såg här på varvet. Då jag hörde dem predika, kände jag igen evangeliet som det skulle vara för mig. Jag hörde att det var rena sanningen och jag erfor en stor glädje. Sedan blev det för mig att för min hustru intyga att detta var Guds sanning. Hon fattade det ganska fort."

Det dröjde sedan till 1916 innan Oskar, Albertina och de äldre barnen kunde döpas. Då var hela familjen bosatt på Högmarsö. Barnen fortsatte att komma och 1917 föddes dottern Ragnhild Mariana som barn nummer åtta av elva. Ragnhild kom senare att bli äldste Renlunds mor.

Ragnhild, som nu kallades Mariana, följde med när stora delar av familjen Andersson flyttade över till Saltsjödal- en 1948. Men fästmannen Åke Renlund från Larsmo i den österbottniska skärgården på Finlands västkust, fick vänta ytterligare en tid. Han hade som född i Finland inte lika lätt att få inresehandlingar till USA. Tillsammans med en av de amerikanska missionärerna från Sverigemissionen gjorde han också en missionsresa till sin hemtrakt runt Jakobstad. Åke och Mariana

Arvet från Högmarsö

"Roslagens famn, på en blommande ö", lyder första raden i en av Evert Taubes älskade visor. Så kan man också börja berättelsen om äldste Renlunds svenska rötter. Oskar Andersson, som föddes 1877 i Vettershaga och dog 1958 i Salt Lake City, fick möjligheten att för första gången lyssna till evangeliet 1912 när han arbetade på ön Högmarsö i Stockholms skärgård.

Hans fru Albertina och de fem barnen bodde i Hallboda på fastlandet. Oskar åkte hem till sin familj varannan helg. Efter mötet med missionärerna från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga var han fylld av budskapet han hört. Han berättar själv:

"Det var år 1912, då två missionärer från Amerika var här på ön. Missionärerna höll möten om kvällarna i en

Medlemmar och missionärer i Högmarsö gren. Oskar och Albertina är nummer 6 och 7 från vänster. Äldste Renlunds mamma Ragnhild är nummer 8. Hon håller armen om Eivor Larsons som nu tillhör Vendelsö församling.

Familjen Renlund inför byggnadsmissionen 1966. Äldste Renlund längst till vänster.

Äldsterna Raymond Cutler och Dale Renlund på mission i Stockholm 1973

FOTOGRAF OKÄND

FOTO: TEREZ HÖGLUND

kunde till sist återförenas i Salt Lake City i april 1950. De vigdes i templet en månad senare.

Under åren från dopet fram till emigrationen var Högmarsö en gren i Stockholms distrikt med Oskar som grenspresident och Albertina som orädd medlemsmissionär. Barnen växte upp och flera andra Högmarsöbor blev medlemmar i kyrkan. Grenens möten hölls i familjen Anderssons hem som står kvar på Högmarsö än i dag. (Läs mer om familjen Anderssons liv på Högmarsö och deras emigration i "Steg i tro" på sidan 65.)

Äldste Renlund har i dag fyra kusiner kvar i Sverige. Två av dessa är Bengt Höglund och Birgith Wirén. De kunde tillsammans med barn och barnbarn träffa äldste och syster Renlund under en familjesamkomst på måndagen efter det stora mötet i Gubbängen.

Måndagens förmiddag tillbringade äldste och syster Renlund tillsammans med Sverigemissionens missionärer. De missionärer som inte tjänar nära Stockholm kunde vara med på mötet via länk. En av dem, äldste Nathan Sirrine, som arbetar i Göteborg berättar: "Mötet äldste Renlund hade med missionärerna på måndagsmorgonen var helt fantastiskt. Det var otroligt att få undervisning av en Herrens apostel som rörde just vår mission. Som en som både bott i Sverige och som tjänat som missionär i Sverige var han väl insatt i de utmaningar vi har. Han kunde ge oss precis de råd som vi behöver."

Så tacksamma vi kan vara som medlemmar i en levande kyrka som leds av Herrens utvalda apostlar och profeter. Dessa män och deras närstående gör ett offer som vi nog inte kan förstå vidden av. Att ständigt vara

i blickfånget, att alltid stå till tjänst med tröst, råd och inspiration måste vara en smält omänsklig uppgift. Vi

tackar äldste och syster Renlund för deras tjänande och hoppas på ett återseende. ■

Högmarsö i Stockholms skärgård – en del av Sion

Charlotta Hägglund

Vendelsö församling

Vendelsö församlings äldsta medlem, Eivor Larsons har i sitt hjärta en alldeles speciell plats för Högmarsö. Eivor föddes och växte upp tillsammans med sin syster och sina föräldrar på denna skärgårdsö. Det var hennes mamma Lisa som först blev medlem i kyrkan, efter en lång tid av stark tro och längtan. Kyrkan hade nämligen en stark gren på ön och missionärer som verkade där. Eivors mamma kom i kontakt med kyrkan och fick snabbt ett vittnesbörd och en önskan att bli medlem. Hennes man däremot var mer tveksam. Hon respekterade detta och avvaktade därför med att döpa sig.

Längtan efter att bli medlem kvarstod dock och blev till slut så stark att hon bad att "något skulle hända", vilket det gjorde. Hon blev allvarligt sjuk. Där på sjukhusbädden väddade hon till sin man, att om hon skulle överleva, att han då skulle samtycka till hennes dop. Hon blev frisk och hennes man åkte direkt till grenspresidenten och meddelade att han inte längre motsatte sig hustruns dop! Eivor och hennes syster fick vänta ytterligare några år men döptes i avskildhet vid en öde ö den 12 augusti 1937.

Många medlemmar i grenen (där ibland delar av familjen Andersson, äldste Renlunds mammas familj) emigrerade till USA i slutet av 40-talet

*Eivor Larsons, 96 år,
berättar om tiden
på Högmarsö*

FOTO CHARLOTTA HÄGGLUND

och i samband med det lades verksamheten ner. Eivors mamma blev då kvar som enda medlemmen på Högmarsö. Men hon glömdes inte bort! Högmarsö och specifikt Lisa fortsatte besökas av både missionspresidentens fru och andra systrar från Hjälpföreningen.

Eivor ser med glädje tillbaka på sin barndom på det vackra och idylliska Högmarsö och minns särskilt familjens roddutflykter på somrarna till olika holmar där de njöt av picknick och bad tillsammans. Hon ser även tillbaka på sitt liv med tacksamhet över sitt medlemskap i kyrkan och kraften i sitt vittnesbörd genom livets gång. Vi i Vendelsö församling är stolta och glada över vår Eivor och alla andra goda medlemmar som härstammar från denna härliga ö. Tänk att ur frukten av en liten men stark gren i Stockholms skärgård kom många år senare en Herrens apostel. ■

Påskkonferens med generalkonferens för Ensamstående vuxna

Påskhelgen blev särskilt minnesvärd för de syskon som träffades på Sjöviksgården vid sjön Mjörn i närheten av Alingsås. Olika aktiviteter blandades med att de tillsammans tittade på generalkonferensen.

Redaktören för Liahonas lokalsidor har pratat med Josephine Karlfelt som deltog i denna konferens. Josephine berättar att området runt Sjöviksgården var mycket vackert. Promenader genom skog och mark med nya

vänner blev till härliga minnen. Bland deltagarna fanns syskon från sex olika länder: Sverige, Norge, Danmark, England, Tyskland och USA.

Under det avslutande vittnesbörds-mötet på måndagen uttryckte flera av deltagarna uppskattning för den tillhörighet och omtanke som genom-syrat helgen. Ålderskillnader och de många nationaliteterna spelade ingen roll. "Vi hade kul, vi umgicks och vi dansade mycket med varandra till alla möjliga musikgenrer", sammanfattar Josephine och säger vidare: "Det blev väldigt speciellt att tillsammans delta i en högtidlig församling där vi kunde understödja vår nya profet. Den Helige Anden vittnade verkligen med kraft att detta är den profet som Herren Jesus Kristus har valt för denna tid."

Josephine Karlfelt vill tacka alla som arbetat med att planera och genomföra denna härliga påskkonferens. ■

FOTO FREDRIK CEDERBERG

Avresande missionärer

Andreas Strandberg från Alingsås församling har kallats på mission. Han kommer att verka i Nevadamissionen Las Vegas. Andreas är son till Jerry och Anna-Karin Gustafsson.

FOTO RAOUL PRADA

Vi välkomnar alla blivande missionärer och deras familjer att skicka bild och information till Liahonas lokalredaktör för publicering så fort kallelsen har kommit.

Förutom bilden behöver vi namn på fotografen som tagit bilden, namnet på missionären, missionärens församling/gren, namnet på missionen missionären kallats till, samt missionärens föräldrars namn (ta gärna med mammas flicknamn).

Vi tar gärna emot samma information från hemvändande missionärer. Från dessa vill vi ha två bilder från missionen där minst en av bilderna visar missionären i närbild.

Samma rutin gäller givetvis för senior-missionärer och för ungdomar som ska arbeta som volontärer för kyrkan.

Skicka till: terez.nilsson@gmail.com ■

Hemkommande missionärer

Cecilia Bensige från Borås församling har kommit hem från sin mission. Hon har tjänat i Englandmissionen Leeds. ■

FOTO CECILIA BENSIGE

FOTO AMANDA KOEFF

Utmaningen – En ungdomsaktivitet!

Helena Stulen

FOTO DAG STULEN

Lukas Magnusson och Karl Roskvist

Trollhättans församling är inte så stor. Så när vi får möjlighet att vara värdar för en ungdomsaktivitet i staven ställer vi upp till 100%. En kommitté bildades med våra sex ungdomar och deras ledare, tillsammans med

en representant i biskopsrådet. Temat för dagen; "Utmaningen, en dag med spel, lek och quiz, där samarbete lönar sig", kändes helt rätt. Vi planerade hur vi skulle dekorera lokalerna och vad vi skulle äta. Veckan innan var

hektisk med inköp och förberedelser, dekorerings och iordningställande av lokalen. Så var dagen inne.

Ett sjuttiotal ungdomar och ledare anlände på förmiddagen från när och fjärran. Inskrivning och lunch, sedan seminarieträff med Louis Herrey eller en andlig stund för de yngre med Linda Stenberg. Därefter sattes samarbetet på prov i lekar, spel och quiz, ledda av stavens ledare. Alla deltog med liv och lust. De vuxna i kommittén, förstärkta med frivilliga, förberedde under tiden middagen.

Mätta och belåtna blev det så dags för party, uppvärmning med "let's dance"-spel och sedan dans på fri hand. En lyckad kväll tyckte alla. Efter att ha tagit farväl av alla gästerna anlände så städkommittén och strax före midnatt var lokalerna färdiga för sabbatsfirande. Det här gör vi gärna igen! ■

Bära livet i sin hand

Gunnel Hedberg

berättar om sin bok med berättelser om kyrkans historia i Norden

En dag 1995 fick jag ett telefonsamtal som skulle leda mig in på ett nytt område – kyrkans tillkomst i Skandinavien. Birgitta Wennerlund (Strandberg), då ansvarig för Kyrkonytt i Nordstjärnan, hade tillbringat avsevärd tid på kyrkans historiska avdelning i Salt Lake City och skrivit av dagböcker och andra originalanteckningar från kyrkans tid i Norden under 1800-talet. "Vad ska jag göra av det?" undrade hon, och jag svarade: "Låt mig titta på det så kanske jag kommer på något." Jag och maken var kallade som missionspresidentpar i Sverige och precis innan kallelsen hade jag avslutat en

treårig kurs i att skriva lokal- och personhistoria anordnad av universitetet i Örebro. Det kändes speciellt att få ta sig an uppgiften då jag själv var på mission och mötte dagens utmaningar att vara missionär i Sverige. Och det var smått otroliga historier jag fick ta del av. Dagboksanteckningarna berättade om den kamp och den starka tro som missionärerna hade. De bokstavligen "bar sina liv i sin hand" och visste inte hur dagen skulle sluta.

De utmaningar som den förste skandinaviske missionspresidenten Erastus Snow (bror till Lorenzo Snow) mötte, tycktes ibland oöverstigliga.

En av bokens illustrationer: "Mobben letar efter missionären som gömt sig i skorstenen", av Mercedes Farkas

Has skrev i sin dagbok: "De svårigheter vi måste möta förstås inte av dem som endast varit i England. De som var med om förföljelserna i Amerika, som upplevde de heligas tidigaste historia kan i någon mån

förstå vad som händer här. Det måste upplevas, för att resa och predika är att bära livet i sin hand.”

Erastus Snow kom till Köpenhamn tillsammans med danske Peter O. Hansen och svenske John Forsgren. Båda bröderna var nya ivriga medlemmar, men hade enligt Erastus ”grundkunskap om läran”. Tiden med ett nytt språk i Saltsjödalens hade den inverkan på de båda bröderna att de varken behärskade engelska eller sina egna språk. I Norden talade man inte engelska och Erastus var helt hänvisad till sina två missionärer då det gällde kommunikation. Ändå var Peter O. Hansens högsta önskan att få översätta Mormons bok, vilket han gjorde. Tillkomsten av boken är en berättelse om tro och om Andens inflytande och viskande röst.

John Forsgren, som omvände och döpte sina två syskon i Gävle innan han utvisades till Danmark, visade ett enastående mod under sin tid i Köpenhamn. Flera olika personers dagböcker berättar om händelser som visade att han, mer än någon annan vid den här tiden, jagades och hotades av mobben i Köpenhamn. Dödshot fick han många och ibland räddades han av polisen, men att tysta honom lyckades man inte med.

Då Erastus Snow kallades tillbaka till Saltsjödalens och medan man väntade på en ny missionspresident, fungerade Forsgren som sådan. Det tragiska med hans livsöde var att han avföll från tron då han återvände till Amerika, troligen på grund av något vi i dag skulle kalla mental ohälsa.

Många känslor kommer till uttryck i dagböckerna. Jag tänker på norske Knud Petersen, en nygift ung man som kallades på mission i sju år. Han hade en ständig hemlängtan

till sin unga hustru som han oroade sig för. Man ska veta att brev mellan länderna tog många månader. Hans strapatser i norska fjällvärlden höll på att kosta honom livet och försvagade hans hälsa avsevärt. Detta var en av orsakerna till att han kom att arbeta i tre år och inte i sju år. I brevet där han berättar om sin avlösning, skriver han: ”Jag vill förbereda dig på att min kropp är helt nedbruten, men rakt inte min ande! Jag är vidare glad att kunna säga att kroppen brutits ned av arbetet för rikets sak. Jag har tjänat trofast på min mission och Herren har välsignat mig storligen. Jag är otroligt tacksam till Herren för varje dag, ty han har i sanning hjälpt mig att leva och verka för sin sak.”

Jag hade en önskan att levandegöra dessa historiska berättelser och inte bara rada upp fakta. Därför gav jag dem en diktad utformning. Inga händelser är påhittade av mig utan finns upptecknade. En del upplevelser kanske tycks märkliga, men jag bestämde

mig för att inte vetenskapligt ifrågasätta något utan återge det som det berättats. Herrens vägar är inte våra vägar och det visar också den tro som personerna jag skriver om hade, och hur Anden ledde dessa bröder och systrar i deras viktiga arbete.

När boken nu gavs ut på nytt fick jag tack vare Google kontakt med konstnärer som tillät mig att använda deras bilder som illustrationer. På samma sätt kom jag i kontakt med bloggar där släktingar skrivit om sina minnen och tankar om de personer som finns nämnda i boken. Detta tillsammans med de ursprungliga dagboksanteckningarna vittnar om värdet av att skriva ner det som händer i livet. Ditt liv och dina minnen kan bli en stor källa till glädje, uppmuntran och berätta om stor tro. ■

Ytterligare några exemplar av denna bok finns att köpa till självkostnadspris. De som har böcker kvar att sälja är Gunilla Girhammar i Malmö stav, Leif Mattsson i Göteborgs stav och Bill Nordén i släktforskningscentret i Västerhaninge. Priset är 60 kr.

CREATE för Unga vuxna i Malmö stav

Oskar Nilsson och Rebecka Sjödin

Varje år när våren kommer till Sverige betyder det att det har blivit dags för CREATE, Skånes egen tredagarsaktivitet för Unga vuxna. Helgen som traditionellt har haft fokus på kreativitet och skapande blev en hajk i år, med flera olika kreativa lekar och workshops. Vi var 35 ungdomar från Sverige, Danmark, Norge, och till och med från England och Island.

Vi började med att vandra från Hurva till naturreservatet Rövarekulan där vi slog läger och satte upp våra

tält under en stjärnklar himmel. Dagen efter värmdes vårsolen rejält, och vi vandrade vidare längs Skåneleden och förbi Hjularöd slott som också är känt som Greveholms slott från den omtyckta julkalendern.

Några av de aktiviteter som vi hade var att göra egna pilar och pilbågar, göra upp eld utan tändstickor och måla vandringsflaggor till de olika lagen vi blivit uppdelade i.

På lördagskvällen satte vi upp tält vid Vombsjöns sandstrand där vi hade en

Ludvig Wrang, Hannah Schanner och Linnea Lilja tar tåten när Unga vuxna vandrar i den skånska landsbygden.

mysig kväll med grillning och utebio.

Söndagens andliga möte hölls hemma hos familjen Nilsson, där Glen

Helmstad i Malmös stavspresidentskap var med.

Efter en helg av skapande, lek, skratt, mys, iskalla nätter, stärkta vittnesbörd och vänskapsband, såg vi alla garantera fram emot en varm dusch och nästa aktivitet då vi alla får umgås igen. ■

att de bestämt sig för att förlänga sin mission från 18 till 24 månader. De intygade hur meningsfullt det är att verka i en gren med 41 medlemmar från 15 olika länder; personer som annars aldrig skulle ha fått höra om Kristus.

President Youngberg tog fram och slog håll på flera myter runt missionsarbete för seniorer. Han talade också om möjligheten att verka som "servicemissionär". Detta innebär att man från sitt hem verkar ett visst antal timmar eller dagar per vecka enligt ett fastställt åtagande. På kyrkans hemsida kan man se alla de olika uppgifter som senior- och servicemissionärer kan välja mellan. Om man bestämmer sig för att utföra en heltidsmission kommer kallelsen också då via Missionary Department, som oftast tar hänsyn till de personliga önskemålen. För att verka som servicemissionär vänder man sig till stavspresidenten.

Kvällen avslutades med en frågestund och många gick hem med en förnyad önskan att tjäna Herren på äldre dagar. ■

Missionsalternativ för seniorer

Inger Höglund

Missionärsparet Ronald och Jan Johnson som tjänar på Gotland

Missionärerna stannar vanligtvis minst ett år och ansökan görs via Missionary Department i USA. Som volontär kan man stanna hur länge man vill, allt från några månader till flera år. I båda fallen bor man i de fina lägenheterna i templets gästhem. Om volontärsalternativet passar bäst vänder man sig direkt till tempelpresidenten. President Nyman bad några nuvarande tempelmissionärer eller volontärer att komma upp. Bland dessa var broder och syster Bailey som just nu är på sin femte mission. Tidigare har de tjänat i Nauvoo och Filippinerna samt på Temple Square.

President och syster Youngberg började och slutade med att citera äldste Holland, som sa: "Vi behöver tusentals fler mogna par som kan verka som missionärer för kyrkan. Varje missionspresident ber innerligt om det."

De intygade hur sant detta var och berättade om hur härligt deras seniormissionärer tycker att missionen är. Som exempel på detta ombads äldste och syster Johnson att komma upp och berätta. De verkar som heltidsmissionärer och grenspresident i Visby gren och trivs så ypperligt med detta

En söndagskväll i våras blev alla medlemmar i staven över 50 år inbjudna till en brasafton i Handens möteshus. Det var tempelpresidenten Ingemar Nyman och missionspresidenten Michael Youngberg och deras hustrur som stod för värdskapet. Avsikten var att berätta lite mer om vilka missionsalternativ det finns för seniorer.

Kapellet var nästan fullt när president och syster Nyman inledningsvis förklarade att till templet kan man komma som missionär eller volontär.

Artiklar till lokala sidorna

Har du någon upplyftande nyhet, missionärerfarenhet eller övrig händelse som du vill berätta om? Tveka inte att höra av dig till *Liahona* på liahona.lds.sverige@gmail.com. Rubrikerna vi söker är: Lokala nyheter, Hur jag vet, Sista dagars heliga i Sverige berättar, Favoritskriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) samt Läsarkommentar. ■